

Giới thiệu Lão Đại Sủng Vợ!

Thể loại : 419, Ngược, Sủng, H+, Hào môn gia thế, xã hội đen.

Gương mặt hắn tối sầm lại, ánh mắt nổi lên tia không hài lòng, từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ hắn chưa từng bị ai đánh, nhất là phụ nữ. Cô gái này quả rất ngông cuồng.

Cô biết mình đã đụng vào "ổ kiến lửa" nên lập tức rút lui, rời khỏi cái giường tính bỏ trốn nhưng mà xui làm sao bàn tay to lớn nắm chặt eo cô lại, bao bọc cô trong lồng ngực vạm vỡ.

- Em đừng mơ mà trốn thoát khỏi tôi, tính ăn xong bỏ trốn sao?

Ánh mắt vô cùng sắc bén như ngọn giáo chia vào Quyên Quyên, cô xanh mặt, mồ hôi nhễ nhại nhìn hắn.

Hắn đích thị là ác ma rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sủng Vợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

[Lão Đại Sủng Vợ!]

Tác giả: Thanh Hoài.

Thể loại: sủng.

Căn phòng âm áp, tiếng thở dốc của người đàn ông, tiếng rên rỉ của người phụ nữ, tạo ra một khung cảnh đầy lãng mạn, ánh đèn mập mờ, nửa sáng nửa tối, ánh trắng rơi vào cũng phải xuất xoa thân thể người phụ nữ đẹp như thiên sứ kia, người đàn ông cũng không kém, thân thể cường tráng vạm vỡ bao trùm lấy người phụ nữ.

...

Sáng hôm sau.

Hạ Quyên Quyên lơ đãng mở mắt, thân hình vô cùng đau nhức, nhích một chút là đau đến thấu tủy, uể oải nhìn khắp căn phòng.

Đây là đâu? Phòng mình sao hôm nay lạ vậy?

Cách bài trí căn phòng khá trang trọng, kiểu quý tộc phương đông ngày xưa. Cô cảm thấy phía eo có gì đó nặng nề đặt vào, khẽ liếc xuống, tá hỏa kinh hoàng.

Một cánh tay to lớn!

- Á!

Tiếng hét kinh hoàng vang vọng khắp căn phòng. Người đàn ông kia tỉnh giấc, khuôn mặt góc cạnh lạnh lùng vô cùng đẹp trai, ánh mắt sâu thẳm nhìn Quyên Quyên.

- Boss, sao anh lại nằm đây?

Tên của hắn là Trần Dương Thần, vị tổng giám đốc đầy cao ngạo của tập đoàn L.A. Tập đoàn đứng đầu thế giới về sản xuất dầu mỏ.

Cô hiện là thư kí của hắn.

- Em hãy chịu trách nhiệm đi!

- Sao...sao cơ?

Cô hơi ngần ngại, anh ta ngồi thẳng dậy, lộ ra cơ múi đầy to lớn. Ánh mắt chim ưng nhìn cô, đôi mày khẽ chau lại.

- Đêm qua em đã "ăn" tôi rồi thì phải chịu trách nhiệm đi chứ!

- Anh đang nói gì vậy? Tôi mới là người chịu thiệt cơ mà!

Hắn khẽ nhếch môi cười.

- Vậy...em trả lại "đời trai" cho tôi đi! Tầm thân "trong trắng" này tôi đã gìn giữ hơn 30 mười năm rồi, thế mà đêm qua lại bị em ăn sạch.

- Từ từ, tôi cần phải định hình lại đã.

Rõ ràng là đêm qua cô đi bar uống rượu để mừng công việc mới, rồi bạn cô đưa chìa khóa phòng khách sạn này, cô lao đảo bước vào rồi ngủ thẳng căng, rồi gì gì đó mà cô không thể nhớ nổi, sáng hôm sau thì bắt gặp hắn nằm ở đây.

- Anh...tại sao lại vào đây được?

- Đây là phòng của tôi!

- Sao chứ! Đây là khách sạn mà?

- Ủ thì...cái khách sạn này là của tôi và đương nhiên phòng nào cũng là của tôi.

Hắn cười nham hiểm, rồi trầm giọng nói.

- Anh...có ý phải không?

Quyên Quyên nhận ra mùi gian tà ở đây, hắn quá nguy hiểm.

- Là em câu dẫn tôi rồi còn làm mất "đời trai trong trắng" của tôi, em nói đi, em có nên...chịu trách nhiệm không?

Hắn đứng dậy, tấm chăn che "chỗ đó" đột ngột rơi ra, khiến cô không khỏi bất ngờ mà bối rối.

- Á! Anh đừng đứng lên.

Hắn tiến sát gần lại cô, thì thầm nhỏ vào tai.

- Đêm qua cái gì cũng thấy hết rồi, em còn ngại ngùng gì nữa!

- Á! Anh đừng nói nữa!

Dương Thần bắt đầu sờ mó người Quyên Quyên, bàn tay tham lam sờ mó tấm lưng trắng nõn nà, khiến cô không khỏi giật mình, bàn tay không tự chủ mà tát thẳng vào mặt hắn.

Bốp.

- Á! Đồ lưu manh.

Một bạt tay in trên mặt hắn, khuôn mặt đẹp trai in 5 ngón tay rõ ràng từng ngón một. Cô xấu hổ đẩy tay hắn ra, hắn đang sờ soạng ở nơi đâu thế không biết, đích thị là một tên biến thái mà.

Gương mặt hắn tối sầm lại, ánh mắt nổi lên tia không hài lòng, từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ hắn chưa từng bị ai đánh, nhất là phụ nữ. Cô gái này quả rất ngông cuồng.

Cô biết mình đã đụng vào "ổ kiến lửa" nên lập tức rút lui, rồi khỏi cái giường tính bỏ trốn nhưng mà xui làm sao bàn tay to lớn nắm chặt eo cô lại, bao bọc cô trong lòng ngực vạm vỡ.

- Em đừng mơ mà trốn thoát khỏi tôi, tính ăn xong bỏ trốn sao?

Ánh mắt vô cùng sắc bén như ngọn giáo chia vào Quyên Quyên, cô xanh mặt, mồ hôi nhễ nhại nhìn hắn.

Hắn đích thị là ác ma rồi!

---- hết chap 1----

Cho mình sao đi và đừng quên follow mình nha <3 yêu các cậu.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

- Em nhất quyết không trả đòi trai cho tôi phải không?

Hắn giận dữ nhìn cô, cô run sợ khẽ nuốt nước bọt.

- Vậy thì phải chịu trách nhiệm đi chứ!

Trần Dương Thần khẽ nhếch một nụ cười tà mị nhìn Hạ Quyên Quyên.

- Vậy thì kết hôn đi, làm phu nhân của tôi.

Hắn bá đạo tuyên bố, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô, cô hơi sững sờ giật mình.

...

- Làm gì nhìn tôi dữ vậy?

Hắn ngơ ngác hỏi cô, cô này giờ đã nhìn chăm chăm vào hắn khoảng 5 phút rồi.

- Anh có vấn đề về thân kinh phải không? Tự dung lại đòi kết hôn với tôi, tôi gia cảnh cũng không giàu, gương mặt với thân hình cũng chả bằng ai, anh nói xem anh thích tôi ở điểm gì?

Cô tự biết lượng sức mình, bên cạnh hắn không phải rất nhiều phụ nữ sao, hà có gì phải để ý cô chứ.

Hắn khẽ liếc cô, nhìn từ đầu đến cuối chân, điện nước cũng khá đầy đủ, chỉ có điều không được xịn như những cô gái khác.

- Ừm...thì...trên giường...khiến tôi...rất thoải mái.

Trần Dương Thần cười mím nhìn cô, khuôn mặt cô ửng hồng lên vì xấu hổ.

- Anh...cái tên...biến thái này...

- Thế nào, kết hôn chứ?

- Không!

Cô thét lớn vào mặt hắn, đôi tay hắn bắt đầu mò mẫm, dò xét cơ thể cô.

- Vậy thì lên giường tiếp!

Đôi môi khẽ nhếch, cặp mắt chim ưng sâu thẳm không thấy đáy, gương mặt đầy lạnh lùng.

- Á! Không được!

Cô vùng vẫy, đôi tay to lớn nhấc bổng cô lên. Ánh mắt lưu manh nhìn cô.

- Vậy thì cho em 1 quyền được lựa chọn, 1 là kết hôn hoặc 2 là lên giường tiếp, em biết sức khỏe của tôi thế nào mà.

- Anh...ép người quá đáng! Tôi sẽ kiện anh.

Hắn khẽ nhếch môi.

- Vậy em chọn lên giường hả?

- Không...tôi không chọn cái nào cả. Thả tôi ra.

Cô vùng vằng trong sự vô vọng, sức cô quá nhỏ bé mà.

- Vậy thì hôm nay em sẽ không được xuống giường đâu?

- Mau buông tôi ra. Đồ lưu manh.

Hắn mím cười, nụ cười vô cùng gian manh.

- Được rồi, mang tiếng làm lưu manh thì phải làm cho tròn nghĩa vụ chứ, đúng không?

- Á! Thả tôi ra...!

...

Sau một hồi XXX.

Nhân lúc hấn đang ngủ say, cô nhanh chóng nhặt đồ lại rồi rón rén bỏ trốn.

Cô đi được một hồi, hấn mới ngồi hấn dậy, lấy chiếc điện thoại đặt trên giường, ấn một loạt số lạ gì đó.

- Cậu đã xử lí ổn thỏa mọi việc chưa?

Giọng hấn lạnh băng, gương mặt vô cùng nguy hiểm.

- Dạ, xong rồi, xin lão đại cứ yên tâm.

Bên kia cung kính trả lời.

Có thể cô không biết hấn là ông trùm xã hội đen chuyên buôn bán ma túy, tập đoàn L.A chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài thôi, hàng năm hấn thu về không ít lợi nhuận từ việc buôn bán chất cấm này, đến chính phủ cũng phải nhún nhường hấn 8, 9 phần.

Người nào chỉ cần làm lơ đồ hấn, hay chỉ cần liếc hấn một cái thôi, thì ngày mai sẽ không còn thấy ánh mặt trời nữa, kẻ nào dám xỏ mũi hấn, dám phản bội, hay ăn cắp hàng của hấn thì đảm bảo ngày mai xác sẽ không còn nguyên vẹn, đầu thì được gửi về cho gia đình, dương vật thì được gửi về cho vợ con hoặc người yêu, chân tay thì chặt nát rồi nấu chín cho lợn ăn, hấn là kẻ rất tàn ác, bởi vậy cho nên thuộc hạ theo hấn không ai dám có ý định phản bội, chỉ cần theo hấn sẽ có lợi, gia đình sẽ ấm no, cái hấn cần chính là sự trung thành chứ không phải là sự dối trá phản bội. Những kẻ đó, hấn nhất định sẽ không tha...

Đôi mắt hấn được biệt danh là đôi mắt chim ưng sâu thẳm, sâu đến nỗi không thấy đáy, suy nghĩ của hấn luôn là một dấu hỏi lớn mà không ai có thể hiểu được, người đàn ông khó lường.

...

Cô ưỡ oải bước vào nhà, toàn thân đau nhức, tất cả là tên đàn ông đó, ngày mai cô nhất định sẽ xin nghỉ việc ngay lập tức.

- Ba, mẹ con về rồi nè!

...

Khung cảnh vô cùng im ắng, cô liếc nhìn xung quang, thường ngày cô về giờ này là ngửi thấy mùi đồ ăn mẹ cô làm rồi mà, sao hôm nay lại kì lạ vậy, hay là...hôm nay ra ngoài ăn...

Trời trời, không thể nào, mẹ cô nổi tiếng kì bo mà, làm gì có chuyện đó, trái tim nổi lên một tia không an tâm, cảm giác vô cùng lo lắng.

- Mẹ, con về rồi nè!

Cô cố gắng hết lớn, để mong ai đó trong nhà sẽ nghe thấy, chẳng lẽ họ ra ngoài rồi sao, rõ ràng cửa không khóa mà.

Tim cô đập ngày càng nhanh hơn, cái cảm giác bất an này khiến cô không an tâm, vút cái giỏ xách xuống đất, đôi chân chạy thật nhanh vào trong phòng khách.

Một cảnh tượng vô cùng hãi hùng trước mặt cô.

Cô chết lặng một vài giây, ánh mắt bắt đầu rung rung nước mắt.

Trong phòng, mọi thứ xung quanh đều bẽ bộn, xác người đàn ông nằm vắt vẻo trên ghế, còn người phụ nữ thì nằm dưới sàn nhà, tất cả họ đều máu me bết bết, đều chết do bị bắn trúng vào tim và vào phía đầu, nhất định người ra tay rất độc ác, bắn ngay vào chỗ hiểm khiến con mỗi một phát chết luôn, không kịp nói lời cuối cùng.

Thình Thịch...thình thịch...

Cô lao đảo bước đến bên cạnh họ, ánh mắt vô cùng bi thương, từng giọt...từng giọt nước mắt rơi lã chã trên sàn...

Cô không thể tin vào cảnh tượng lúc này, thật sự là quá kinh khủng...

Đây không phải sự thật đâu...nhất định là vậy...Ba mẹ chỉ đang đùa thôi phải không? Ba mẹ chỉ đang ngủ thôi phải không? Tất cả đều dối trá...dối trá...

- Không...!

Tiếng thét đầy bi thương vang vọng khắp căn phòng, mùi máu tanh vẫn còn nồng đâu đây, đâu đó lại pha chút nước mắt hòa cùng dòng máu.

Trái tim như xé thành từng mảnh, rốt cuộc chuyện này là sao?

--- hết chap 2 ---

Thử đoán đi!

Đừng quên vote và follow mình nha <3 yêu các bạn cmt lăm í ><

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Góc giới thiệu nhỏ.

Truyện do mình viết yêu cầu các bạn không chuyển VER, hay ăn cắp chất xám.

Truyện có yếu tố hơi hoang tưởng, phi lí, có nhiều chap sẽ có H nên khuyên những thanh niên nghiêm túc có thể không đọc, có thể thoát ra ngay bây giờ.

Truyện này khúc đầu sẽ ngược, lí do thì các bạn biết r đấy, về sau sẽ còn nhiều bí mật hơn được tiết lộ.

Cũng là công sức mình viết nên các bạn đọc rồi theo dõi mình nha.

Đây là bộ thứ 4 mình viết nên ngày nào không ra chap thường xuyên thì các bạn thông cảm, mình sẽ cố gắng ra nhiều chap hơn trước khi vào học.

Mong các bạn ủng hộ.

—

Đám tang mang không khí ảm đạm đến nặng nề.

Một màu đen u tối bao trùm căn phòng. Mọi người cứ ra ra vào vào, cứ thế một ngày nhạt nhẽo lại qua đi. Cô ngồi ôm linh vị của mẹ, ngồi một góc kể bên quan tài, ánh mắt vô hồn liếc nhìn từng người, mắt đã cạn nước mắt, không thể khóc thêm được lần nào nữa...

Mọi chuyện xảy ra thực sự quá nhanh, mới hôm qua họ còn đang nói nói, cười cười với cô cơ mà, sao hôm nay lại nằm bất động ở kia rồi.

Càng đáng giận hơn là kẻ nào ác độc nhẫn tâm ra tay không chút dấu vết, đến cảnh sát cũng phải bó tay không dám điều tra.

Kẻ chủ mưu đứng đằng sau thực sự là một kẻ đáng sợ vô cùng, đến cảnh sát còn phải nhún nhường, sợ hãi, "đổi đen thành trắng" như vậy, thật sự là ghê tởm mà.

...

(There's a girl but I let her get away, It's all my fault cause pride got in the way...I keep saying no ~)

Nhạc chuông điện thoại vang lên. Cô mệt mỏi cầm lên, liếc thấy số lạ.

- Alo, ai vậy?

- Chị ơi, là em!

Giọng một cậu con trai vang lên. Đầu dây bên kia có vẻ rất gấp gáp.

- Long à, ba mẹ chúng ta...hức...hức...

- Em đã biết hết rồi, là do ông chủ em làm, tất cả là do em, do em phản bội ông ta.

Bên kia hơi ngập ngừng. Cô sững sờ, bàn tay thả lỏng rớt chiếc điện thoại.

- Chị ơi...!

Long thét vào điện thoại.

- Ông chủ em là ai?

Cô gần từng tiếng, ánh mắt vô cùng căm phẫn, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm.

- Chị à! Việc đó bây giờ không quan trọng, chị hãy chạy trốn đi, chạy thật xa thành phố này, đừng quay lại nữa, ngày mai em đợi chị ở sân bay S, chị phải bí mật mà đi, đừng để bị theo dõi, tính mạng của chị đang bị đe dọa đó.

- Chị hỏi hắn là ai?

Cô vẫn không quan tâm, chỉ muốn biết kẻ đã sát hại ba mẹ cô, chỉ một đao đâm vào tim hắn thôi, chỉ một đao.

- Chị à!

Long cố gắng kìm nén.

- Chị hỏi lại lần nữa, tên đó là ai?

Ánh mắt vô cùng căm phẫn, cùng trái tim sắt đá, giọng nói vô cùng lạnh lùng khiến người nghe sợ đến ngệt thở.

- Hắn là...Trần Dương Thần, được bọn xã hội đen tôn sùng là Lão Đại.

Trần...Dương...Thần!

Là...tên khốn đó sao? Ha ha nực cười, vậy mà trong khi cô và hắn ân ái với nhau thì ba mẹ cô bị hắn ám sát mà cô không hề hay biết.

Ha ha...Kết hôn sao...Đúng là bộ mặt giả tạo đến căm phẫn mà...

Tên đáng kiếp đó, bàn tay cô nắm chặt, đôi chân đứng thẳng dậy, ánh mắt vô cùng tức giận, đôi môi mọng cắn chặt vào nhau, đôi mày trùng xuống.

Chỉ cần giết được hắn... có thể trả thù được rồi..

Lòng hận thù căm phẫn đang sôi sục trong lòng Quyên Quyên, cô thật sự muốn bóp cổ hắn chết ngay bây giờ.

Tập đoàn L.A.

Bộ mặt giả tạo của chủ tịch Trần Dương Thần. Cô khẽ nhếch môi cười, đi thẳng vào trong không chút do dự.

- Cô không được vào đó đâu.

Một cô thư kí vội vã kéo tay cô lại.

- Buông tôi ra, tôi phải giết hắn ta.

- Không được, bảo vệ đâu!

Cô thư kí hét toáng lên, cô ra sức đẩy mạnh cô ta lẫn ra giữa sàn, nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

Một màn ân ái hiện ra trước mặt cô, người con gái nóng bỏng kia đang trườn trên lưng hắn, hắn cũng không ngừng vuốt ve cô ta.

Rầm

Cô đóng mạnh cánh cửa lại.

Cô gái kia thấy thế liền ngồi dậy, hắn cũng ngồi dậy, ánh mắt bắt đầu di chuyển về phía cô.

- Em đến nhanh hơn tôi tưởng đấy?

Hắn nói lạnh. Ánh mắt chim ưng đầy nguy hiểm liếc nhìn cô.

Hắn chỉ cô gái kia, ám hiệu nói ra ngoài, dường như cô ta hiểu được ý liền ngoan ngoãn gật đầu.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, đôi chân dài sai bước đến chỗ cô.

- Thế nào? Kết hôn chứ?

Hắn nhếch môi cười, bàn tay to lớn khẽ chạm mặt cô.

- Khốn kiếp, chết đi!

Cô nhanh nhẹn móc trong áo khoác ra một con dao thái lan trực tiếp đâm mạnh vào bụng hắn.

Chỉ tiếc là...thất bại, hắn biết trước liền nắm chặt lấy tay cô, bóp thật mạnh, mũi dao chỉ còn 1 cm nữa thôi là đâm trúng rồi. Hắn siết chặt tay cô, càng lúc càng mạnh, khiến cô đau đớn nhưng không dễ gì khuất phục, hắn cúi sát thì thào vào tai cô.

- Em nghĩ chỉ mình em có thể giết tôi sao? Nực cười!

- Đồ khốn kiếp, tôi phải giết anh, đồ máu lạnh, đồ giết người.

Hắn hét chịu nổi đành bỏ tay cô, khiến con dao thái lan rớt xuống sàn nhà.

Cổ tay sưng tấy lên, còn hằn in vết năm ngón tay của hắn. Hắn khẽ nhếch môi cười.

- Kiên cường lắm, tôi thích.

Giọng nói đầy ma mị khiến cô cảm thấy đầy run sợ.

- Buông ra, đồ khốn.

Cô hét lớn vào mặt hắn, hắn ta không đơn giản như cô tưởng.

- Nếu em còn nói nữa thì thằng em trai của em..

Hắn đột ngột dừng lại, ánh mắt khẽ liếc cô, như một lời cảnh báo...hãy biết điều mà ngoan ngoãn...

- Anh dám..

Cô trừng mắt nhìn hắn, đôi môi cắn chặt đến rỉ máu.

- Không có gì mà tôi không dám cả, nếu em thích thì ngày mai đầu của ai đó sẽ gửi đến cho em, coi như là quà...

Giọng nói đầy ma mị khiến cô nổi hết da gà.

- Đồ giết người, anh nhất định sẽ xuống địa ngục thôi!

Cô lườm hắn, ánh mắt hắn vẫn không thay đổi, dù cô có nhìn chăm chăm vào tên đàn ông này thì cũng không thể biết hắn đang nghĩ gì?

- Có xuống địa ngục tôi cũng sẽ kéo em theo!

...

---- hết chap 3 ----

Đừng quên vote và follow Hoài nha <3

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

- Có xuống địa ngục tôi cũng sẽ kéo em theo.

- Anh là đồ ác quỷ, anh nhất định sẽ phải trả giá cho hành động tàn ác của mình.

Cô nghiêng răng cắn phần nhìn hấn. Hấn chỉ nhếch môi cười, ánh mắt vẫn lạnh băng nhìn cô.

- Buông tôi ra, tôi muốn về nhà!

Hấn siết chặt eo cô, mạnh bạo găm nhấm đôi môi mọng, cô không kịp phản ứng, thì bị chiếc lưỡi của hấn đá vào bên trong khoang miệng một cách thô bạo, Quyên Quyên bắt đầu thở gấp gấp, không thể theo kịp với nhịp động của hấn. Bàn tay nhỏ dòn hết sức đẩy hấn ra.

- Đồ khốn.

- Em nghĩ đã đến đây thì tôi sẽ để em về sao? Nực cười! Tôi biết là em định bỏ trốn cùng với kẻ đã phản bội tôi.

Hạ Quyên Quyên giật nảy mình khi nghe hấn nhắc đến tên em cô, trong lòng có chút bồn chồn.

- Anh không được làm hại nó!

Cô trừng mắt, bàn tay tính dơ tất nhưng lại bị bắt nhịp một cách khôn ngoan.

- Em nghĩ tôi là người thế nào?

Giọng nói nửa tà mị, nửa ghê rợn lạnh đến sống lưng của hấn, ánh mắt hấn vẫn sâu không thấy đáy, người đàn ông này leo lên vị trí Lão đại đầu phải dễ, bàn tay hấn nhất định phải dính rất nhiều máu người rồi.

- Anh...muốn gì?

Hấn nhếch môi cười lần nữa, bàn tay khẽ vuốt tóc cô.

- Em rất hiểu ý tôi, rất thông minh, tôi thích.

Hấn búng tay một cái, từ trong phòng mở ra một cánh cửa xuyên thẳng xuống tầng hầm.

Một người đàn ông to lớn lực lưỡng với bộ vest đầy thân bí bước ra, bên vai có vác một người nữa, nhìn cậu ta rất thảm thương, tay chân đều dính đầy vết thương hấn còn rỉ máu, gương mặt nhếch nhác, có lẽ cậu thanh niên này đã bị tra tấn hàng giờ đồng hồ rồi.

Hấn ta quay lại bàn làm việc, bên tay cầm một ly rượu vang đỏ lắc nhẹ, ánh mắt lạnh băng nhìn cô.

- Nguyên!

Giọng nói lạnh đến buốt giá, ánh mắt đảo qua tên thuộc hạ. Tên này không ai khác chính là cánh tay phải đắc lực của hấn, đã cùng hấn đồng cam cộng khổ từ lâu, nên được hấn rất mực tin tưởng, mọi người gọi hấn là...Nguyên!

Nguyên dường như hiểu ý, mạnh tay ném cậu thanh niên kia xuống trước mặt cô, khiến cô một phen đầy kinh hoàng.

- Long!

Cô thét lên, chạy lại đỡ em trai dậy, ánh mắt cắn phần nhìn hấn.

- Đồ khốn, anh dám làm hại nó sao!

- Hừ! Em thử nghĩ xem? Hấn còn thờ là may rồi, tôi còn định...chặt tay...tùng ngón một...tùng ngón...rồi khi từng ngón tay bị chặt xuống hết rồi thì sẽ đến lượt chân...lại từng ngón...tùng ngón một...lúc đó sẽ hằm canh mạng đến cho em...bồi bổ...Em thích không?

- Anh...thật ghê tởm, cả đời này tôi sẽ nguyện rửa anh, đồ ác quỷ, đồ không có nhân tính.

Hấn nghe xong phá lên cười một cách hả hê.

- Đúng, em cứ việc nguyện rửa tôi đi, bởi vì cả đời này em chỉ có thể sống bên tôi mà thôi.

Ánh mắt hấn vô cùng bình tĩnh, Nguyên đứng ngoài đường như hiểu chuyện gì đó liền nhanh chóng nhắc Long lên khỏi tay cô. Hạ Quyên Quyên hung hăng đánh lại, nhưng sức cô lại có hạn.

- Anh định làm gì?

Cô hét lớn. Hấn ta vẫn nhẹ nhàng nhấp rượu một cách quý phái, khuôn mặt lạnh băng nhìn màn kịch do chính hấn đạo diễn.

- Lão đại, tên này nên chặt tay...chân... hay đầu, xin ngài cứ nói.

- Anh không được làm gì nó! Tôi sẽ liều mạng với anh!

Cô mạnh mẽ cắn chặt vào cánh tay Nguyên, bàn tay bầu chặt vào áo hắn.

Hắn thả ly rượu xuống. Những mảnh ly bắn tung tóe khắp nơi. Rượu vang chảy dần dần, lênh láng ra sàn. Bàn tay to lớn kéo cô vào lòng, khuôn mặt lạnh lùng dúi vào chiếc cổ nhỏ.

- Em muốn bộ phận nào?

Hắn ôn nhu hỏi cô, chiếc mũi vẫn không ngừng hít hương thơm trên người Quyên Quyên. Cánh tay còn lại siết chặt eo cô.

- Anh nói đi, chỉ cần đừng làm hại thằng bé, muốn gì ở tôi...tôi cũng sẽ làm...chỉ cần tha cho nó...

Hạ Quyên Quyên cắn chặt răng, mặc cho hắn bắt đầu sờ soạng cơ thể cô.

- Nó phát tán tin mật cho kẻ thù, phản bội tôi, nếu tha thì có hơi...

Trần Dương Thần cố ý ngập ngừng từng chữ, ám chỉ Long đã phản bội hắn nếu tha sống thì sẽ có người không phục.

- Tôi xin anh...hãy nhắm vào tôi...hãy giết tôi đi...và tha cho thằng bé...

- Em nghĩ mạng em đáng bao nhiêu?

Bàn tay to lớn chạm ngay vòng một của cô, khiến cô không khỏi rùng mình sợ hãi.

- Tôi xin anh...

Hắn phá lên cười, không khí trong lòng trở nên tĩnh lặng, một cảm giác lạnh băng truyền đến cơ thể cô, bàn tay hắn như ướp đá vậy, thật sự khiến người ta run sợ bởi vẻ ngoài của kẻ ác ma này.

- Vậy thì... hãy làm tôi vui vẻ trên giường đi, chỉ cần... tôi thích, mọi chuyện... sẽ được giải quyết. Em nghĩ thế nào? Đồng ý hay không?

- Tên khốn...

Hắn ta thả cô ra, quay trở về ghế sofa, đôi chân thon dài gác lên nhau, ánh mắt liếc qua Nguyên.

- Vậy thì bắt đầu từ việc móc mắt đi, tôi thích bộ phận đó, hay cắt lưỡi cũng được, tùy cậu thích, Nguyên.

Giọng nói lạnh băng truyền đến tai người nghe một cách rợn da gà, móc mắt...cắt lưỡi...mà hắn nói nghe rất nhẹ nhàng..

- Vâng, lão đại.

Nguyên cung kính, rồi móc trong người ra một con dao găm.

- Đừng dùng dao, hãy dùng súng...tôi thích mùi thuốc súng...

Đúng là tên ác thú, lòng dạ đã bị chó gặm từ lâu rồi, ánh mắt hắn đầy vẻ lãnh huyết khê liếc cô, xem cô sẽ phản ứng ra sao.

Cô cắn chặt môi đến nỗi bị rỉ máu, bàn tay khê siết chặt lại.

- Dừng lại đi. Tôi...đồng ý...xin hãy dừng lại...

---- hết chap 4 ----

Tập sau có nên H ><

Ấn sao và đừng quên follow Hoài nha <3 Yêu lắm <3

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Súng Vọt*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: 18+

- Dừng lại đi...tôi đồng ý...

Hắn nhếch môi cười, đôi tay lạnh băng kéo cô lại vào lòng.

- Biết điều là tốt, Nguyên, cậu biết xử lí thế nào rồi chứ!

- Vâng thưa lão đại.

Nguyên tuân lệnh vác Long đi xuống phía dưới tầng hầm, mặt thất đóng kín lại. Trong phòng bây giờ chỉ còn lại hắn và cô. Cô gục xuống sàn, mái tóc dài che hết gương mặt cô, từng giọt nước mắt rơi chạm đất, cô không thể tin nổi cuộc sống mình thay đổi quá mức nhanh chóng...chỉ vì một tên cầm thú.

Trần Dương Thần vén nhẹ mái tóc của Hạ Quyên Quyên, để lộ góc nghiêng thần thánh, hắn phải thừa nhận người con gái này rất đẹp, nếu trang điểm kĩ lên sẽ đẹp hết phần thiên hạ cho xem.

- Em thật quyến rũ.

Hắn cúi đầu thủ thi vào tai cô, làm Hạ Quyên Quyên hơi rùng mình.

- Tôi hận anh, đến chết vẫn hận.

Không khí trong phòng lạnh đến thấu xương, hắn tà mị nhếch môi, nụ cười vô cùng quái đản.

- Nếu sau này em biết tất cả sự thật em sẽ phải cảm ơn tôi thôi! Tiểu yêu tinh bé nhỏ à!

Trần Dương Thần đã hết sức chịu đựng, thô bạo bế Hạ Quyên Quyên lên ném thẳng lên chiếc giường, một tay cởi chiếc áo vest cùng chiếc cavat ra ném thẳng xuống đất, tiến dần đến Hạ Quyên Quyên, cô run sợ lùi về phía sau, ám khí của hắn quá mạnh, hắn là một tên ác ma giết người không chớp mắt.

- Anh...

Chưa kịp chớp mắt, chiếc đầm trên người cô bị hắn xé toạc thành nhiều mảnh, cô hoảng sợ che mình lại, nhịp tim lại bắt đầu loạn.

- Em không có quyền lựa chọn.

- Đồ khốn...um...buông...um...

Hắn nhanh chóng găm nhăm chiếc môi căng mọng của cô, bàn tay còn lại nhanh chóng cởi chiếc áo lót rắc rối kia. Chiếc lưới điều luyện nhanh chóng tiến vào trong khoang miệng của cô, chơi đùa làm cô vô cùng khó thở, từng động tác của hắn vô cùng thô bạo.

Chiếc áo lót rơi xuống để lộ đôi bông đào căng mọng, hắn nhếch môi cười rồi cúi đầu ngậm lấy nó, đôi tay còn lại xoa nắn núm hồng nhỏ, khiến cô cảm thấy toàn thân run rẩy mà kêu lên.

- Xin anh...tha cho tôi...

Hạ Quyên Quyên run sợ bàn tay nắm chặt vào tấm chăn trải giường, đôi môi không ngừng run rẩy.

Sau khi núm hồng đã căng cứng, hắn thò tay vào chiếc quần lót của cô bắt đầu thưởng thức hương vị.

- Đồ khốn...Tôi sẽ giết anh...

Đôi mày hắn khể co lại, bàn tay to lớn xé toạc chiếc quần lót của cô ra, để lộ một vùng kín làm rung động lòng người, hắn nhanh chóng cởi quần ra, rồi đâm thẳng cự long vào trong không một chút nhân tính. Đôi tay to lớn nắm chặt hai đùi cô, rồi mạnh mẽ tiến vào, gương mặt có chút thỏa mãn.

- A ~ Đồ khốn kiếp.

- Hừ!

Hắn di chuyển thô bạo, tâm trạng của hắn hôm nay vô cùng tệ, chuyện em trai cô phát tán tin mật khiến hắn thua lỗ hàng trăm tỉ, hôm nay cô còn chạy lại đây đòi giết hắn làm hắn càng trở nên thô bạo muốn chiếm hữu cô hơn.

- Đau...a...

Cô đau đến siết chặt răng, cố gắng không phát ra những tiếng rên rỉ, cuộc sống này đối với cô quá sức là dơ bẩn, thật kinh tởm, giờ đây cô chẳng khác gì gái điếm vậy.

- Rên cho tôi nghe!

-...

- Kiên cường lắm, thử xem em ngoan cổ được bao lâu.

Động tác hần nhanh hơn, khiến âm đạo cô càng ngày càng co rút chặt lấy cự long hơn.

- A ~~~

Cô bắt giác kêu lên, giọng nói rên rỉ yêu kiều khiến hần vô cùng thích thú.

- Bảo bối...

- Đừng có gọi tôi như vậy...

Từng nhịp từng nhịp hần đâm thẳng vào trong, đến nơi sâu thẳm nhất của cô, bàn tay to lớn bóp chặt đùi cô hơn, chỉ khi nào hần ở trong cô thì hần mới cảm giác được sự khoái lạc này.

- A ~ Không...

Một dòng sữa nóng được bắn một cách nhiệt tình vào trong âm đạo của Hạ Quyên Quyên, khiến cô không khỏi thét lên.

Hần rút khỏi người cô, từng chất dịch đặc chảy xuống phía ga giường, gương mặt cô đỏ hồng, lý trí của cô dần dần biến mất, cô không thể hình dung mình đang làm gì cùng với ai, chỉ có cảm giác mơ hồ ảo diệu...

Con xin lỗi ba mẹ, không những không trả thù được mà còn làm một hành động đáng kinh tởm cùng với người đàn ông độc ác này, con xin lỗi...

...

Hần nhón miệng cười vô cùng hả hê, nhanh chóng mặc chiếc quần lại, cô lui về phía xa nằm co ro ôm lấy ngực, những vết hôn nóng bỏng chạy dài khắp cơ thể cô.

- Tí nữa tôi có cuộc họp, hôm nay tạm tha cho em, xú nữa xong việc tôi sẽ cùng em đi đăng kí kết hôn, cho nên em hãy ngoan ngoãn ngồi ở đây đợi, nghe không.

Hần hôn nhẹ vào trán cô rồi lạnh lùng bước ra khỏi phòng, ánh mắt vô hồn của cô lao đảo xung quanh, mong là Long vẫn ổn, dù có phải chịu bao nhiêu tủ nhục cô cũng sẽ chịu đựng được chỉ cần Long không sao là được rồi...

Vì em là người thân duy nhất của chị lúc này...

Chị sẽ cố gắng bảo vệ em

Và chị sẽ giết chết tên đàn ông đó trước khi hần làm hại em...

--- hết chap 5 ---

Ấn sao và đừng quên follow Hoài nha.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hạ Quyên Quyên men theo bức tường, nơi này hần vừa chạm một thứ gì đó thì cánh cửa hầm mở ra, Trần Dương Thần xảo quyết xấu xa và tàn ác như thế chắc chắn sẽ không chịu buông tha cho em cô, nhất là khi nó là kẻ phản bội, điều tối kị của hần...

Mò này giờ cũng mất 15 phút mà vẫn không biết cách nào để mở cánh cửa ra, lòng có chút không kiên nhẫn, cứ sờ, cứ sờ cho đến khi cô chạm vào một bức tranh, bức tranh này rất kì lạ về một con rắn hồ mang nhưng không có mắt, những đường máu chảy dài trên cơ thể nó, tạo cho người nhìn cái nhìn vô cùng sợ hãi...

Hạ Quyên Quyên giật nảy mình rồi té xuống, bàn tọa chạm ngay vào một chỗ nào đó trên sàn nhà. Cảm giác tê tê ở phía mông, không ngờ trong phòng này lại đáng sợ đến như thế, quả là người đàn ông dã thú. Bàn tay định chống lên để đứng dậy thì...

Rầm...

Cánh cửa phòng hầm mở rộng ra, Hạ Quyên Quyên vô cùng ngỡ ngàng, đôi chân hơi lo lắng có chút do dự...

Nhìn tầng hầm này có vẻ khá là sâu, những bậc thang chỉ chít nhau nối dài đến nỗi không thể nhìn thấy giới hạn, càng về sau ánh sáng càng mờ dần, chỉ còn lại bóng tối bao trùm vô cùng đáng sợ.

Cô lo lắng, đôi chân run rẩy cố bước đi nhưng lòng vẫn cố gắng vì em trai, vì nó là người thân duy nhất của cô.

Chiếc điện thoại là nguồn sống cuối cùng của cô, nhờ nó mà cô thể thấy đường mà đi tiếp. Bức tường nơi đây lạnh lẽo đến thấu xương, cảm giác ghê rợn không khác gì người đàn ông kia, ánh mắt hắn cũng đủ khiến cô sợ hãi rồi.

- Á!

Cô run lấy bầy nhìn phía dưới chân, cái gì đó rất lạnh chạm vào chân cô. Nó đang trườn quanh chân cô từng chút...từng chút một...

Cô hoảng sợ đá nó ra, đôi chân ngã quỵ xuống.

- Á...Rắn...

Con rắn thè lưỡi dài, ánh mắt sắc bén nhìn Hạ Quyên Quyên, thân mình không ngừng uốn lượn. Nó là một con rắn hổ mang Châu Phi dài tầm 2 đến 3m, nó khoác lên mình bộ lớp áo màu đen với những vằn màu trắng mờ cách nhau rất đều. Nó không ngừng tiến về phía Hạ Quyên Quyên, ánh mắt vô cùng thèm khát.

Cô run sợ lùi về phía sau, bàn tay lại vô tình chạm phải thứ gì đó rất cứng. Cô run sợ giật bản mình.

Một...một con bọ cạp...

Cô hoảng sợ đứng dậy, đầu đập vào một thứ gì đó, một con rắn lục lại rơi xuống, cô tá hỏa nhìn khắp lối đi...

Không phải chỉ một, hai con mà là rất...rất nhiều rắn và bọ cạp...toàn là những động vật cực độc, một vết cắn của nó cũng đủ người ta phải vĩnh biệt với thế giới này rồi...

Bàn tay cô run rẩy, ánh mắt khảo sát, xem xem mình đã bị chúng nó cắn chưa, không ngờ ở trung tâm thành phố này lại có thứ đáng sợ như vậy...

Hạ Quyên Quyên khẽ nhẹ nhàng né những con rắn kia đi, mặc dù chúng đang mon man nhăm nhe cô, cô đi men men vào bức tường, ánh mắt hoảng sợ nhìn...

Lại một bầy rết bò xuống từ trên cao, Quyên Quyên kinh hãi té xuống, mông lại chạm vào một vật gì đó rất cứng, cô xanh xao tròn tròn con mắt, cặp môi run lấy bầy.

Một...một bộ xương người...

Cảm giác lạnh lẽo nó truyền vào da, lạnh đến thấu xương thấu tủy, lúc này cô không thể giữ thêm được bình tĩnh được nữa, đôi tay nhỏ đẩy mạnh bộ xương khô đi...

Hoảng hốt bỏ chạy khỏi nơi quỷ quái đó, cho đến khi dừng chân lại một chỗ...

Nơi đây, đâu đâu cũng toàn là xương người, có những bộ xương mất chân mất tay, có những bộ xương thì đã mất đầu, cô hoảng sợ nhớ lại những gì tên ác ma kia đã nói...

Hắn dọa sẽ chặt từng ngón tay, ngón chân của em trai cô...

Thật đáng sợ...

Hơi lạnh từ khắp nơi phả tới, vì nơi đây là hầm nên xung quanh chỉ là bóng tối, không có một chút tia sáng của ánh mặt trời, cảm giác chẳng khác gì đang tham quan 18 tầng địa ngục cả, rất lạnh lẽo, ghê rợn...

Giờ cô mới hiểu những con rắn, con rết, con bọ cạp kia sống là nhờ thứ gì rồi? Là nhờ ăn những xác người kia...

Chẳng lẽ, cô cũng sẽ là mồi nhắm cho bọn chúng sao?

Cô run sợ lùi chân về phía sau, nếu đi tiếp thì sẽ chết, nhưng nếu không đi tiếp thì...em trai cô...

Lũ rắn và bọ cạp ngày càng đông hơn, dường như chúng nhận diện được vị khách không mời này đang quấy nhiễu cuộc sống của chúng...

Lưỡi của những con rắn thè ra, liếm láp cơ thể chúng, ánh mắt không phân biệt phải trái lạnh lùng. Bọn chúng bao vây Hạ Quyên Quyên theo một đường vòng cung, con nào con nấy đều hung hăng muốn tóm gọn con mồi...

Một con rắn hổ mang chúa tiến về phía cô, cô càng lùi chúng càng tiến tới, cho đến khi giáp với bức tường...

Rốt cuộc cũng hết đường đi...

Làm...làm sao bây giờ...

Rắn hổ mang chứa nọc tiếng là hung tợn, nọc độc mà nó mang trên mình rất độc, chỉ một nhát cắn thôi cũng đủ khiến người bị cắn phải quằn quại vì chất độc ngấm từ từ vào cơ thể, làm thối rửa lục phủ ngũ tạng, làm người ta lên cơn đau đớn trước khi chết...

Nó lùi về phía sau, chiếc đuôi lấy đà rồi bật lên, mục tiêu chính là chiếc cổ cô, cái miệng rộng nhe ra để lộ hai chiếc răng nanh vô cùng sắc nhọn...

- Á!

---- hết chap 6----

Ấn sao và đừng quên follow Hoài nha.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Đoảng.

Tiếng súng nổ giật gân, đầu con rắn hổ mang nát tung lòi cả não, máu bắn tung tóe dính khắp nơi trên tường, một ít văng lên áo Hạ Quyên Quyên.

Con rắn thè lưỡi, rồi rơi bộp xuống đất.

Cô hoảng sợ nhìn người vừa bắn phát súng. Không ai khác chính là Nguyên, thuộc hạ của Trần Dương Thần.

Ánh mắt hân lạnh lùng nhìn cô, rút trong túi ra một cái kèn, rồi đưa lên miệng thổi.

...

Điều đáng ngạc nhiên là âm thanh vang lên từ cái kèn khiến tất cả lũ rắn, bọ cạp độc và rết bỏ chạy, dường như chúng đã được huấn luyện từ trước vậy.

Cô hoảng sợ khụy chân xuống, phía da thịt phần chân chạm vào nền đất lạnh khiến cô hơi hoảng sợ.

Nguyên lạnh lùng tiến lại gần, ánh mắt vẫn rất thần bí.

- Anh...tính làm gì?

Cô hét toáng lên.

- Hạ tiểu thư, lão đại bảo tôi đưa cô về.

Giọng hân trầm ấm hơn tên kia, làm cô bớt đi phần nào sự lo lắng.

- Em trai tôi đâu!

Cô chợt nhận ra mục đích chính mà mình tới đây.

- Đang ở bệnh viện.

Nguyên trả lời.

- Sao...sao cơ? Đừng hòng lừa tôi! Tên ác ma đó...không thể nào tốt bụng như vậy được...

- Cô không tin cũng được, nếu cô muốn ở đây mãi mãi, một xiu nữa thôi, bọn rắn bọ cạp kia sẽ quay lại...

- Gì...chứ?

Giọng nói Hạ Quyên Quyên có vẻ ngập ngừng, ánh mắt lơ đãng khắp nơi.

- Nếu cô còn muốn nhìn thấy em trai thì đi theo tôi.

Nguyên quay người bước về phía trước, cô nửa tin nửa không nhưng cũng vẫn đi theo.

Phía trước là một lối đi dài không lấy đâu, càng về sâu bên trong càng tối, không khí cũng dần ít lại.

Nguyên một tay cầm đèn pin soi, một tay cầm súng, đáng người vô cùng cao lớn đồng đặc, cũng lạnh lùng không khác gì tên cầm thú kia.

Tóc tách...tóc tách...

Tiếng nước bám trên cao rơi xuống, tạo ra âm điệu vô cùng rộn người, Quyên Quyên khẽ ôm chặt hai cánh tay, hơi lạnh từ khắp nơi ngấm vào da thịt.

- A!

Cô than lên, một thứ gì đó cứa vào da thịt ở phía dưới chân của cô, cô hơi chau mày rồi dừng lại. Máu chảy ròng xuống phía nền đất lạnh.

Nguyên dừng lại, ngoảnh mặt lại khi nghe thấy tiếng thét.

- Hạ tiểu thư, không sao chứ?

- Tôi không sao, chỉ là cái gì đó cứa vào chân.

Nguyên nheo mày, liếc xuống phía dưới, là một loại thực vật chuyên ăn thịt người, chúng sống ở đây từ lâu lắm rồi, nhìn chúng đang nhắm nhe máu cô, hần dơ súng lên, nhắm vào hàm răng đang ve vẩy của chúng, rồi lạnh lùng nổ súng.

Đoàng.

- Á!

Cô giật mình ôm tai.

- Anh bị điên hả, sao cái gì cũng lôi súng ra bắn thế.

Cô hét lên, đôi tay ôm lấy chỗ bị thương.

Nguyên lại gần rồi cúi xuống, bàn tay to lớn chạm vào chân cô, nhìn một hồi rồi lấy trong túi ra một cái băng keo cá nhân.

- Á! Anh định làm gì vậy?

Cô hoảng sợ, hơi lạnh từng ngón tay thấm vào da chân cô, bàn tay hần lạnh lùng y như gương mặt hần vậy.

- Nếu cô không muốn bị nhiễm trùng!

Nguyên nhẹ nhàng gỡ miếng gạc rồi chậm rãi dán lên phía chân cô, trái tim bé nhỏ khẽ rung rinh, ánh mắt bối rối nhìn hành động của hần.

Cô cứ tưởng xã hội đen sẽ bạo lực, hung hăng lắm chứ, ai dè vẫn còn người dịu dàng...ôn nhu như vậy...

Không gian đầy tĩnh lặng, chỉ nghe mỗi tiếng róc rách của nước, chỉ còn những nhịp tim khẽ đập nhanh, ánh mắt họ khẽ chạm nhau.

- Cái này...xong rồi!

Nguyên vẫn lạnh lùng, giọng nói vẫn không hề có chút ngượng ngùng.

Cô chợt nhận ra đúng là mình tự đa tình mà.

- Vâng, cảm ơn anh.

Cô đứng thẳng dậy, phía dưới có hơi nhói đau, nhưng vẫn cố chịu được, nơi đây đâu đâu cũng nguy hiểm, nhất định phải cảnh giác.

- Hạ tiểu thư, mặt đạo này rất nguy hiểm, cô hãy đi sát phía sau lưng tôi để tôi có thể dễ dàng bảo vệ hơn.

- Vâng.

Cô gật đầu, đôi chân thon đi theo Nguyên, khẽ lướt nhìn bờ vai rộng của hần, hần cao to thật cô chỉ đứng ngang nách của hần thôi, ăn gì mà cao to thế không biết. Cô thầm tự nhủ, cùng là người mà sao khác biệt quá, đàn ông sinh ra cao lớn, khỏe mạnh, phụ nữ sinh ra lại yếu đuối, mảnh mai, rốt cuộc thì cũng làm trò tiêu khiển cho bọn đàn ông thói tha này.

...

Đường hầm này cũng khá dài, đi được một đoạn thì Nguyên bỗng dừng lại. Cô vô tình va vào lưng hần.

- A! Sao lại dừng lại.

Cô ngược cái cổ thon dài liếc qua, thì ra là có hai lối đi dẫn đến 2 nơi.

- Có 2 lối đi sao? Vậy chúng ta nên đi bên nào?

Cô ngây thơ hỏi, Nguyên vẫn rất bình tĩnh, gương mặt vẫn không một chút biến sắc.

- Không đi bên nào cả!

- Tại sao chứ.

Hạ Quyên Quyên vội vã lên tiếng, không đi bên nào là sao? Chẳng lẽ đào đất để đi hay xuyên tường...Những ý nghĩ này thật nực cười mà.

- Bởi vì đi bên nào cũng sẽ chết, nếu cô đi lối bên phải thì sẽ bị sập bẫy rơi xuống nơi sâu thẳm nhất ở đây bị những cọc nhọn đâm xuyên người mà chết, chưa kể nếu có thoát được thì sẽ làm mồi cho bọn cá sấu kia...

- Sao...sao cơ? Vậy còn lối đi bên kia?

Thật ghê rợn mà. Nghĩ thôi cũng đã sợ rồi.

- Nếu đi đường đó thì ta sẽ vòng lại nơi vừa nãy, bọn rắn,... rết và bọ cạp hẳn rất vui khi nhìn thấy chúng ta lần nữa.

Hạ Quyên Quyên nổi hết da gà, nơi này quả thực rất đáng sợ, chẳng khác gì địa ngục cả, một đi không thể trở về.

- Vậy chúng ta sẽ phải bỏ mạng ở đây sao?

Nguyên khẽ nhếch môi cười, ánh mắt lao đảo vài vòng, rồi dơ súng lên bắn lần 3.

Đoàng...

Khói súng bay lơ lửng trong không khí, màu khói trắng ảo ảo huyền huyền tựa lông tơ.

...

Một cánh cửa thứ 3 được mở ra, dẫn đến một lối đi khác. Nguyên ngoảnh mặt sang Quyên Quyên rồi cung kính.

- Hạ tiểu thư, chúng ta nên đi thôi, lão đại...đang chờ cô.

...

Ở phía xa kia là một chiếc camera dẫn đến một trung tâm lớn, những hành động của bọn họ vừa rồi đều được thu vào tầm ngắm của một người, kẻ đó không ai khác chính là - Trần Dương Thần. Đôi môi cong lên điệu vô cùng hài lòng, như kiểu "đã làm rất tốt."

...

---- hết chap 7----

Ấn sao và đừng quên follow nha <3

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

- Tôi...muốn hỏi 1 chuyện.

Hạ Quyên Quyên nắm lấy áo của Nguyên, ánh mắt có phần rụt rè.

Nguyên quay lại, ánh mắt ánh lạnh nhìn cô.

- Những bộ xương...đó...

Cô hơi ngập ngừng, điều cô vừa rồi hỏi thực sự không biết diễn tả thành lời như thế nào. Nguyên chau mày, gương mặt đẹp trai lạnh huyệt nhìn cô, dường như đã phần nào hiểu được ý Hạ Quyên Quyên.

- Đúng vậy, những bộ xương đó đều là những kẻ phản bội lão đại, đều là chúng tự chuốc lấy thôi.

- Các người...các người thật đáng sợ.

Cô tròn tròn mắt kinh hãi hét lên, sao có thể nói mạng người như cò rác vậy chứ.

- Hạ tiểu thư, nếu như cô còn muốn sống tiếp thì xin hãy nhanh chóng theo tôi, lão đại đang chờ.

- Không! Không! Tôi sẽ không về bên loại người không bằng cảm thú đó đâu.

Cô vùng vằng định quay đầu bỏ trốn thì.

Rầm.

Gương mặt thanh thoát đập vào bộ ngực rắn chắc, cô đau quá bèn kêu lên.

- Ui da! Khốn kiếp, kẻ nào vậy!

Cô ngước lên, chạm ngay vào ánh mắt lạnh như băng của tên đó.

- Dám không quay về bên tôi!

Tiếng nói sắc bén còn hơi cả dao lam, bàn tay to lớn ôm chặt eo Hạ Quyên Quyên. Khóe môi khẽ nhếch lên cười.

- Anh buông tôi ra, bàn tay anh dính quá nhiều máu rồi, có xuống địa ngục cũng không gột rửa được đâu.

Cô vùng vằng, nhất quyết không chịu thua hắn, nhưng điều đó lại làm Trần Dương Thần giận dữ hơn, bàn tay to lớn siết chặt chiếc eo Hạ Quyên Quyên, đôi mày cau có trông có vẻ khó chịu.

Ánh mắt hắn khẽ liếc Nguyên, như ám hiệu "*việc của ngươi đến đây đã kết thúc, mau đi đi*".

Nguyên vâng lời rồi biến mất trong làn khói ảo.

- Mau buông ra.

- Em muốn tôi buông em.

- Đúng vậy, mau buông tôi ra, tôi không thể ở cùng loại người như anh thêm một giây phút nào hết.

Cô khinh bỉ phỉ vãi vào mặt hắn, gương mặt vẫn không chút biến sắc, ánh mắt khẽ liếc vào vòng một của cô.

Cô bối rối che lại ngay lập tức.

- Anh nhìn cái gì? Tên đê tiện này.

- Cái gì thấy cũng thấy rồi, cái gì ăn cũng đã ăn rồi, vậy em nghĩ xem...nhìn thì có ăn thua gì?

- Anh...

Hạ Quyên Quyên tức giận không thốt nên lời, bản tính hắn vốn đã man ghê lại thêm bản tính biến thái, sắc lang nữa, đúng là hội tụ đủ mọi mặt mà.

- Tôi đã dặn em ở yên trong phòng chờ tôi mà.

- Anh nghĩ tôi là con điên hay sao, sao tôi phải chờ đợi một kẻ đã giết chết ba mẹ tôi chứ, nực cười.

- Em mau rút lại những lời vừa rồi.

Một tia không hài lòng xẹt qua mắt hắn.

- Anh là đồ giết ng...um...

Hạ Quyên Quyên chưa kịp dứt câu, đôi môi mỏng đã bị bịt lại bởi một nụ hôn thô bạo.

Cô tròn tròn con mắt, bàn tay lạnh của hắn chạm vào mặt cô, khiến cô không cảm thấy rùng mình, đôi tay nhỏ đặt vào lồng ngực vạm vỡ kia rồi đẩy thật

mạnh ra.

- Anh...cái đồ khôn này! Sao anh dám...

Cô chùi chùi miệng, ánh mắt căm phẫn đâm thẳng vào mắt hắn, chỉ tiếc là môi cô bị hắn làm bần thoi.

- Lần sau còn nói nữa thì em biết hậu quả rồi đấy!

- Đồ khôn, anh không có quyền căm đoán tôi.

- Nếu em còn muốn gặp em trai mình...

Cô khựng lại vài giây, xém chút là quên mất em trai.

- Anh...dám uy hiếp tôi...

- Không phải uy hiếp mà là...cảnh cáo...

Khỏe miệng cong lên một đường ngạo mạn, nhìn ánh mắt thô rụt rè của cô, đôi miệng xinh thế kia sao suốt ngày cứ lớn tiếng là đồ khôn, đê tiện, đê hèn...làm hắn không vui một chút nào.

- Tôi muốn gặp Long.

Hắn khẽ che miệng cô lại.

- Tôi không cho phép em nhắc về thằng đàn ông nào trước mặt tôi, bây giờ và về sau.

- Ừm...anh...buông tay...thối ra...

Cô cắn mạnh vào tay hắn.

Trần Dương Thần buông ra, một tiếng kêu đau cũng chẳng có, đúng là lão đại có khác.

- Tôi muốn về nhà.

- Không cho.

- Anh...anh muốn tôi làm gì?

- Đến cục dân chính.

- Đến đó để làm gì chứ?

...

- Kết hôn!

Sao chứ? Kết...kết...hôn!

- Anh bị điên sao?

Hắn chẳng nói chẳng rằng chỉ vác cô lên vai rồi đôi chân thon dài bước đi hiên ngang.

- Mau thả tôi xuống, tôi có chân tự đi được!

Cô hét toáng lên, dám coi cô là bao cát để mang vác tùy thích sao?

- Im lặng! Nếu em không muốn quay trở vào kia lần nữa.

...

Cục dân chính.

- Em mau kí lệ đi!

Tờ giấy đăng kí kết hôn đã đặt sẵn trên bàn, trên tờ giấy đã có sẵn chữ kí của hắn.

- Tôi không thể kết hôn với kẻ đã giết chết ba mẹ tôi.

Cô khinh bỉ nhìn hắn, đôi môi khẽ nhếch lên.

- Em dám không kí.

- Còn lâu, có chết cũng không.

Hắn móc điện thoại ra. Cát giọng lạnh lùng vốn có.

- Nguyên, đem đầu Long tới đây cho tôi..

--- hết chap 8 ---

Ủng hộ mình bằng cách vote và follow nha <3

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

- Nguyên mang đầu Long tới đây.

- Á! Anh bị điên sao?

- Vậy em có kí không? Tôi không nói lại lần 2 đâu.

- Kí...được rồi...Kí là được chứ gì! Chỉ là cái danh vợ chồng thôi mà...

Cô lúi húi kí rồi rồi quay sang nói với hắn.

- Anh mau hủy lời vừa nãy đi, không khéo thuộc hạ của anh làm thật đấy.

Hắn chỉ nhếch môi rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

- Từ giờ em là Trần phu nhân, vợ của Trần Dương Thần này rồi, em thích không?

Hắn đột ngột hạ giọng làm Hạ Quyên Quyên vô cùng bất ngờ.

- Vui cái con khỉ ấy! Vậy...khi nào anh mới chịu li hôn.

Trên trán hắn hằn sâu vết đen, ánh mắt lộ tia không vui.

- Đừng nói anh sẽ không li hôn với tôi nha! Anh bị điên hay sao vậy! Tôi không thể lấy kẻ giết người được...

- Em nói cái gì? Mau rút lại lời vừa nãy đi!

- Tôi sẽ giết anh, chỉ có giết anh thì tôi mới có thể tự do được!

- Thử xem!

Hắn nhếch môi rồi ghé sát tai cô nói.

- Anh...đừng thách tôi!

- Hừ! Thỏ nhát chỉ mãi là thỏ nhát thôi, có tu luyện nhiều đến đâu cũng không thể thành sói được đâu! Hiểu không? Vợ nhỏ của tôi.

- Anh!

- Tối nay ngoan ngoãn đợi tôi ở nhà! Tôi sẽ về sớm thôi.

- Tôi muốn thăm Long!

- Được thôi! Nếu tối nay em ngoan ngoãn hầu hạ tôi!

- Cái gì chứ! Anh nói gì tôi nghe không rõ!

Hắn im lặng, ánh mắt lạnh băng nhìn cô.

- Đừng thấy tôi sùng em mà làm tôi, em nên biết thân biết phận của mình đi.

- Anh! Tôi đây đếch cần cái thứ sùng ấy của anh!

- EM...!

Hắn hung hăng ôm lấy eo cô, thô bạo mà bóp chặt nó, rồi cúi đầu nhắm nháp chiếc môi mọng của cô. Mọi người xung quanh bắt đầu chú ý, có người đỏ mặt, có người Ồ lên, có người thì chỉ trỏ này nọ.

"Nhìn cặp kia kia, làm gì mà vội vã vậy, có gì đêm rồi ấy cũng được, như vậy thật mất mặt"

"Ừ, tôi thấy cũng vậy, đúng là không biết xấu hổ mà"

"Sao mà họ có thể công khai ôm hôn ngay nơi công cộng như vậy chứ"

...

Từng lời từng lời bàn tán lọt đến tai họ, hắn vẫn ung dung bỏ ngoài tai, còn cô đỏ tía mặt vì xấu hổ.

- Buông...um...ra...khốn...

Hạ Quyên Quyên đẩy mạnh lồng ngực to lớn kia, khoe mắt khê cay cay.

- Đồ khốn, tôi ghét anh.

Dứt câu, cô che mặt rồi đâm đầu chạy đi. Sự nhục nhã này làm sao mà gột rửa hết được đây.

Hắn bực mình, đen mặt rồi liếc nhìn đám nhiều chuyện kia.

- Người đâu, giải quyết họ cho tôi.

Giọng nói lạnh băng, lãnh huyết đứng lên rồi bước thẳng ra ngoài, đôi mày có hơi cau lại, không khí đột ngột trở nên nặng nề.

Trần Dương Thần bước lên chiếc xe cadillac suv màu đen tuyền, hai tay đan vào nhau, nụ cười trên khóe môi nhếch lên khiến tài xế một phen ớn lạnh đến tận xương tủy.

Đoàng...!

Tiếng súng nổ vang gầm trời.

Đoàng...! Đoàng...! Đoàng...!

Những phát súng nổ liên tiếp, tiếng la hét thất thanh gào cứu, bọn họ hung tàn dẫm lên nhau để chạy chỉ vì một mục đích...thoát thân. Những mảng máu văng lên khắp các cửa kính, loang lổ đến kinh sợ. Mùi khói súng chưa kịp tắt thì nòng lại nổ thêm phát nữa, những kẻ này ra tay...không một chút nhân từ.

"Á! Cứu tôi với!"

"Á...!"

"Xin đừng giết tôi..."

"Van xin ngài...xin đừng..."

Đoàng...!

Một viên đạn xuyên thẳng vào trong cổ họng của những người kia, bọn họ trợn tròn con mắt rồi gục xuống. Ánh đèn mập mờ rọi sáng họ, dường như họ đã thấy tận cùng giới hạn của con người.

Khẩu nghiệp...!Đúng là cái miệng hại cái thân!

...

- Nguyên, cậu dò xem vị trí của tiểu Quyên đang ở đâu.

- Vâng.

Hắn lạnh giọng. Khẽ liếc đồng hồ rồi nhìn ra phía ngoài trời.

- Đúng là thật khiến người khác phải lo lắng mà.

...

Ầm! Ầm! Ầm..

Liên tục những đám mây đen nghi ngút ùn ùn kéo đến, bao phủ cả mảng trời một màu đen đầy huyền ảo.

Tóc tách...

Những giọt mưa bắt đầu rơi chạm những chiếc lá xanh non rồi nhẹ nhàng rót xuống dưới vùng nước...cứ tóc tách...tóc tách...nghe như bản giao hưởng mùa mưa...

Dòng người nháo nhào bỏ chạy tìm chỗ trú, rồi ào một phát những chiếc xe tải chạy ngang qua hất văng nước lên người họ, sự hòa hợp giữa nước mưa và nước...cống..

Hạ Quyên Quyên thu đôi chân lại, co ro ôm thân. Đôi mắt lệ nhòa ướt át nhìn cảnh mưa rơi.

Lộp bộp...!

Tiếng mưa khẽ chạm mái nhà nghe rất vui tai, cô dơ tay ra chạm lấy giọt nước từ mái hiên rơi xuống, Hạ Quyên Quyên run rẩy thụt tay lại.

Lạnh quá...thật giống với kẻ kia...

Cô khẽ liếc vào căn nhà kia, nhìn đôi vợ chồng với hai đứa con đang hạnh phúc mà ăn cơm làm cô lại thấy nao nao.

Lúc trước nhà cô cũng đã rất hạnh phúc như vậy...nhưng mà...tất cả...đều kết thúc chỉ trong...một đêm.

Còn cô...tự thấy mình thật nhu nhược khi bị kẻ thù uy hiếp...là cô quá yếu đuối...quá vô dụng...nên đã không bảo vệ được ba, mẹ và em trai...

Chị xin lỗi...Long..

Là chị không tốt...lỗi này đều là của chị..

Hạ Quyên Quyên đau lòng co ro đôi chân lại, bụng bắt đầu kêu sột soạt lên...Chiếc mũi không tự chủ ngửi ngửi hương thơm đang bay ra từ trong căn nhà kia.

- Thật thơm!

Cô xuýt xoa, liên tục hít hít.

- Vị hành tẩm ướt nước mắm rồi rán lên qua chảo dầu, thêm một tí tiêu cho thơm nhà thơm cửa...đích thị là...GÀ CHIÊN NƯỚC MẮM.

Cô liếc nhìn, miếng gà trông giòn rụm bắt mắt, khiến nước miếng cô không ngừng rơi ra.

Khẽ liếc chiếc đồng hồ, thì ra đã 7h tối rồi, đói cũng phải, từ khi cô chịu tang ba mẹ đến giờ vẫn chưa có cái gì bỏ vào bụng cả.

...

"Sau đây là tin tức liên quan đến vụ xả súng trong cục dân chính của trung tâm thành phố S, người đứng sau chỉ thị vẫn còn là một điều bí ẩn, lai lịch của người này khá thần bí đến chính phủ còn không dám tiết lộ, đây là những hình ảnh thu được ở hiện trường..."

Những hình ảnh máu me hiện lên trên màn hình, cô hốt hoảng giật mình ôm miệng lại. Nó làm cô nhớ lại cảnh vũng máu của ba mẹ mình...ra tay thật sự rất đáng sợ...

Nơi đó...nơi đó...không phải vừa rồi cô còn đăng kí kết hôn với tên ác ma kia sao?

Không lẽ...hắn lại...không...không thể tin nổi...hắn coi mạng người là cỏ rác sao?

"...có đến 15 người phải thiệt mạng vì những phát súng ghim thẳng vào đầu hoặc tim, những người còn lại thì bị bắn vào cổ họng, những nhân chứng may mắn sống sót vẫn không hết bàng hoàng trước cảnh tượng đó...chúng tôi sẽ còn tiếp tục đưa tin này..."

Cô hoảng sợ, đôi chân run lẩy bẩy, giọt nước mắt sợ hãi cứ chảy dài liên tục trên gò má. Một bàn tay to lớn khẽ siết eo cô, giọng nói lạnh lùng thì thào vào vành tai nhỏ.

- Tìm được em rồi, tiểu Quyên.

--- hết chap 9---

Tớ chẳng có gì muốn nói ngoài câu đọc chùa vô sinh ><

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

- Tìm được em rồi, tiểu Quyên.

Àm...Àm...Àm...

Trời vang những tiếng sấm liên hồi, cơn mưa rào rích lạnh lẽo đến rợn người, bàn tay lạnh khẽ chạm vào chiếc eo nhỏ, giọng nói trầm quen thuộc thì thào vào tai Hạ Quyên Quyên.

- Có biết là tôi lo lắng cho em lắm không?

Cô cảm thấy toàn thân run rẩy vì người đàn ông tàn ác này, sau khi giết bao nhiêu mạng người như vậy mà hắn vẫn rất ung dung, bình tĩnh.

- Đồ khốn, sao có thể coi mạng người như cỏ rác vậy chứ...

Con người tròn tròn, bờ môi mọng khẽ rỉ máu, hung hăng định cho hắn ăn một cái tát nhưng lại thất bại, bàn tay thô bạo bóp chặt cổ tay Hạ Quyên Quyên.

Hắn nhếch môi một cách điệu nghệ, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn Hạ Quyên Quyên.

- Chúng...đáng chết...

Trần Dương Thần cất giọng lạnh lẽo như gió mùa của địa ngục, hắn chẳng khác gì thần chết, phán ai có tội là kẻ đó nhất định phải chết không có quyền được cãi lại.

- Anh...!

Hạ Quyên Quyên không còn lời nào để diễn tả dã tâm ác độc của tên khốn này nữa. Chẳng lẽ lại chửi hắn là đồ khốn, đồ dê tiện nữa sao.

- Theo tôi về nhà.

Hắn thô bạo kéo cánh tay cô.

- Không đi, có chết cũng không về.

Cô giãy dụa, đôi mắt xinh đẹp trừng hắn, hắn vẫn rất lạnh, gương mặt góc cạnh cuốn hút không góc chết.

...

Đoàng...

Hắn dơ súng ra bắn, khiến cô giật mình ôm tai lại, cái âm thanh đáng nguyên rủa này đã cướp đi biết bao sinh mệnh.

Nước mắt rùng chảy dài theo gò má, đôi môi run rẩy, cô...rất sợ hắn...

- Một theo tôi về, hai là sẽ có người chết vì em..

-...

- Tôi cho em 3 giây.

-...

- Một...

-...

- Hai...

-...

- B...

- Tôi...tôi đi...xin đừng...làm hại họ...họ vô tội...

Cô hét lên, những giọt lệ không ngừng chảy, chảy vì kinh tởm người đàn ông này, chảy vì run sợ hãi...

Trong căn nhà kia, cả gia đình đang run sợ ôm chặt lấy nhau, ánh mắt đáng thương của những đứa trẻ hoang mang nhìn ra tấm kính cửa sổ, một người đàn ông cao lớn khoác trong mình bộ vest đen tuyền u ám, đang chìa thẳng súng vào đầu ba chúng. Ánh mắt đó sẽ khiến bọn trẻ mãi không thể quên được.

Ánh mắt nhuộm đầy máu tươi của nhiều sinh mạng

Vừa về đến nhà, Hạ Quyên Quyên liền bị tên ác ma Trần Dương thần ném bộp xuống chiếc giường. Ánh mắt sói lắm le nhìn cô.

- Tôi đã nói rồi phải ngoan ngoãn nghe lời! Tôi ghét nhất là những kẻ cứng đầu! Em hiểu không?

- Cầu xin anh...xin anh...buông tha cho tôi..

- Cả đời này đừng nghĩ sẽ rời khỏi được tôi. Em nghe không?

Hắn găm lên mạnh mẽ xé nát chiếc áo mà Hạ Quyên Quyên đang mặc trên người thành nhiều mảnh.

Một đôi gò bồng xanh mon mơn e thẹn núp mình dưới lớp áo ngực màu hồng kia. Hắn hung hăng xé nó, trói chặt hai tay cô về phía đầu giường. Toàn thân Hạ Quyên Quyên không ngừng run rẩy, miệng thì liên tục van xin.

- Xin anh...đừng...đừng mà...

Hắn nhe nanh ngậm lấy núm hồng đang e thẹn khép mình, đầu lưỡi không ngừng liếm láp khiến cô run lấy bầy, đôi tay bị trói không ngừng vùng vẫy, đôi chân don dãi bị Trần Dương Thần kẹp chặt lại.

Tư thế của cô lúc này phải nói là hết sức gợi cảm, gợi tình, đôi bò gồng to tròn, chiếc eo thon nhỏ trắng nõn nà chạy dài, cặp đùi săn chắc nuột nà ản ảu dưới lớp vải mỏng. Bàn tay tham lam thăm dò từng đường cong cơ thể, hung hăng cắn nuốt nó, chú thỏ con mềm yếu dưới thân con sói ranh mãnh hung tàn.

- Á! Làm ơn...dừng...dừng lại...

Hàng nước mắt lại lăn dài, thấm đẫm ướt át cả gối, đôi mắt đáng thương vô hồn nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Trái tim hắn đau đớn khế siết lại, ôn nhu nuốt từng giọt nước mắt kia, cô khóc...hắn cũng đau lòng.

- Đừng khóc, anh sẽ đau.

- Buông tôi ra...Cả đời này tôi hận anh...hận thấu đến tận xương, tận tủy...có chết... cũng... không tha thứ...

Hạ Quyên vô hồn, ý thức vẫn còn rất tỉnh táo, cất lên những lời chống đối hắn. Bây giờ cô...chỉ muốn đi gặp ba mẹ cô thôi...

Gương mặt Trần Dương Thần tối sầm lại, ánh mắt lộ tia không vui, hung hăng cắn nuốt chiếc môi mọng đào của cô, rồi theo đường cổ trượt dài xuống phía xương quai xanh, rồi chạm phải bầu ngực, trên đường đi hắn để lại vô vàn vết hôn nóng bỏng, từng nơi từng nơi một trên cơ thể cô đều là của hắn.

Thân thể ngọc ngà lồa trần yếu đuối phía dưới hắn, hắn cao ngạo, điên cuồng cắn nuốt. Nụ hoa đã căng cứng nhờ chiếc lưỡi đẩy đà của hắn. Hắn hài lòng mỉm cười, nhìn những dấu hôn trên người cô hắn lại càng hài lòng thích thú hơn, bàn tay bắt đầu mò mẫm nơi hoa nguyệt yếu điệu e ấp.

Hắn khẽ nhếch môi, cất giọng.

- Cơ thể em thành thật hơn cái miệng của em đấy.

Một màn ướt át lộ rõ trước mặt hắn, nơi rừng rậm ấy không một mảnh vải che, thấp thoáng lại run rẩy theo nhịp điệu.

Cô xấu hổ khép hờ đôi chân lại, đôi mắt nhắm tịt như muốn chôn chạy khỏi cái cảnh thảm hại này, để một người đàn ông chơi đùa nơi đó, thật đáng xấu hổ.

- A!

Hạ Quyên Quyên bất giác hét lên.

Thì ra là lão đại đang bắt đầu chơi đùa nơi nhạy cảm ấy, từng ngón tay từng ngón tay một đâm sâu vào âm đạo của cô, khiến cô không thể kiềm chế mà la lên. Hạ Quyên Quyên cố gắng cắn chặt răng lại để không phải phát ra những âm thanh rên rỉ ghê tởm đó nữa.

Hắn tiếp tục hành hạ nơi hoa nguyệt e thẹn đó, từng phút từng giây đối với hắn bây giờ rất quý giá, hắn rất thích thân thể người con gái này, mới đó đã ẩm ướt, thật khiến người ta có cảm giác phạm tội mà.

Màn đêm tĩnh mịch, cô vô sức mặc hắn day dứt thân thể mình, loáng thoáng nhìn thấy bóng Nguyên đang lấp ló ngoài cửa, ánh mắt có chút bất tiện.

- Lão đại, có chuyện gấp.

Nguyên e dè một hồi, rồi cất tiếng.

Trần Dương Thần khẽ nhăn mày lại, nhìn người con gái thâm thương dưới thân, hắn còn chưa chơi đùa đủ mà.

- Đợi tôi ở phòng sách.

Vẫn là cái giọng đầy ngông cuồng, đứng dậy khoác chiếc áo ngủ rồi khẽ hôn lên trán cô, bàn tay to lớn tháo chiếc dây thừng ra.

- Ngủ ngon, vợ yêu.

Trần Dương Thần âu yếm rồi nhanh chóng bước ra ngoài, Hạ Quyên Quyên nhìn đôi tay hắn vết đỏ do chiếc dây thừng gây ra, nước mắt lại rơi xuống, cô khóc không phải vì đau, mà vì thấy có lỗi với ba mẹ...cô thấy mình chẳng khác gì gái điếm...bị buộc phải lên giường với kẻ giết chết ba mẹ mình.

Mồ họ còn chưa xanh mà cô làm ra cái hành động khinh bỉ này, liệu cô xuống dưới đó họ có còn tha thứ cho cô.

Hạ Quyên Quyên đau đớn co ro ôm chặt lại đôi chân, nhìn ngắm căn phòng trắng lè bằng một đôi mắt vô hồn.

Đêm nay...cũng thật dài...

- Có chuyện gì?

Hắn nhấp tách trà, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra ngoài cửa sổ. Mây mù giăng lối khắp bầu trời. Đêm nay trời không sao.

- Long...chết rồi!

Nguyên gạt lực cuối cùng cũng thốt ra hai chữ cuối. Gục đầu xuống chịu tội trước hắn.

Hắn quay lại, cặp chân mày khẽ nheo lại.

- Nguyên nhân?

- Do bên tập đoàn GT hạ thủ.

- Hừm...!

Hắn lại nhấp môi. Cả người tỏa ra đầy sát khí u tối lạnh lẽo.

- Tập đoàn đó không phải mua chuộc hắn để lấy thông tin bên mình sao?

- Đúng vậy, lão đại. Chỉ có thể là giết người diệt khẩu. Do thuộc hạ bất tài nên không trông chừng kĩ càng, xin lão đại trách phạt.

Nguyên cúi đầu nhận tội, hắn biết Nguyên trước giờ làm việc rất cẩn trọng, đây là lần đầu tiên thấy hắn tác trách như vậy.

- Thôi được rồi, chuyện này hãy xử lí cho gọn gàng...

- Dạ vâng.

- Đừng để cho tiểu Quyên biết...

- Vâng, tôi hiểu rồi.

Nguyên gấp đầu chào hấn rồi bước ra ngoài, vừa mở cánh cửa phòng thì hấn hốt hoảng bắt động vài giây.

- Phu nhân!

Hạ Quyên Quyên khụy chân xuống, hai tay ôm mặt, hàng nước mắt chảy dài rồi chạm xuống sàn nhà.

- Long...chết rồi...

----- hết chap 10 -----

Tớ chẳng có gì muốn nói ngoài câu **Đọc Chùa Vô Sinh**.

Cho tớ cái bình luận đi >< biết ai đang đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

- Long...Long...chết rồi...

Nguyên khó xử không biết nên hành động như thế nào, Hạ Quyên Quyên run rẩy ngồi bộp xuống đất, ánh mắt lơ đãng vẫn không thể tin nổi những điều mình vừa mới nghe được.

- Tiểu Quyên!

Trần Dương Thần lạnh lùng bước ra, chiếc áo ngủ mỏng bay là lướt trong màn đêm ảo diệu, phần ngực phía trên vạm vỡ không thể che dấu trong làn áo mỏng.

Hấn cất giọng lạnh lùng, từ phía trên nhìn xuống, ánh mắt chìm ung đầy sắc bén.

Hạ Quyên Quyên đột ngột bật dậy, nắm lấy áo hấn rồi kéo mạnh, hai hàng nước mắt không ngừng rơi dài.

- Không phải anh nói tôi ngoan ngoãn nghe lời thì sẽ tha cho thằng bé sao, tại sao...tại sao...nó lại chết...tại sao chứ...Long của tôi...

- Nó sớm muộn gì cũng phải chết thôi!

- Không...không...nó vẫn chưa chết phải không? Nó...nó còn sống mà...anh nói đi...là tôi không nghe lời nên anh lừa tôi phải không? Tôi hứa...tôi hứa...sẽ ngoan ngoãn mà...thật đấy...sẽ nghe lời anh...sẽ không chống đối anh nữa...hãy tha cho nó được không?

Hạ Quyên Quyên không ngừng gào thét, đôi tay không ngừng đập mạnh vào lồng ngực, hàng lệ dài chảy thấm đẫm chiếc áo sơ mi.

- Hạ tiểu thư, chuyện này lão đại không hề can dự đến, xin cô đừng hiểu lầm.

Cô quay ngoắt lại, ánh mắt đỏ lờm Nguyên.

- Không! Các người! Tất cả các người ai cũng đều là ác ma hết...tôi nguyên rủa các người...chết cũng không thể đầu thai được...HA HA HA...

Thần trí điên đảo quơ quơ cánh tay chỉ lung tung, đôi môi cười khanh khách, bộ dạng thảm thương đến chùng nào.

- Tiểu Quyên, về ngủ thôi, đừng làm loạn nữa...

Hấn ôn nhu ôm lấy cô từ sau, cặp chân mày liên tục nheo lại trông đầy phiền não.

- Buông ra...tôi không muốn sống nữa...tôi...sẽ đi theo nó...sẽ đoàn tụ cùng với gia đình tôi...không thể sống với các người nữa...HA HA HA HA...

Tiếng cười điên cuồng vang khắp căn nhà, hạ nhân đã sớm thức giấc nhanh chóng chạy lại xem có chuyện gì đang xảy ra.

- Tiểu Quyên, đừng ồn nữa!

- Buông ra...tôi sẽ chết cho các người vừa lòng...

- Tiểu Quyên!

Hắn hét lên, đâm thật mạnh vào bức tường. Tâm trạng hắn đang cực kì không tốt tí nào, này giờ đã quá mực nhẫn nại rồi.

- Sao nào? Tính giết tôi sao! Được rồi, đây đây, ở đây này.

Hạ Quyên Quyên miệng cười, bàn tay chỉ ngay phía thái dương, đau lòng hét.

- Mấy người hay dùng súng đe dọa lắm mà, ở đây...Bắn đi...Một viên thôi...không cần nhiều...kết liễu đi! Bắn đi!

- EM!

- Tất cả cắt hết cho tôi!

Hắn lườm bọn gia nhân ra lệnh cho bọn chúng biến hết. Hắn đang rất nổi giận.

Trần Dương Thần nổi tiếng là lão đại mặt lạnh, ánh mắt sắc bén khiến kẻ đối diện cũng phải khiếp sợ, lâu nay luôn giữ vững đúng một khuôn mặt, không giận, không cười, cũng không buồn hay khóc, hi vọng ai đó luôn được hắn che dấu một cách tài tình. Hiếm khi thấy chân mày hắn cau có đến như vậy.

Đây là lần đầu tiên thấy hắn tức giận đến như thế.

- Vâng!

Bọn họ sợ hãi rồi nhanh chân biến mất. Nếu còn ở thêm một giây phút nào nữa thì e rằng..mạng sống của họ khó mà an toàn.

- Lão đại, tôi xin phép.

Nguyên cung kính rồi cũng nhanh chóng rời đi.

Lúc này chỉ còn lại hai bọn họ...

Màn đêm tĩnh mịch bao trùm căn phòng, ánh trăng sáng huyền ảo chiếu rọi vào màn cửa, bóng người đàn ông cao lớn chễm chệ ngồi trên ghế, bóng người con gái co ro, ôm thân vô cùng sợ hãi, miệng thì không ngừng lầm bầm câu gì đó.

- Lại đây!

Hắn lạnh lùng ra lệnh, tay cầm ly rượu vang không ngừng lắc qua lắc lại, phản chiếu một gương mặt hoàn hảo.

...

Cô vẫn im lặng không hề nhúc nhích, ánh mắt căm phẫn liên tục nhìn chằm chằm hắn, hàm răng cắn chặt vào nhau, bàn tay bấu chặt vào chiếc ga giường.

...

- Thật hết cách với em mà.

Hắn thờ dãi rồi đứng lên. Nhanh chóng bước đến chỗ cô, bàn tay to lớn xoa xoa đầu cô, ánh mắt vẫn rất ôn nhu.

- Bỏ bàn tay dơ bẩn đó ra.

Cô hất mạnh cánh tay Trần Dương Thần ra, tính bỏ chạy thì bị hắn giữ lại.

- Em tính đi đâu.

- Tôi sẽ đi tìm nó.

Không khí hết sức căng thẳng, gió lạnh khẽ lùa vào. Trăng sáng đột ngột mờ dần bỏ những đám mây.

- Nó chết rồi.

- Không! Nó chưa chết, anh lừa tôi!

- Tôi không lừa em!

- Mệt quá, tôi không muốn đôi co với anh nữa, mau buông tay nhanh.

Hạ Quyên cố hết sức đẩy cánh tay to lớn kia ra nhưng lại không thành ngược lại còn bị hắn ôm chặt eo rồi hung bạo hôn lên cánh môi cô.

- Uhm..

Cô thôn thốc rên lên. Đầu hắn hơi nghiêng, bàn tay lạnh lẽo chạm vào da mặt cô, hàng mi dài khẽ rung lên, nụ hôn đó quả thật rất nồng nhiệt, chiếc lưỡi đã xéo vào trong khoang miệng cô, mạnh mẽ hút hết các dịch ngọt, đầu lưỡi chao đảo vô cùng thích thú.

Hạ Quyên Quyên có cảm giác như sắp bị tên ác ma này hút hết không khí, dùng sức đẩy mạnh vòm ngực hắn ra, miệng thì thở hổn hển, trái tim nhỏ không ngừng đập.

- Khốn kiếp!

Hắn cau mày khẽ nhếch môi trông rất điệu nghệ, lại mạnh mẽ nâng cằm cô lên hôn lấy hôn để.

- Uhm..

Cô đẩy nẩy chân tay, sắp bị hắn hút mất hết không khí rồi, nếu còn tiếp tục cô sợ sẽ

- Anh bị điên rồi!

- Còn nói nữa, thì tiếp tục.

- Khốn..

Trần lão đại khẽ cười, ánh mắt nhìn ngắm chiếc miệng nhỏ của Hạ tiểu thư, để xem cô có dám ngông cuồng nữa không?

- Sao? Nói cho tôi nghe xem.

- Anh...tôi khinh!

Hạ Quyên Quyên giật dỗi rồi trở bước về chiếc giường, khum người lại, ánh mắt đột ngột lại đỏ ngầu lên, tiếp đó là hàng lệ dài chảy nườm nượp như suối.

Cô cúi mặt thút thít khóc, đã mất ba mẹ giờ ngay cả đứa em trai cũng đi rồi, thử hỏi ông trời còn muốn cô sống để làm gì nữa chứ.

Đôi chân mày bỗng chùng xuống, ôn tồn ôm lấy Hạ Quyên Quyên, hơi ấm khẽ truyền qua gương mặt, hàng lệ thấm đẫm ướt đầy áo hắn. Trần Dương Thần xưa nay luôn nổi tiếng sạch sẽ bất kể ai dám làm dơ đồ hắn chỉ có chết không toàn thân.

Nhưng Hạ Quyên Quyên lại là một ngoại lệ. Chính hắn cũng không biết tại sao lại đặc biệt ưu ái cô gái này đến như thế nữa, nhìn nàng khóc mà lòng hắn quặn đau, hắn cũng hiểu cảm giác đau đớn của cô, bởi vì hắn cũng đã từng trải qua cảm giác mất gia đình là như thế nào.

- Đừng khóc nữa, anh sẽ đau lòng!

Lời thủ thi như thoảng qua tai vừa ân ái lại vừa nồng nhiệt, chứa đựng toàn bộ cảm giác đầy đau thương của hắn lúc này.

....

Năm đó.

Hắn chỉ mới 6 tuổi, chỉ là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, ba hắn nổi tiếng tàn độc, mẹ hắn thì hiền lành đức độ vô cùng, hai người hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng chắc là duyên số đã đưa đẩy họ gặp nhau, một bên tàn ác, một bên hiền đức, cuối cùng họ đã đến được với nhau và hắn đã ra đời.

Từ đó ba hắn cũng ít giết người lại, tu tâm dưỡng tính, tất cả là nhờ công sức của mẹ hắn đã giúp ba hắn giác ngộ, hắn cũng thấy vui lây.

Cả nhà họ sống vô cùng hạnh phúc, các thuộc hạ của ông vẫn rất trung thành, ông vẫn phải tiếp tục điều hành tổ chức vì đó là trách nhiệm của cha ông đã giao phó.

Nhưng mà, đêm hôm đó, là một đêm khiến hắn nhớ mãi không bao giờ có thể quên đi được.

Ầm...Ầm...Ầm

Từng đợt sét đánh dữ dội xuống, cơn mưa ào ạt bay hết cây cối, liên tục nổi cơn giông, đêm đó không trăng không sao, trời đen mù mịt, vô cùng âm u đáng sợ.

Hắn bỗng bừng tỉnh giấc, lơ mơ đi xuống phía cầu thang.

- Ba, mẹ...Con sợ quá! Hu Hu Hu..

Đôi tay bụ bẫm xoa xoa đôi mắt, rên rỉ khóc lên khóc xuống.

Đoàng!

Một tiếng nổ lớn vang lên, dường như rất gần, rất gần.

Trần Dương Thần sợ hãi bịt tay lại, giật nảy mình khi nghe tiếng súng ấy. Đó là lần đầu tiên hắn nghe thấy tiếng súng đáng sợ đến cỡ nào. Mặc dù là con của ông trùm nhưng ba hắn cấm đàn em sử dụng súng trước mặt mẹ con hắn. Cho nên cái cảm giác run sợ này là điều hiển nhiên.

Hắn hốt hoảng chạy vào thư phòng của ba hắn. Kinh ngạc là điều đầu tiên.

Một mảng máu tươi phía dưới là mẹ hắn nằm thoi thóp, phần ngực không ngừng rỉ máu. Còn ba hắn thì bị người đàn ông lạ mặt kia bắn ngay vào phần chân khiến ba không thể nào chống trả lại được.

"Không ngờ, tao đối đãi với mày tốt đến như vậy, vậy...vậy...mà mày lại phản bội tao. Thằng chó khôn nạn này."

"Ha ha...đồ ngu từ ngày mày rửa tay gác kiếm thì mày đã không còn là lão đại của bọn tao nữa rồi..."

"Đồ khôn nạn."

"Câm miệng."

Đoàng,

Một phát súng ghim thẳng vào huyết đạo, khiến ông ta chết ngay tức khắc.

Ba hắn gục xuống, đôi mắt vẫn mở to tròn lên trông vô cùng đáng sợ, hay còn được dân gian gọi là "chết không nhắm mắt".

Trần Dương Thần gục đôi chân xuống, cố ôm miệng để không phát ra tiếng động, hắn không thể tin vào mắt mình được, chỉ trong một đêm mà cả ba và mẹ hắn đều bỏ hắn mà ra đi. Hàng nước mắt rơi ròng rọc chạm mặt sàn lạnh.

Từng tiếng sét đánh vang ầm cả bầu trời.

Người đàn ông kia, cười khanh khách rồi quay mặt lại nhìn đám người chết dưới sàn, ánh sáng của những tia sét nhạt chiếu rọi thẳng gương mặt người đàn ông kia, gương mặt không có gì lạ ngoài một điều... đó chính là vết sẹo phía bên trái mắt.

Trần Dương Thần nhanh chóng ghi nhớ lại, ánh mắt căm phẫn nhìn người đàn ông kia. Đôi môi hắn khẽ nhếch lên.

Nợ máu phải trả bằng máu.

Và thế là hắn lên chức lão đại khi mới 6 tuổi, cầm đầu một băng xã hội đen. Và nhờ đó mà lần ra dấu vết của kẻ đã sát hại ba mẹ hắn vào cái đêm định mệnh ấy.

---- hết chap 11 ----

Câu cũ thôi, **"ĐỌC CHÙA VÔ SINH"**

Cầu Bình Luận - Cầu sao >< Bữa giờ biếng quá lại sắp đi học rồi cho mình cái động lực đi >,<

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vực*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

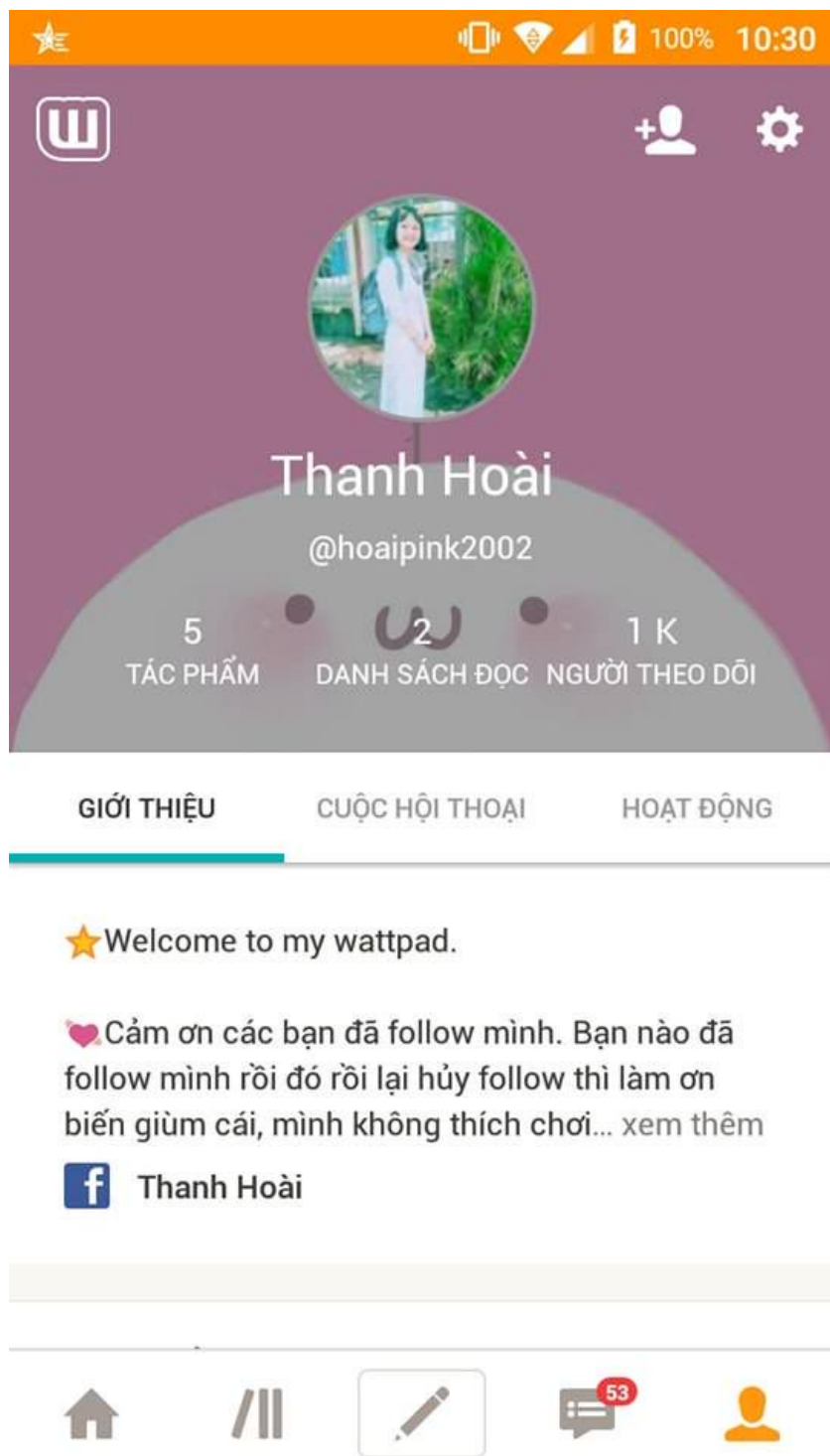
**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mị muốn báo cho các mem một tin vui. Đối với các tác giả lớn thì số lượng này ít nhưng đối với mị, với tư cách là một tác giả nghiệp dư cho nên con số 1000 lượt follow thực sự rất lớn, cảm ơn các bạn nhiều nhá >.<

Truyện viết còn nhiều thiếu sót nên mong mọi người thông cảm nhá >.<

#Love

#Ai chưa theo dõi thì theo dõi mị nha >,< coi như cái động lực để mị ra truyện sớm hơn.

Thankyousomuch >.<

...

Đêm nay hãy để tôi ru em ngủ, em chỉ cần ngoan ngoãn nằm yên trong lòng ngực của tôi thôi, còn mọi chuyện còn lại cứ để tôi lo.

Hắn đắm say ngắm nhìn người con gái trong vòng tay, cái miệng chúm chím khiến hắn không kiềm lòng được đành lướt nhẹ qua nó, ánh mắt lạnh lùng khẽ sắc lại, cặp chân mày cau lại vẻ không hài lòng, bàn tay khẽ gạt giọt nước mắt đang chảy trên gương mặt kia, lạnh lùng ném thử nó.

- Đúng là mặn thật.

Trần Dương Thần khẽ nhếch môi cười, vuốt ve gương mặt nhỏ, Hạ Quyên Quyên mãi mới chìm vào giấc ngủ, gương mặt khẽ nhăn lại trông rất đau buồn, không biết cô đang mơ thấy cái gì mà khiến trán đỏ mồ hôi hột nhiều đến như thế.

...

"Chị à, em phải đi rồi!"

"Long, em tính đi đâu? Em không được đi"

"Lão đại rất tốt với em, em không thể bỏ anh ấy được."

"Em bị điên rồi, hần ta là kẻ xấu đấy, là đại ca xã hội đen, giết người không chớp mắt đấy."

"Nhưng...nhưng em đã thề là sẽ trung thành với lão đại suốt đời rồi, chị mau buông tay ra đi, em phải về với lão đại."

Long hất mạnh tay Hạ Quyên Quyên ra rồi biến mất hút. Bóng tối bao trùm, không gian tĩnh mịch chỉ còn lại mình cô, bơ vơ đứng tại đó, hàng lệ dài chảy mãi không thôi.

"Long, Long...đừng đi...đừng đi mà...không...hần sẽ giết em đấy, hần đã giết ba mẹ mình rồi...hức hức..."

Tiếng gào thét thất thanh trong sự vô vọng của màn đêm. Nỗi đau đớn đầy bi thương này ai sẽ thấu đây. Tất cả chỉ là tiếng gào thét trong khoảng không gian tuyệt vọng.

Thình thịch...thình thịch...thình thịch...

Đột ngột nhịp tim đập mạnh...mạnh đến nỗi cứ ngỡ nó sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Một dự báo về một điềm chẳng lành sắp diễn ra.

Đoàng!

Tiếng nổ lớn vang lên khắp không gian, hàng máu dài chảy khắp nơi, từng mảng từng mảng máu một hiện ra trước mặt cô.

Một gương mặt trắng bệch hiện lên trước mặt cô, Hạ Quyên Quyên run sợ lùi về sau, đôi chân lê lét trên sàn.

Gương mặt đó trắng đến rợn cả da gà, hai hàng máu chảy dài từ khóe mắt của nó, cái miệng rộng nhe răng cười, chiếc đầu không ngừng xoay, rồi từng tiếng "rắc" "rắc" của xương gãy liên tục, chiếc đầu ngoe nguẩy nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo như muốn nuốt chửng, nó tiến lại gần cô, nhe nanh cười, đáng đi lão đạo chẳng khác gì zombie.

"Á! Đừng...đừng lại gần tôi!"

"Chị ơi! Em là Long nè!"

"Long...Long sao...sao em lại biến thành bộ dạng này..."

"Em chết oan, em chết oan quá chị..."

Hàng máu dài chảy dài khắp mặt Long, gương mặt trông vô cùng thảm thương.

"Đừng khóc, chị...chị sẽ cứu em...chị sẽ giúp em..."

"Không được đâu chị, hần ta rất mạnh...chị sẽ gặp nguy hiểm mất..."

"Không! Vì em...cho dù là cái mạng này phải hi sinh chị cũng chịu...em đừng khóc"

"Chị...đến giờ em phải đi rồi..."

"Em đi đâu?"

"..."

"Long! Đừng đi!"

"..."

"Không! "

...

- Không! Đừng đi! Long!

Hạ Quyên Quyên đột ngột bật dậy, trán chảy đầm đìa mồ hôi lạnh, ánh mắt hoảng sợ lao đảo khắp nơi, miệng thì không ngừng run cầm cập. Hơi thở dồn dập lạnh lẽo nhìn xung quanh căn phòng.

Ánh trăng sáng rọi chiếu căn phòng, bóng đêm bao trùm nơi đây. Tiếng nhái ếch kêu nghe rộn cả người, tiếng lá xào xạc càng tăng thêm phần u ám đáng sợ, đồng hồ vừa điểm 0h00".

Trần Dương Thần đang say giấc bỗng choàng tỉnh dậy, đăm đăm nhìn cô với ánh mắt lo lắng.

- Em lại gặp ác mộng sao?

Hắn ngồi dậy nhẹ nhàng ôm lấy cô, ánh mắt vô cùng ôn nhu, tay thì không ngừng xoa xoa tấm lưng như đang vỗ về trẻ nhỏ. Cô run rẩy ôm chặt lấy hắn, cảm giác này...thật ấm áp...giống như đang ôm ba vậy...rất dịu dàng...sự chở che, bảo vệ...luôn khiến cô cảm thấy bao phiền muộn bay biến hết.

- Đừng sợ, anh ở đây!

- Hu Hu...tất cả là tại đồ khôn nhà anh...trả họ lại cho tôi...trả lại...hức...hức...

Hạ Quyên Quyên khóc nức nở tay thì cứ liên tục dấm vào lưng hắn, oan ức kêu gào. Tiếng thút thít nghe não lòng vô cùng.

- Em cứ dấm thoải mái đi, nếu mệt thì nghỉ, nghỉ xong rồi có thể dấm tiếp.

Nửa thật nửa đùa của lão đại khiến Hạ Quyên Quyên càng phẫn nộ hơn, liên tục giáng những quả dấm mạnh vào tấm lưng rắn chắc của hắn.

- Tôi hận không thể dấm chết anh, ăn gì mà chắc thế, dấm mãi không gãy xương.

- Được rồi, đừng khóc nữa, anh thương.

- Im đi, tôi không cần cái thương "bố thí" đó của anh.

- Được rồi, đừng khóc nữa.

Trần Dương Thần âu yếm xoa xoa tấm lưng trắng, bàn tay bắt đầu không yên phận mò mẫm tìm kiếm thứ gì đó trong cơ thể nóng bỏng này. Hơi thở nồng nhiệt khẽ phả vào vành tai cô, khiến cô mẫn cảm mà run lên.

- Cái tên biến thái này, anh...

Hạ Quyên Quyên gằn từng chữ hung dữ đẩy hắn ra, cái tên biến thái này tưởng đã thay đổi, ai dè "ngựa quen đường cũ".

- Tiểu Quyên, anh...muốn... em.

- Muốn...muốn cái dấm ấy!

- ...

- Nửa đêm đánh thức tôi dậy rồi còn muốn muốn cái gì! Từ ngày mai anh ra phòng khác ngủ đi.

Hắn ngơ ngác nhìn. Hạ Quyên Quyên nhanh trí nằm xuống, đắp chặt chăn lại rồi nhắm tịt mắt ngủ.

Mặc dù có chút không hài lòng nhưng hắn đành đêm nay ăn chay thôi, để bù mấy đêm khác vậy.

Trần Dương Thần uể oải nằm xuống, bàn tay to lớn vòng qua eo cô, gương mặt tuần tú vùi vào chiếc cổ trắng ngần, cười mỉm rồi chìm vào giấc ngủ.

Đôi mắt Hạ Quyên Quyên khẽ mở ra, lạnh lùng nhìn ánh trăng mờ ngoài cửa sổ kia, miệng khẽ nhếch lên cười.

"Chuẩn bị mà chờ chết đi Trần Dương Thần và kẻ đã giết chết em trai tôi, các người rồi cũng phải trả giá về hành động hung ác của mình thôi, cứ chờ mà xem, phim hay chưa đến hồi kết."

---- hết chap 12 ----

1 chap ngọt → 10 chap ngược nhé!

Cầu sao >< Cầu bình luận.

Có nên ngược?

Từ chap sau do lịch học cả ngày nên cuối tuần rảnh mình đăng nhé, đừng tưởng mình im im là drop đâu.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Sáng hôm sau.

Hạ Quyên Quyên uể oải mở mắt, xương cốt rã rời, nhìn lão đảo khắp căn phòng.

Đôi mắt xưng vù lên chính là điểm nhấn.

- Dậy rồi sao?

Cô ngơ ngác nhìn người đàn ông đang nằm kia, ánh mắt có chút khó hiểu.

- Anh là ai vậy?

Cô giật nảy mình bước ngay xuống giường, sao tự dưng lại có người đàn ông khác nằm ở đây.

- Lại diễn trò gì nữa đây? Có biết nhờ em mà đêm qua cánh tay tôi rã rời không?

Hắn cử động cánh tay, đôi mắt hơi nheo lại, cả đêm qua làm cái gối cho cô nằm mà mệt rã rời. Nhưng mà hôm qua là lần đầu tiên cô yên lặng nằm trong ngực hắn như vậy, thường ngày là sẽ vùng vẫy, rồi mạnh miệng chửi xối xả, đêm qua hắn rất vui.

Trần Dương Thần đột nhiên mỉm cười làm Hạ Quyên Quyên rợn cả da gà, ánh mắt tức giận nhìn hắn. Sao lại có cái thể loại khinh người đến như vậy chứ?

- Anh bị điên hả! Anh là ai? Sao tự dưng lại vào nhà tôi? Lại còn nằm ở trên giường tôi nữa chứ?

- Em...!

Hắn nheo mày lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn cô.

- Ai là em anh?

Hạ Quyên Quyên hét âm lên, thực sự cô không thể biết tại sao người đàn ông này lại nằm đây, suy nghĩ một hồi, hai bên thái dương lại nhói lên vô cùng đau đớn, cô ngột bệt xuống sàn hai tay ôm đầu trông vô cùng đau đớn.

- Đau! Đau quá...

Trần Dương Thần hốt hoảng chạy lại ôm lấy cô. Mặc dù hắn không biết cô lại đang bày trò gì nhưng thấy cô đau hắn cũng đau theo.

- Tiểu Quyên, em sao vậy? Anh đưa em đi gặp bác sĩ!

Hạ Quyên Quyên gật gật đầu, cặp mắt nheo nheo trông có vẻ là đau thật.

Ánh mắt nghi ngờ của Trần Dương Thần cũng đã phai bớt phần nào, hắn nhanh chóng nhấc bổng cô lên rồi chạy thẳng ra ngoài cửa.

....

Bệnh viện Hoàng gia.

Bệnh viện này thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Trần Thị, nơi đây chuyên phục vụ những người có tiền, các viên chức hoàng gia, những phu nhân, kẻ quyền quý lắm tiền, nhưng mà cái gì cũng có cái giá của nó, bệnh viện này hội tụ những bác sĩ hàng đầu Thế Giới, họ phạt đạt từ giáo sư trở lên mới được làm việc tại nơi đây. Mức lương thì khỏi nói rồi, đối với những người thường là một con số khổng lồ. Giá thuốc thì vô cùng đắt đỏ.

- Tiểu Quyên bị gì vậy?

Ông bác sĩ đồ mờ hôi hột sọ hải nhìn khắp căn phòng, đâu đâu cũng là vệ sĩ mặc trang phục đen đầy u ám, bên hông còn dắt hẳn một cây súng lục trông vô cùng đáng sợ.

Còn người đàn ông ngồi trước mặt ông thì khôi nói, ông chủ của bệnh viện này, ngoài ra còn có một lai lịch bất phàm khiến chính phủ còn phải sợ. Nếu có sai sót gì thì coi như cái mạng già này...đi đời luôn.

- Bệnh nhân...bị...bị mất trí nhớ...tạm thời...

Lão ta lấp bắp, mồ hôi thì không ngừng rơi, rõ ràng trong phòng có lắp máy lạnh mà sao ông lại cảm thấy nóng thế này.

- Mất trí nhớ sao?

Trần Dương Thần nheo mày, lạnh giọng nói. Bọn thuộc hạ thì chuẩn bị súng sẵn làm vị bác sĩ một phen kinh hoàng.

- Đúng...đúng vậy a...do não bộ bị căng thẳng... quá mức cộng với việc....bị sốc nặng...do...do mất đi những người thân quan trọng cho nên...cho nên...bộ não sẽ tự động đóng lại bảo vệ mã hóa những kí ức kinh hoàng kia...

Trần Dương Thần dăm chiêu lắng nghe rõ từng lời. Ông bác sĩ run cầm cập, đôi chân liên tục đập vào nhau, tay thì không ngừng lau mồ hôi.

- Vậy khi nào cô ấy mới nhớ lại?

- Chuyện này...e là sẽ tùy thuộc vào...vào... bệnh nhân nếu...nếu... cô ấy không muốn nhớ lại...

- Được rồi! Tôi hiểu rồi.

Hắn đứng dậy, lãnh huyết nhìn vị bác sĩ rồi lờ mờ nguyền một cái.

- Nghe nói con trai ông đang tìm việc làm, ngày mai đến Trần Thị làm luôn đi.

Nói dứt câu hắn cao ngạo đi ra ngoài, đám vệ sĩ cũng nhanh chóng đi theo. Còn vị bác sĩ kia vui mừng gập đầu liên tục, ánh mắt không dấu nổi sự vui sướng.

- Cảm ơn ngài, cảm ơn ngài đã chiếu cố.

Ai cũng biết tập đoàn Trần Thị nổi tiếng về buôn bán dầu mỏ lớn xuyên lục địa, những người làm việc ở đây đều phải tốt nghiệp loại giỏi, mức lương thì không bàn cãi, có thể sống sung sướng đến cuối đời. Những người muốn làm việc ở đây rất nhiều nhưng hàng năm chỉ tuyển đúng 100 tài giỏi nhất cho nên vé vào vô cùng hạn chế đòi hỏi bọn họ phải có đủ khả năng để nắm bắt thời cơ, cơ hội chỉ có một.

...

Hạ Quyên Quyên lặng lẽ ngắm nhìn căn phòng, đúng là người có tiền bệnh cũng phải nằm phòng vip.

Rõ ràng là khi sáng tỉnh dậy, rồi phát hiện có một người đàn ông lạ mặt nằm trên giường, rồi lúc đó đầu tự dưng lại đau như búa bổ vậy, thoát cái tình dậy đã nằm ở đây.

Trần Dương Thần cao ngạo bước vào, trên tay là một bó hoa hồng đỏ rực tươi tắn.

- Vợ, em tỉnh rồi sao?

Hắn nhu mì ôm lấy cô, rồi hôn nhẹ lên cái trán cao một cái.

Hạ Quyên Quyên ngờ ngác nhìn hành động ngông cuồng của hắn, trong lòng có chút khó hiểu.

- Anh là ai vậy? Sao tự dưng lại hôn tôi!

Hắn chỉ mỉm cười rồi hôn nhẹ lên chiếc mũi cao của cô, khiến cô bất giác đỏ mặt, gương mặt hắn gần đến nỗi có thể cảm nhận thấy làn hơi ấm của hắn truyền vào làn da mỏng của cô.

- Bác sĩ nói em bị mất trí nhớ, nhưng không sao cả, vì em là vợ anh nên ông xã sẽ chăm sóc thật tốt cho vợ yêu.

- Cái gì? Mất trí nhớ sao? Anh nói điều cái gì thế?

- Bác sĩ chuẩn đoán vậy.

- Tôi nhớ là mình đang ở trường học, rồi sau đó đột ngột ngất xỉu, khi tỉnh dậy thì thấy anh nằm bên cạnh sau đó tự dưng lại đến bệnh viện.

Cô xoa xoa đầu, hai bên thái dương lại có cảm giác đau nhói.

-...

Một tên vị sĩ nhanh nhẹn chạy lại rồi ghé sát tai hắn nói.

- Lão đại, bác sĩ nói Hạ phu nhân bị mất kí ức từ khoảng 23 -25 tuổi, cho nên phu nhân tưởng mình vẫn đang còn đi học.

Trần Dương Thần khẽ chau mày nhìn cô, trong ánh mắt cô đúng là không hiện lên vẻ dối trá gì, đúng là hắn quá đa nghi rồi.

Từ lúc cô bị mất trí nhớ hắn đã rất nghi rồi, sao tự dưng chỉ một đêm mà đã mất hết toàn bộ kí ức, đúng là chuyện lạ có thật, hoặc chỉ có...cô diễn quá hay...

Hắn nhoen miệng cười, chắc làm gì có, thỏ con thì làm sao mà làm sói được, yếu đuối thì vẫn mãi yếu đuối thôi.

Trần Dương Thần ôn nhu xoa đầu Hạ Quyên Quyên rồi mỉm cười nói, không đợi cô kịp phản ứng mà bế xốc cô lên đi thẳng ra khỏi bệnh viện.

- Vợ à, mình về nhà thôi. Ở lâu trong bệnh viện sẽ không tốt đâu.

---- hết chap 13 ----

Cầu Sao >.< Cầu Bình luận. >.<

Nhắc lại lần nữa nhé: cuối tuần au ra truyện nha, do đi học cả ngày nên không có thời gian viết nên các đọc giả ráng đợi đến cuối tuần nha.

Khi nào mình đề Drop thì mới Drop nhé chứ đừng tưởng lâu không ra cái nghĩ au biến mất luôn >.<

Follow au đi!

Bye bye!

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

- Vợ, mình về nhà thôi. Ở lâu bệnh viện không tốt đâu.

Hắn ôn nhu mỉm cười nói.

- Về nhà sao? Anh đang nói gì vậy? Tôi đang còn là sinh viên sao có thể có chồng được.

Hạ Quyên Quyên nheo mày. Tính đứng dậy bỏ chạy ai dè bị bọn vệ sĩ bắt lại.

- Xin phu nhân vào trong.

Họ cung kính gấp đầu nói, ai ai cũng nặng mùi sát khí, trông đáng sợ vô cùng, bên hông còn có khẩu súng lục khiến cô hoảng sợ lùi về sau, đụng phải thứ gì đó rất to lớn.

- Em định đi đâu?

- Tôi...tôi muốn về gặp ba mẹ, tôi đi lâu vậy chắc họ sẽ rất lo lắng..

Hạ Quyên Quyên ngập ngừng, đôi mắt to tròn lộ vẻ lo lắng, cố ý muốn làm hắn xiêu lòng ai dè lại bị hắn nhấc bổng lên vai rồi đi thẳng ra ngoài.

- Á! Anh làm gì vậy? Thả tôi ra tôi sẽ kiện anh đấy...mau thả tôi xuống!

- Em nói nữa thì tôi quăng em cho cá mập ăn thịt đấy.

- Tôi...nhớ mẹ tôi...hức hức...hức...

Cô mếu máo, sụt sịt khóc, chân tay không ngừng vùng vẫy.

Hắn đành bất lực đặt cô xuống, rồi nâng gương mặt nhỏ lên rồi hôn nhẹ lên giọt nước mắt kia. Tay còn lại ghi chặt vào bức tường. Cô gái nhỏ bị ép chặt trong lòng hắn.

- Ba mẹ em đã đi du lịch rồi, họ nhờ tôi chăm sóc em, chắc lâu lắm họ mới trở về.

Cái miệng hần vô cùng dẻo, nịnh nọt vài ba câu khiến cô xiêu lòng ngay lập tức mà tin tưởng.

- Anh...nói thật sao? Sao họ không nói gì với tôi...

- Tại họ đi vội quá nên quên báo em thôi, giờ thì đừng khóc nữa, được không?

Hạ Quyên Quyên gạt đầu lia lịa, rồi gạt đi giọt nước mắt đang chảy dài kia, cười một cái thật xinh.

- Được.

- Ngoan, như thế chồng mới thương.

Lần đầu tiên, hần thấy cô ngoan ngoãn như vậy. Khẽ nhếch môi cười.

Hạ Quyên Quyên yếu đuối dụi vào lòng hần, mỉm cười cảm nhận hơi thở và nhịp tim của hần, vô cùng... ấm áp.

Việc em mất trí nhớ đối với tôi lại là một chuyện tốt, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, em có thể sẽ toàn tâm toàn ý mà yêu tôi, sống vui vẻ hạnh phúc bên tôi, tôi rất vui.

Có thể tôi hơi ích kỉ nhưng xin em...đừng nhớ lại nữa...chỉ cần nhớ tôi là đủ.

...

Biệt thự nhà Trần Thị.

Một căn biệt thự đầy sang trọng với đầy đủ tiện nghi, hồ bơi khá rộng, cộng với garage xe lớn toàn những chiếc xe tiếng tăm lừng lẫy giá ngang trời, bốn bề là vườn hoa nở rộ đầy đủ sắc thái. Hạ Quyên Quyên lần đầu tiên được mở mang tầm mắt, nhìn hạ nhân nườm nượp đi ra đi vào mặt thì hớn hờ chào đón, trong lòng có chút ngỡ ngàng, bối rối.

Về mặt ngạc nhiên là điều khó mà dấu được. Dương Thần thấy vậy liền buông bỏ cái mặt lạnh vui vẻ nắm tay cô bước đi hiên ngang.

Căn nhà rộng rãi nguy nga theo kiểu kiến trúc của Nga thời xưa, tường nền màu trắng dát vàng trông tráng lệ vô cùng, dưới chân là các thảm trải màu đỏ gạch, trên đó còn in những họa tiết rất cầu kì nghệ thuật, chưa kể trong nhà còn có thang máy lên xuống, đúng là nhà của người có tiền có khác.

Đi mãi không hết căn nhà, cuối cùng hần rẽ vào một căn phòng vô cùng bụi, một bàn ăn với đầy đủ các món ăn thơm ngon hiện lên trước mặt cô, hần vui vẻ kéo ghế ra tỏ ý muốn mời cô ngồi.

Hạ Quyên Quyên cười cười rồi ngồi xuống, ánh mắt thêm thường nhìn bàn thức ăn.

Món đầu tiên là **Bít tết bò Wagyu** - thịt bò Wagyu là một trong những loại thực phẩm đắt đỏ nhất thế giới với thành phần thịt chứa tỉ lệ cao các axit béo omega-6 và omega-3. Loại bò này được nuôi ở Kobe, Nhật Bản bằng các phương pháp đặc biệt như uống bia, nghe nhạc, được mát xa thường xuyên để đảm bảo sự ôn hòa. Một phần bít tết bò Wagyu ở nhà hàng Crarfsteak, New York đã từng được bán với mức giá \$2.800.

Món thứ hai là **Cà ri Samundari Khazana** - bao gồm cua Devon, nấm trắng, trứng cá muối Beluga dát vàng lá. Ngoài ra còn có tôm hùm Scotland phủ vàng, bào ngư cùng rất nhiều trứng cá.

Món thứ ba là **Pizza Royale 007** - với tôm hùm ướp rượu cô nhắc, trứng cá muối ngâm rượu sâm banh, cá hồi hun khói Scotland... Trên hết, bề mặt còn được rắc vàng lá 24 carat, vô cùng xa xỉ.

Món thứ 4 là **Trứng trắng ngàn đô** - món trứng trắng vô cùng đắt đỏ bằng cách thêm tôm hùm và 285g trứng cá muối Sevruga vào sáu quả trứng.

Món tráng miệng bao gồm **Dưa lưới Yabari**, **Dưa hấu đen Densuke** và **Kem dâu tây Arnaud**, ngoài ra còn có **bánh Noka Chocolate**, **Vintage Collection**, **Bánh Macaroons Haute Couture**,...

Nhìn thôi đã thêm nhỏ dãi rồi, chỉ cần thử một miếng thôi cũng đủ khiến con người ta chết đi sống lại, sung sướng mà hết lên.

- Vợ mau ăn đi!

Hần ôn nhu mời, nhìn đĩa thịt bò mà nước miếng Hạ Quyên Quyên không kiềm được đành rơi ra, chiếc bụng đói meo kêu rột roạt này giờ cứ như bị bỏ đói lâu rồi ấy, hần thấy vậy liền bật cười.

Bọn người hầu thấy vậy liền hốt hoảng đỏ mồ hôi hột, lần đầu tiên bọn họ thấy ông chủ cười như vậy, thường thì chỉ nhếch mép cười thôi, không ngờ vị lão đại cao cao thượng thượng này cũng có những biểu hiện của con người.

- Tôi có thể ăn sao?

-...

- Chuyện đó thì để sau cũng được, gọi anh là chồng đi.

Bọn hạ nhân này giờ nhin, nhưng cái gì cũng có cái giới hạn của nó, thế là bọn họ bật cười thành tiếng, nghe lão đại "lạnh lùng" của họ nói chuyện với phu nhân của mình mà nhin cười không nổi.

Bọn họ tưởng ông chủ này chỉ có cái "mặt lạnh" thôi chứ, ai ngờ cũng biết đồn biết đùa.

- Cái đó...

Hạ Quyên Quyên liếc qua đám người hầu đang che miệng cười, mặt xấu hổ vô cùng.

Trần Dương Thần tức giận, co chân mày lại, lớn tiếng quát.

- Ra ngoài hết đi.

- Vâng!

Bọn họ biết đã chọc nhầm ổ kiến lửa đành nhanh chóng gấp đầu rồi bước ra ngoài, tránh lại phạm phải điều gì sai lầm nữa. Bây giờ trong căn phòng to lớn chỉ còn duy nhất hai người.

- Họ đi rồi, vợ gọi đi!

- Cái đó...

- Xấu hổ gì, ngày trước không phải đã gọi nhiều rồi sao.

- Anh...chồng...

Hắn khẽ chau mày lại, ánh mắt vô cùng khó chịu, "anh chồng" là sao?

- Gọi chồng thôi, không được gọi anh, hiểu không?

Cô lúng túng ngượng ngừng đành run, miệng mở nhỏ xiu thì thảm cất giọng.

- Chồng...!

Hắn mỉm cười, trong lòng tràn ngập sắc xuân, sự hạnh phúc, vui sướng liên tục sinh ra trong lòng hắn.

- Ngoan quá, chồng phải thưởng cho vợ thôi!

- Thưởng...thưởng sao?

- Đúng vậy!

Hắn mỉm cười, gật gật cái đầu.

- Vậy...chồng...thưởng gì?

- Đêm nay cho vợ nằm trên chồng, chịu không?

- Cái gì? Nằm...nằm trên?

Hạ Quyên Quyên giật nảy mình bật dậy, làm té cả ghế. Gương mặt đỏ ửng như cà chua chín. Thưởng cái gì mà kì cục vậy, rõ ràng...rõ ràng là hắn muốn bức cô đến chết đây mà.

- Đùa thôi, vợ ăn đi, nhìn vợ gầy lắm rồi đấy.

- Ăn nhiều thì mập, mà mập thì xấu, thôi tốt nhất vẫn nên ăn ít, xấu quá lại chẳng ai thèm.

- Vợ nói gì kì vậy, coi chồng là bù nhìn sao? Ai dám chê vợ xấu? Chồng lấy súng bắn lòi não nó luôn bây giờ?

-...

Hạ Quyên Quyên đột nhiên bất động vài giây, đôi môi đột nhiên nhoẻn lên cười.

- Vợ...muốn học bắn súng...?

Trần lão đại đột nhiên nheo mày lại, ánh mắt nổi lên tia nghi ngờ.

- Sao tự dưng lại đòi học?

- A ha...Chồng đừng hiểu lầm, tại vợ thấy giờ bên ngoài toàn kẻ xấu không à, mà xung quanh chồng toàn xã hội đen rất nguy hiểm nếu như...có thể tự bảo vệ bản thân mình thì tốt hơn không phải sao?

Vô cùng lưu loát, vô cùng thuyết phục, khiến hắn càng nghi ngờ hơn.

...

- Ha Ha Ha...

Hắn đột nhiên bật cười lớn, làm cô cảm thấy có chút run sợ.

- Được, chỉ cần vợ thích là chồng đồng ý hết.

- Thật sao?

- Đúng vậy.

Hạ Quyên Quyên nhảy cẫng lên, lon ton chạy lại thơm lên trán Trần mặt lạnh một cái "chụt" rồi chạy lại về bàn hí hửng ăn.

Trần Dương Thần cảm thấy toàn thân cứng đờ, nhịp tim loạn một nhịp thì phải, mặt hắn đỏ ửng lên...bàn tay to lớn xoa xoa nơi cô vừa chạm môi.

Đột nhiên miệng nheo miệng cười như một đứa trẻ con.

Hắn rất thích bộ dạng ngoan ngoãn của cô như vậy. Được, nếu cô thích thì hắn đều sẽ chiều đến cùng, ai mượn...cô là vợ hắn..

Đêm đó.

Bóng người đàn ông cao cao thượng thượng nheo mắt lắc nhẹ ly rượu vang rồi ngấm nhìn ánh trăng sáng kia.

Nguyên lặng lẽ bước vào, gập đầu chào như một thủ tục, rồi cất giọng vô cùng cung kính.

- Lão đại.

- Chuyện tôi nhờ cậu thế nào rồi?

- Vâng tôi đã điều tra rồi, thực sự phu nhân bị mất trí nhớ thật.

Trần Dương Thần lạnh lẽo xoay người lại, mặc dù cô gây thơ hắn rất thích nhưng việc cô bị mất trí nhớ hắn...hoàn toàn không tin..

Vốn là lão đại máu lạnh, chuyện gì mà hắn chưa từng trải qua, chỉ việc lừa dối hắn cũng sẽ biết và nắm được thóp ngay thôi.

Bởi vì hắn nổi tiếng là thông minh và tàn nhẫn mà.

- Còn chuyện...bên tập đoàn GT.

- Lão già này rất ngoan cố, hắn là tay lão luyện trên thương trường nên không dễ đối phó.

- Gan to bằng trời rồi, dám đối đầu với Trần Dương Thần này, quả thực rất có bản lĩnh.

- Vâng.

- Nhưng...trèo càng cao thì té càng đau hơn thôi.

Xoảng.

Ly rượu vang vỡ tan tành trên nền nhà, dòng nước đỏ ngầu chảy lênh láng khắp nơi. Ánh trăng sáng chiếu rọi gương mặt đầy lạnh lùng, khóe môi hắn khẽ nhếch lên cười.

Đối đầu với hắn, chỉ có con đường chết.

---- hết chap 15 ----

Cầu sao >.< Cầu Bình luận >.< Cầu follow >.<

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Vì Việt Nam vô vòng bán kết cộng với việc là một trong bốn đội mạnh nhất châu á nên au quyết định đăng sớm hơn cho các mem đọc nè.
Vui quá à □□□□

Có ai đi bão không??? □□□

....

- Tiểu Quyên!

Hắn âu yếm gọi, bàn tay không ngừng nghịch tóc cô. Mái tóc dài đen mượt ngào ngạt mùi oải hương vô cùng quyến rũ.

- Vâng!

Hạ Quyên Quyên dạ một cách nhẹ nhàng.

- Anh muốn em sinh con, anh rất muốn có con.

- Tại sao?

Giọng Hạ Quyên Quyên đột nhiên lạnh lẽo.

- Bởi vì sau này nếu em nhớ ra, em sẽ ghét bỏ anh...anh sợ...

- Anh...sợ điều gì?

- Em...biến mất...

-...

Hạ Quyên Quyên đột ngột nhoén miệng cười, nụ cười trông không được thật cho lắm, cô xoay người lại rồi ôm chầm lấy hắn, dụi gương mặt bé nhỏ vào lồng ngực to lớn kia.

- Anh làm điều gì xấu với em sao?

-...Sau này em sẽ hiểu tất cả thôi...anh làm tất cả điều này là vì em..

-...

Không gian vô cùng yên tĩnh, hắn khẽ liếc cô, thì ra là đã ngủ say rồi, tiểu thỏ con này đúng thật là. Hắn còn đang tính cho cô ngày mai không xuống giường được, mà thôi coi như tha cho một bữa vậy.

Hắn nhoén miệng cười rồi hôn lên trán cô một cái. Đã lâu rồi hắn mới cảm nhận được hạnh phúc...

- Ngủ ngon, vợ!

Tập đoàn L.A.

Chiếc xe Cadillac escalade đen tuyền đầy sang trọng dừng ngay trước cửa chính. Một hàng vệ sĩ đứng ngay ngắn thẳng tắp nghiêm chỉnh cúi chào. Ai ai cũng sắc mặt nghiêm túc, bên hông còn dắt một khẩu súng lục.

Cánh cửa sau mở ra, một người đàn ông cao lớn bước ra. Ngồi quan cân đối, gương mặt góc cạnh đầy lạnh lùng, nhất là cặp chân mày lâu lâu lại khẽ chau lại. Một gương mặt không cảm xúc.

- Chủ tịch.

Đám vệ sĩ đồng thanh chào.

Cánh cửa xe còn lại cũng mở ra nốt.

Đôi chân dài bước ra, đôi gầy cao gót màu đỏ rượu trông vô cùng quý phái. Hạ Quyên Quyên đứng dậy, đôi mắt vô cùng tự tin nhìn xung quanh.

- Phu nhân.

Bọn họ lại đồng thanh chào lần nữa, có ai mà không biết Trần phu nhân, vợ cung của Trần Lão đại chứ.

Hạ Quyên Quyên mỉm cười gật đầu chào lại họ rồi nhanh chóng đứng bên cạnh Trần Dương Thần, tình tứ khoác tay hắn.

Cặp uyên ương cùng nhau sánh vai bước vào đại sảnh trước sự ngỡ ngàng của nhiều người.

"Đó không phải là thư kí trước của chủ tịch sao?"

"Sao cô ấy lại quay lại, nghe nói là nghỉ việc lâu rồi mà"

"Chẳng lẽ cô ta giờ thủ đoạn để được lên giường với ngài ấy"

"Cẩn thận cái mồm cái miệng, có ngày chết vì nó đấy..."

...

Rất, rất, rất nhiều lời xì xầm bàn tán về người phụ nữ đứng bên cạnh vị chủ tịch kia. Họ chỉ cảm thấy cô gái này có gì đó rất khác so với...lần đầu đến đây...

Dường như cô ấy đã thay đổi...

...

Phòng làm việc.

Hạ Quyên Quyên ngỡ ngàng lao đảo mắt nhìn khắp căn phòng, thật sự là rất to.

- Tiểu Quyên!

- Dạ!

- Từ nay em sẽ làm thư kí cho anh, kia là bàn làm việc của em.

Hạ Quyên Quyên vui vẻ ngồi vào chiếc ghế, rồi xoa xoa cái bàn, hân còn rất thơm mùi gỗ.

- Không phải bàn thư kí ở ngoài kia sao?

Hạ Quyên Quyên có phần không hiểu đành phải lên tiếng hỏi, không biết ý đồ của hắn là gì?

Nhưng câu trả lời chỉ là một nụ cười.

Cô nheo mày tỏ vẻ khó chịu, người gì đâu mà kiêu lời.

- Anh chỉ muốn hàng phút, hàng giây được nhìn thấy em thôi. Đừng đi xa anh quá 5m, hiểu không?

Hạ Quyên Quyên thờ dãi rồi nằm gục lên bàn. Sao càng lúc cô càng thấy mình giống sùng vật vậy.

Hắn chỉ chống cằm mỉm cười nhìn tiểu mèo con đang uể oải nằm trên bàn kia, rồi cất tiếng gọi.

- Tiểu Quyên.

- Vâng.

- Lấy hộ anh cốc nước.

- Vâng...!

...

- Tiểu Quyên!

- Vâng!

- Pha cho anh một ly cà phê.

- Vâng!

...

- Tiểu Quyên!

- Dạ!

- Lấy tập hồ sơ ở trên bàn hộ anh.

- Nhưng mà... Vâng!

Rõ ràng là cái hồ sơ gần như vậy cũng lười, sinh ra tay dài để làm gì chứ, chỉ giỏi cái miệng sai bảo người khác thôi.

Cô nàng uể oải tiến lại gần hắn rồi cung kính đưa tập hồ sơ.

Trần Dương Thần đầu óc đen tối, nhếch miệng cười rồi kéo cô lại ngồi vào trong lòng hắn.

Tim Hạ Quyên Quyên như muốn nhảy ra ngoài vậy, ánh mắt xấu hổ nhìn chằm chằm hắn.

Gần...gần quá...!

Gương mặt không thể che vào đâu được, cặp mắt chim ưng sắc bén, đôi mũi cao thon, mái tóc được vuốt keo vô cùng gọn gàng lâu lâu lại phảng phất mùi hương nam tính, điểm nhấn chính là bờ môi mỏng, người ta nói đàn ông môi mỏng thường rất bạc tình. Cô ngây ngất nhìn đắm say hắn.

- Anh đẹp trai lắm sao?

"Thình Thịch" lồng ngực bỗng đập mạnh liên tục, cô xấu hổ đẩy hắn ra rồi chỉnh chu đứng lên.

- Chủ tịch, đang trong giờ làm việc, lỡ có ai nhìn thấy thì sẽ hiểu lầm mất.

- Được rồi, anh chỉ muốn ôm em một lát thôi, không ngờ lại khiến em bối rối đến như vậy.

- Anh...không nói nữa em về bàn làm việc đây.

Cô giận dỗi rồi vùng vằng bước về chỗ, mặt vẫn không hết đỏ.

Còn hắn thì thích chí cười khúc khích này giờ.

...

Nhà vệ sinh nữ.

Hạ Quyên Quyên bước ra từ phòng vệ sinh, rửa tay sạch sẽ rồi đi ra ngoài, vừa bước đến cửa...liền có ngay một vị khách "không mời mà tới", trực sẵn ở đây để đón tiếp nàng.

- Nghe nói cô là thư kí mới của chủ tịch.

- Đúng, thì sao?

Chát.

Một bạt tay vào mặt.

---- hết chap 16 ----

Cầu sao >.<, cầu bình luận >.< Cầu follow.

Cho mị tí động lực đi xem nào!

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Bịch.

Hạ Quyên Quyên lao đảo rồi té xuống dưới đất, hàng nước mắt dài chảy ròng, phía cổ tay có chút vết xước đang rỉ máu.

Trần Dương Thần đột ngột xuất hiện, ánh mắt vô cùng lo lắng đỡ cô dậy.

- Em không sao chứ?

- Không sao, chỉ là xước nhẹ thôi.

Rồi quay sang lườm à nhân viên kia.

- Cô đang làm gì vậy?

- Chủ tịch, không phải...không phải tôi...tôi bị oan...cô ta...là cô ta...

- Câm miệng, cút ngay cho tôi.

Hắn gầm lên, đánh thép như một con sói. Á hoảng sợ cong đít bỏ chạy không dám quay đầu lại. Hạ Quyên Quyên nhếch miệng cười rồi nhu mì dựa vào lòng hắn.

Đám đối đầu với tôi? Hừ...không có cửa đâu...đồ ngu ngốc...

...

5 phút trước.

Trong phòng vệ sinh.

"Alo, tôi đang ở phòng vệ sinh, được rồi tôi sẽ về nhanh thôi."

Hạ Quyên Quyên tính mở cửa bước ra đột nhiên khựng lại vài giây khi nghe người kia gọi điện cho ai đó có nhắc đến ba chữ "Hạ Quyên Quyên".

"Ừ, cái con nhỏ Hạ Quyên Quyên ấy nhìn là thấy chương mắt rồi, được cái đẹp thôi, nhìn là biết cái loại gái rẻ tiền thích leo lên giường những người có tiền thôi"

"Ha ha để xem làm việc ở đây được bao lâu, kiểu gì cũng bị boss đá sớm thôi, trình gì mà đòi so với chị."

"Ha ha ha"

Hạ Quyên Quyên vẫn mặt không đổi, cao ngạo bước ra liếc nhẹ cô nhân viên vừa nói xấu mình kia.

Cô ta không những không hoảng sợ còn hứ một cái rồi bước ra ngoài.

Quyên Quyên chỉ nhếch nhẹ môi cười rồi lấy điện thoại ra gọi cho Trần Dương Thần.

"Alo chồng ơi, có người muốn đánh em, em...em sợ quá...chồng giúp em với..."

Bên kia vang lên giọng vô cùng lo lắng.

"Em đang ở phòng vệ sinh nữ gần phòng chồng đấy, nhanh lên bọn họ sắp phá cửa rồi...á đừng đập nữa...á..."

Rầm Rầm Rầm..

Hạ Quyên Quyên giả bộ đập mạnh vào chiếc cửa nhà vệ sinh rồi yếu đuối kêu cứu, khiến hấn càng lo lắng hơn tức tốc chạy ra khỏi phòng làm việc.

...

- Nghe nói cô là thư kí mới của chủ tịch?

- Đúng, thì sao?

Đúng như cô dự đoán, cô ta đã chờ sẵn ở đây để chờ cô ra. Hạ Quyên Quyên chỉ khẽ nhếch môi, điệu bộ vô cùng kiêu sa. Á ta cũng cười khinh đáp trả lại.

Chát.

Hạ Quyên Quyên vung tay tát một phát in dấu tay lên mặt cô ta. Cô ta sững sờ bất động vài giây, không thể tin nổi mình vừa ăn một cái tát vô lý. Định vung tay đánh lại thì bị cô nắm chặt cổ tay, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn cô ả.

- Hừ! Trình gì mà đòi đấu với tôi. Cút.

Ả vẫn tiết nhiên hung hăng với cái bản tính coi trời bằng vung kia, trợn tròn con ngươi, định gơ cánh tay còn lại lên đánh thì ngay lúc đó Trần Dương Thần vừa kịp xuất hiện, Hạ Quyên Quyên đột ngột ngã lăn ra đất, phía cổ tay có đôi chút rỉ máu. Gương mặt nhẵn có trông rất đau đớn.

...

Còn ả ta vẫn ngơ ngác không kịp bắt nhịp với chuyện đang gì đang xảy ra.

Tất nhiên hấn chỉ tin những gì mà tận mắt hấn chứng kiến.

- Cô đang làm gì vậy?

- Chủ tịch, không phải...không phải tôi...tôi bị oan...cô ta...là cô ta...

- Câm miệng, cút ngay cho tôi.

Ả sợ hãi ba chân bốn cẳng mà chạy, Hạ Quyên Quyên chỉ nhếch mép cười, nụ cười đầy ngạo mạn của kẻ chiến thắng.

...

Bệnh viện Hoàng gia.

Đây là lần thứ hai cô quay trở lại đây. Cái mùi bệnh viện vẫn khó chịu như mọi khi.

- Chỉ là bị thương chút xíu thôi mà không cần phải đến bệnh viện đâu.

Cô mũi lòng gục trong lòng hấn, mùi long đản phát ra khắp cơ thể hấn khiến cô vô cùng dễ chịu.

Hấn nhăn mày, nhéo cái mũi cao của nàng một cái, ôn tồn nói.

- Em xem nếu sau này để lại sẹo thì sao? Nếu nhiễm trùng thì sao? Em đừng quá coi thường những vết thương nhỏ này. Anh lo lắng lắm, biết không?

Hấn ôn nhu xoa xoa cái đầu nhỏ, có thể hấn không để ý nhưng trong thâm tâm hấn từ lâu cô đã đứng ở một vị trí rất rất rất quan trọng rồi. Hấn vẫn chưa phát hiện tình cảm của mình dành cho cô đã... sâu đậm đến dường nào.

Hạ Quyên Quyên chỉ cảm thấy ở phần tim hơi nhói đau, nước mắt bắt đầu rơi nhỏ giọt từng hạt lăn dài trên gò má cô, cô khẽ gạt nó, rồi bàn tay khẽ chạm vào lồng ngực trái, nơi đó đang rất nhói...cực kỳ nhói...không hiểu là tại sao???

- Anh...lo lắng cho em thật ư?

Cô chậm rãi nói từng chữ, dường như trái tim đang muốn xác định điều gì đó? Đôi môi khẽ run khi cất giọng. Hấn rốt cuộc là con người như thế nào?

Con người Trần Dương Thần là một dấu hỏi lớn đối với cô, tại sao... lại đối xử tốt với tôi như vậy chứ?

...

Hấn im lặng rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái.

- Vì em là người quan trọng nhất trong cuộc đời của Trần Dương Thần này. Mãi mãi là vậy, ở trong này rất quan trọng.

Hắn nâng nhẹ bàn tay cô lên đặt nhẹ vào ngực trái của hắn, từng tiếng "thình thịch" khẽ đập mạnh, cô...cô có thể cảm nhận rất rõ, hơi ấm nơi đó truyền ra, nhập vào trái tim cùng nó hoà làm một, bàn tay khẽ rung rung, đôi môi đột ngột cắn chặt lại, hất mạnh bàn tay hắn ra, ánh mắt như muốn nổi trợn tên lão đại kia.

- Đừng...đừng động vào tôi.

Hạ Quyên Quyên hét lớn lên, rồi đau đớn ôm đầu.

Hắn không những không tức giận, mà còn... chạy lại đỡ cô.

---- hết chap 17 ----

Cầu sao >,< cầu bình luận >.< cầu follow >.<

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

- Đừng sợ...anh ở đây...

Trần Dương Thần thì thầm khẽ gọi, Hạ Quyên Quyên mê man rơi vào giấc ngủ sâu. Trong cơn mê cô nhìn thấy gia đình của mình, họ đang vây gọi cô, mỉm cười nhìn cô, mẹ cô còn đưa cánh tay ra để cho cô nắm nhưng chớ trêu thay lại bị tên ác ma Trần Dương Thần bắt lại, giọng nói hân vang vang cả một bầu trời.

"Cả đời này em chỉ có thể ở bên cạnh tôi thôi."

...

Hạ Quyên Quyên giật mình bắn cả người dậy, lấy tay quẹt mồ hôi trên trán, đầm đìa ướt đầm cả một vùng gối. Mắt lão đảo nhìn xung quanh.

"May quá! Tên đó không có ở đây."

Nhìn tấm chăn được đắp khá tỉ mỉ, còn cả chậu nước lã nằm trên bài kia. Tay sợ nhẹ lên trán thấy có chút ẩm ẩm, giờ mới vỡ lẽ... thì ra đêm qua mình sốt cao...

Nhưng mà... chẳng lẽ...đêm qua hắn thức đêm...để chăm sóc cô hay sao?

Cô nhìn xung quanh rồi lại mỉm cười.

"Làm gì có chuyện đó chứ?"

Là một lão đại cao cao thượng thượng của một tổ chức lớn thì sao có thể hạ mình để chăm sóc một người khác như cô vậy chứ? Càng nghĩ càng thấy mình... tự đa tình...

Thoáng chốc trong đầu lại vang lên một giọng nói. Cô nhắm mắt đặt người nằm xuống ngủ một giấc...

....

Đêm hôm vừa nhận được tin Long bị hạ thủ.

Trần Dương Thần mê man ôm cô ngủ, tiết nhiên cô không thể kháng cự vì cô biết bây giờ mình làm điều gì cũng đều vô ích.

11h30...

Đồng hồ điểm tích tắc, bỗng đèn điện thoại đột ngột sáng lên, trên màn hình hiện một số lạ, cô uể oải vươn tay ra lấy, nheo mắt một hồi rồi cũng quyết định nhấc máy. Cô nhẹ nhàng nâng cánh tay to lớn kia ra rồi bước nhẹ vào phòng vệ sinh, cất giọng alo.

- Alo, là anh..anh sao?

Cô bản khoản một lúc rồi cũng lên tiếng hỏi. Khoé mắt khẽ rung rung.

Bên kia vang lên một giọng nam trầm ấm.

- Quyên Nhi là anh đây?

Cô rùng mình mém xiu là rút cả chiếc điện thoại, ôm miệng cố gắng không phát ra tiếng động, sụt sịt khóc.

- Anh ơi, ba mẹ và Long...họ...họ...

Lúc này Hạ Quyên Quyên đã không thể kiềm nổi đành phải tuôn hết ra.

Bên kia lo lắng đồ dành cô.

- Đừng khóc, anh sẽ trả thù những kẻ đã làm ba mẹ chúng ta hi sinh một cách oan uổng, em yên tâm.

- Anh...anh...em muốn rời khỏi nơi đây...em muốn gặp anh...

- Không được, việc của em bây giờ là nhân lúc Trần Dương Thần lơ là cảnh giác mà hạ sát hắn. Em hiểu không?

- Nhưng...

- Trần Dương Thần nổi tiếng là con cáo già rất khôn ngoan, rất ít khi mắc sai lầm, chỉ có em, hắn đang rất sủng em, em hãy lợi dụng thời cơ này để giết hắn, trả thù cho ba mẹ, hiểu không?

Hạ Quyên Quyên im lặng một hồi rồi cũng cất tiếng, trong đầu cô thực sự rất rối bời, cô rất muốn trả thù cho ba mẹ, cô cũng rất căm thù tên ác ma này, đây đúng là thời cơ rất thuận lợi để hành động. Cô còn phải chần chừ gì nữa...

- Được, em hiểu rồi, vậy...em sẽ phải làm những gì?

Bên kia nhếch môi cười, cuối cùng cô em gái cũng thông suốt.

- Đầu tiên việc em cần làm là giả mất trí, bởi vì em thường ngày hay chống đối hắn tự dung ngày hôm nay lại ngọt ngào với hắn, kiểu gì hắn cũng sinh nghi, thứ hai em hãy học cách sử dụng súng lục, vì xung quanh hắn toàn xã hội đen, em hãy tự học cách bảo vệ thật tốt bản thân mình, và cuối cùng hãy đến công ty của hắn để xâm nhập lấy cấp thông tin mật của tổ chức hắn, nhớ đừng để bị phát hiện, em thấy kết quả của Long rồi đấy chứ? Em hãy mạnh mẽ lên, cái xã hội này không cần tôn tại sự yếu đuối đâu.

...

Hạ Quyên Quyên rung rung hàng nước mắt, bàn tay siết chặt, môi cắn chặt đến nổi rỉ cả máu, ánh mắt sắc bén gập đầu, giọng nói có chút lạnh.

- Em...hiểu rồi...

...

Căn phòng ẩm áp toà đầy nắng, mới sáng ra Hạ Quyên Quyên đã nghe thấy tiếng máy cất cò, tiếng người hầu nhón nhip tấp nập qua lại.

Một cô gái mặc bộ đồ người hầu đẩy nhẹ cửa bước vào, cung kính đặt một bàn thức ăn lên bàn.

Hạ Quyên Quyên vươn vai người rồi đi thẳng đến bàn ăn.

Mỉm cười nhìn cô gái, cô hầu gái nãy giờ cứ nhìn cô rồi cười cười việc gì đó. Cô ngo ngắc đành phải lên tiếng hỏi.

- Mặt tôi dính gì sao?

- Dạ không thưa phu nhân...

Cô ấy hấp tấp trả lời, nhìn thái độ nghiêm túc của cô nàng có chút run sợ.

- Vậy tại sao cô cười?

- Tại vì sáng nay tôi thấy ông chủ đang ăn cơm còn cười mỉm.

- Chuyện đó...ạ làm sao?

Hạ Quyên Quyên vẫn chưa hiểu vấn đề.

Cô hầu gái mới thỏ thẻ nói.

- Rất lạ đó phu nhân, ông chủ nổi tiếng là mặt lạnh không biến sắc, chỉ cần đứng gần thôi là chúng tôi đã sợ chết khiếp rồi, nhưng mà từ khi phu nhân xuất hiện ông chủ nhìn có vẻ cởi mở hơn, tôi đã làm ở đây nhiều năm rồi mà lần đầu tiên thấy ông chủ thức cả đêm để chăm sóc cho người khác...

-...

Hạ Quyên Quyên cứng người, không biết nên đáp lời làm sao, bàn tay khẽ chạm chỗ ngực trái, chỗ đó...sao cứ đập mạnh vậy?

- Phu nhân này, không phải tôi nhiều chuyện đâu, nhưng mà tôi thấy ông chủ hình như rất yêu phu nhân đấy, nhiều lúc thấy phu nhân to tiếng với ông chủ mà chúng tôi thấy phần nào tội cho ông chủ, ông ấy từ nhỏ đã mất cha mẹ, gương mặt từ lâu đã không biết cười nhưng mà từ khi phu nhân xuất hiện thì nụ cười đó lại nở trên môi của ông chủ một lần nữa, mặc dù gia nhân chúng tôi có thấy...phần không quen?

Cô hầu gái cười hi hi rồi bày thức ăn ra bàn một cách tỉ mỉ.

- Cô nói...anh ta mất cha mẹ từ nhỏ sao?

...

----- hết chap 18 -----

Cầu sao ^•^ Cầu bình luận ><

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

- Cô nói...anh ta mất cha mẹ từ nhỏ sao?

Hạ Quyên Quyên chăm chăm chờ câu trả lời. Cô gái kia đột ngột chột dạ bèn lảng tránh vấn đề.

- Phu nhân ăn ngay kéo nguội mát.

Cô nheo mày tỏ ý không hài lòng. Bèn cất giọng lạnh.

- Tôi đang hỏi cô đó!

- Phu nhân à xin cô đừng làm khó dễ tôi nữa, cái này tôi không dám nhiều chuyện đâu, cái này...

Cô hầu gái ngập ngừng không dám nói, nhìn ánh mắt sắc như dao lam đang nhìn mình kia, đôi chân run rẩy sợ hãi.

- Cô cứ nói đi, tôi là vợ anh ấy và tôi có quyền được biết những chuyện này.

Một câu nói của cô khiến cô hầu gái bốt lo lắng đi phần nào, nếu là phu nhân chắc sẽ không sao.

- Phu nhân, tôi sẽ nói, nhưng cô đừng nói lại với ông chủ nha, được không?

Hạ Quyên Quyên gật đầu rồi kéo cô gái kia ngồi xuống chiếc ghế.

- Được, tôi hứa với cô, cô mau ngồi xuống đi.

- Vâng!

Chuyện là thế này....

....

Câu chuyện dài xuyên suốt cho đến khi đi đến điểm kết.

Hạ Quyên Quyên mới vỡ lẽ, giật mình đập mạnh vào bàn thét lên.

- Cô nói sao? Hung thủ giết chết ba mẹ anh ta có một vết sẹo dài trên gương mặt sao?

Đôi chân run rẩy ngã bộp xuống đất, không thể tin nổi điều mình vừa nghe.

- Phu nhân!

Cô hầu gái hốt hoảng chạy lại đỡ cô dậy rồi dìu về phía giường.

- Phu nhân, cô không sao chứ? Nhìn mặt cô rất xanh xao?

Cô hầu gái luống cuống rót ly nước rồi đưa cho cô, nhưng lại bị cô hất ra, chiếc ly bay thẳng xuống sàn nhà vỡ ra từng mảnh.

Hạ Quyên Quyên tròn tròn mắt, hàng nước mắt rơi lã chã.

- Tôi muốn nghỉ ngơi.

Cô lạnh giọng lảng đi.

- Phu...phu nhân...

- Ra ngoài!

Cô thét lên, nhanh chóng lên giường nằm.

Người hầu gái kia hoảng sợ dọn dẹp mảnh thủy tinh rồi nhanh chóng rút ra ngoài.

...

Hạ Quyên Quyên nằm gọn trên giường, ánh mắt cứ liên tục chăm chăm nhìn trần nhà, hàng nước mắt liên tục chảy dài thấm đẫm cả cái gối.

...

Trên mặt có một vết sẹo, kẻ giết ba mẹ hẳn...

Không thể tin nổi...

- Mẹ!

Hạ Quyên Quyên vừa nhặt rau vừa lạnh miệng nói.

- Sao?

Mẹ cô đang chiên cá, đánh xoay đầu lại.

- Con không hiểu sao mẹ lại lấy ba, trên mặt ba có một vết sẹo lớn thế mà mẹ vẫn lấy, mẹ không thấy sợ sao? Con lâu lâu nhìn gần đã thấy sợ rồi, huống chi nếu đêm nào cũng nằm cạnh nhau như ba mẹ...chắc bị hù chết mất.

- Xui xui cái miệng cô, không biết gì thì đừng nói, vết sẹo đó là do mẹ gây ra đấy, một lần đi vì bảo vệ mẹ mà ba cô đã bị vậy, hiểu chưa, đừng tào lao nữa? Lo mà nhặt rau đi!

- Vâng!

Hạ Quyên Quyên bệu môi, đánh ngậm ngùi nhặt rau tiếp.

...

Thì ra...mọi chuyện đều là như vậy?

...

Nàng chìm vào giấc ngủ say, mê man cho đến khi chiều tàn, đôi mắt sưng vù vì khóc dần hé mở ra, một làn hơi ấm quen thuộc vô cùng gần gũi lan tỏa khắp người cô. Cô mệt mỏi dụi mình vào ngực hắn.

Trần Dương Thần cười cười rồi hôn nhẹ lên cái trán cao kia một cái hôn ngọt, không biết hôm nay cô lại giờ trò gì nữa, nhưng mà hiếm khi cô chủ động

gần gũi hần như vậy khiến hần vô cùng vui.

- Sao thế?

Chắc là tâm trạng cô nàng đang không vui đây mà, bèn cất tiếng hỏi thăm. Ai mượn cô là bảo vật của hần làm chi để giờ phải khổ như vậy.

- Nếu lỡ một ngày...hai chúng ta...sẽ không còn...ở bên nhau...nữa thì sao?

Hàng mi cong rũ xuống chứng tỏ tâm trạng cô nàng đang có vấn đề.

Hần co mảy lướt nhẹ cánh môi nàng một cái, cái hôn thoảng qua như con gió, nhưng cũng đủ khiến tim nàng co siết lại vì đau đớn.

- Anh sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra!

Hần lạnh lùng nói nâng nhẹ cằm cô lên, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ đang có điều gì đó muốn nói. Cô hơi rụt rè, ánh mắt lảng sang chỗ khác.

- Anh...sao lại yêu em...sao lại tốt với em như vậy...không phải... không phải...ba em đã giết...giết...chết ba anh... sao?

Cổ họng dường như ứ đọng lại, mãi thì nàng mới nói trọn câu, hàng nước mắt lăn dài trên gò má.

Trần Dương Thần neho cặp mắt lại, đôi mắt dần dần sắc bén, phía cổ tay dùng lực nắm chặt chiếc cảm nhỏ của Hạ Quyên Quyên.

Đúng là có nhân ắt sẽ có báo, không ai là không thoát khỏi tội ác tày trời mà mình gây ra cả. Và ba cô cũng thế...nhưng Long nó vô tội, cuối cùng thì nó cũng chỉ là một công cụ để người khác sai khiến, một quân cờ đã được định sẵn làm vật...hi sinh.

- Chuyện đó... không liên quan đến em..

Hần lạnh giọng đáp lời.

- Em..

Nàng định tiến lên nói điều gì đó nhưng lại ngập ngừng.

- Em nghỉ ngơi đi, chiều Nguyên sẽ tới dạy em cách dùng súng.

Hần đẩy cô ra rồi sai bước thẳng ra ngoài, để mặc hàng nước mắt kia đang đau đớn mà chảy dài.

Bất giác bàn tay nắm chặt vào ga giường, tay còn lại đập mạnh vào lồng ngực, vẫn không hiểu tại sao...chỗ này...chỗ này lại đau đến như vậy...thì ra hần còn đau khổ hơn cô gấp mấy trăm lần, trực tiếp chứng kiến cảnh ba mẹ mình bị sát hại khi chỉ vừa tròn 5 tuổi, vậy mà cô có quyền gì mà là hét chửi mắng hần chứ...

Tại sao hần không hận cô...sao không giết cô...tại sao chứ...

Không phải cô là con gái của kẻ giết ba mẹ của hần sao?

...

----- hết chap 19 -----

250 □ **đăng tiếp nhé** ♥ □

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chiều hôm đó, đúng như lời Trần Dương Thần nói, Nguyên đến dạy cách dùng súng cho Hạ Quyên Quyên.

Cô đợi cả buổi chiều mãi vẫn không thấy hần xuất hiện, cả buổi sáng thì nhốt mình trong phòng, làm cô rầu cả ngày nay.

Chắc hần giận cô lắm. Nhưng mà phải làm sao để một tên lão đại ngông cuồng như hần ta nguôi ngoai cơn giận đây.

- Phu nhân, xin hãy tập trung.

Nguyên đứng đằng sau, bàn tay to lớn nắm lấy tay cô, ánh mắt vẫn lạnh lùng như xưa.

Cô giật nảy mình, căn bản là không biết tay mình đang cầm súng, không hiểu sao nãy giờ cứ vu vơ nghĩ về tên chết tiệt kia.

Mặc dù chuyện ba mẹ hấn và ba cô đã là chuyện của quá khứ rồi, nhưng cái chết của Long thì sao? Không phải hấn cũng gián tiếp điều khiển nó đến bước đường cùng này sao...

- Phu nhân!

Nguyên kêu lần thứ hai, giọng nói vẫn rất chừng mực không hề có chút gì gọi là nóng giận cả.

- Hà...Xin lỗi...

- Xin cô hãy tập trung.

- À! Vâng!

...

Bàn tay to lớn nắm chặt tay cô, ánh mắt vô cùng nghiêm chỉnh. Hạ Quyên Quyên lần đầu được trải qua việc cầm một chiếc súng thực thụ, cảm giác lúc này thật khó mà tả nổi. Cây súng lục màu đen tuyền này, chạm vào lạnh lẽo vô cùng, thiết kế vô cùng tinh xảo.

- Cây súng mà phu nhân đang cầm có tên là **FN Five-seven**.

FN Five-seven một sản phẩm độc đáo của nhà sản xuất FN Herstal, Bỉ. Mẫu súng lục này ra đời cùng thời với khẩu tiểu liên số 1 thế giới P90. Five-seven sử dụng hộp tiếp đạn 5,7x28 mm tương tự như súng tiểu liên P90. Loại đạn này được đánh giá có khả năng xuyên áo giáp cá nhân mạnh hơn với các loại đạn súng lục khác. Five-seven hoạt động theo nguyên lý "blowback" (sử dụng áp lực khí thuốc do viên đạn đầu tiên nổ tác động lên buồng đạn để đẩy khối khóa nòng về sau). Phía dưới nòng súng có một đường ray Picatinny nhỏ để gắn đèn pin hoặc thiết bị chiếu mục tiêu laser. FN Five-seven có tầm bắn hiệu quả khoảng 50 m.

Tay Hạ Quyên Quyên có phần hơi run rẩy, phải chăng là lần đầu cầm súng nên không được thoải mái cho lắm, đó giờ chỉ được nhìn thấy trên tivi bây giờ được tận mắt thấy lại còn được cầm rồi học cách sử dụng nữa, còn gì sung sướng bằng.

Nguyên chỉnh lại tư thế cầm của cô nàng, ánh mắt hơi nheo nhắm thẳng về phía tấm bia.

Hạ Quyên Quyên mặc dù có hơi hồi hộp nhưng vẫn cố gắng tập trung nhìn về phía trước, trong đầu gạt bỏ những suy nghĩ về Trần Dương Thần kia đi.

Bóng lớn cao lớn của Nguyên bao trùm cả cơ thể bé nhỏ của Hạ Quyên Quyên tựa như một cặp tiên đồng ngọc nữ vậy, rất đẹp. Ánh nắng bao trùm khiến bóng họ càng dài hơn.

Phía trên cao, một cặp mắt sắc nhọn đang nhìn chằm chằm bọn họ nãy giờ, điều đặc biệt đó chính là ánh mắt đó không hề rời cô nàng tiểu Quyên dù chỉ là một khắc.

Những tia nắng chiếu rọi vào tấm kính càng làm lộ rõ vẻ điển trai của gương mặt kia, đôi mày hấn khê cau lại.

"Có cần phải nắm tay thân thiết như vậy không?" - Hấn nghĩ bụng, cảm giác khó chịu trong người hấn bây giờ là sao.

Đoảng.

Tiếng súng nổ vang khắp trời, cây súng lục giật mạnh lại về phía sau, làm Hạ Quyên Quyên không khỏi sợ hãi.

- Phu nhân không sao chứ?

Nguyên lo lắng hỏi thăm, nhìn về mặt xanh xao là biết cô nàng bị dọa tới mức mặt tái mét đến cỡ nào rồi. Hấn cười nhẹ, lộ rõ vẻ quỵn rũ ở cơ miệng.

- Vui lắm hay sao mà cười?

Cô bực bội nhìn Nguyên, vẻ nghiêm túc của anh ta bị chó tha rồi hay sao, thì đúng là lần đầu được bắn súng tất nhiên sẽ...có chút mất thể diện thôi...có cần phải cười si nhục vậy không?

- Xin lỗi phu nhân, lần đầu thuộc hạ dạy người khác bắn súng nên có hơi...

Hạ Quyên Quyên nheo mày.

- Được rồi, tiếp tục đi, tôi thấy phần khích rồi đấy!

Cô nàng hăng say, lửa nhiệt huyết đang cháy rực trong người, cảm giác khi nổ súng thực sự rất tuyệt.

- Vâng, xin hãy chú ý phần cổ tay, phải thật chắc chắn khi đó nổ súng mới không bị giật lại, nhắm thẳng vào hông tâm rồi bóp cò.

- Được tôi hiểu rồi.

Nguyên nắm chặt tay cô, làn da màu đồng quỳen vào màu trắng nõn nà trông vô cùng đẹp.

Phía trên cao, có ai đó đã mặt mày nhăn nhó, tức giận đâm thật mạnh vào bàn, đôi chân dài bước thẳng xuống dưới, này giờ hắn đã chịu đủ rồi. Sự cao ngạo không cho phép hắn im lặng nữa.

- Nguyên, cậu nghỉ ngơi đi, để tôi dạy cô ấy cho!

Hắn bá đạo ra lệnh, đi thẳng đến chỗ cô rồi đẩy Nguyên ra, bàn tay khề xiết chặt eo thon của nàng.

- Vâng!

Nguyên vâng lời lặng lẽ rút lui, mặc dù không biết lí do là gì nhưng mệnh lệnh lão đại là trên hết.

- Sao vậy! Tự dừng...

- Im lặng!

Hắn bật mồm cô lại rồi bàn tay thô bạo nắm lấy tay cô. Chỗ này vừa rồi đã bị người đàn ông khác chạm vào, lại còn rất vui vẻ nữa, vậy mà đến khi hắn chạm vào thì...

- Á! Đau!

Hạ Quyên Quyên thét lên, bàn tay thô thiển của hắn siết chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

- Anh bị điên hả! Tay của em sắp bị anh bóp nát rồi đây này, mau buông ra!

Hắn nheo mày, đáy mắt lộ rõ vẻ không vui.

- Nắm tay thằng khác sướng lắm phải không?

...

---- hết chap 20----

Đăng cho mấy bạn bình chọn đọc nè.

250 ☐ đăng tiếp nhé ☐

Mì mới đăng truyện này nè mấy cậu qua đọc ủng hộ mì với, cmt với bình chọn hộ mì nha

hoaipink2002

GIỚI THIỆU

CUỘC HỘI THOẠI

HOẠT ĐỘNG

♥ Cảm ơn các bạn đã follow mình. Bạn nào đã follow mình rồi đó rồi lại hủy follow thì làm ơn biến giùm cái, mình không thích chơi... xem thêm

Thanh Hoài

Truyện của hoaipink2002 >

7 Truyện Đã Đăng

VÌ NƠI ĐÂY ANH VẪN ĐỢI - THANH HOÀI.

👁 0 ★ 0 ☰ 1

Tác giả : Thanh Hoài.

Thể loại : Tình cảm.

tiểu-thuyết...

yeu

nguoc

+ 3 tag khác

Đang theo dõi >

8 Hồ sơ

Chương 21

Hắn cúi gắt hết lên, lực tay ngày càng siết chặt hơn.

- Anh bị gì vậy? Buông em ra, đau quá!

Cô gắt gồng lên hất mạnh cánh tay tên lão đại kia ra, trên mặt Trần Dương Thần đột ngột nổi vằn đen.

- Em đi vào đây với anh.

Hắn lôi mạnh tay cô rồi đi thẳng vào trong nhà, gương mặt tức giận khó mà giấu nổi, từ khi gặp cô căn bản hắn không thể khống chế cảm xúc của mình được nữa.

...

Trần Dương Thần mở rầm cánh cửa phòng ra, rồi ném mạnh Hạ Quyên Quyên lên chiếc giường gần đó, may mà ném lên giường chứ không mà ném lên sàn nhà chắc...cái tâm thần này khó mà toàn mạng.

- Anh bị làm sao vậy?

Cô hét toáng lên, không hiểu tên này lại có vấn đề gì nữa.

Hắn không nói gì chỉ khoá chặt cửa rồi ngầu ngẩn cán chặt môi cô đến đỏ chót.

- Ưm~ Thần...

...

- Lần sau đừng để người đàn ông khác đụng chạm vào cơ thể em.

- Anh!

- Cơ thể em chỉ có thể là của anh thôi, hiểu không?

- Rõ ràng là anh kêu Nguyên đến dạy em mà!

Cái tên ngông cuồng này thật hết nói nổi, rõ ràng là hắn ta tự sắp xếp, giờ lại ghen bóng ghen gió ở đây.

- Lần sau để anh dạy.

- Anh...đang ghen sao?

Cô nàng hí hửng cười, nhìn vẻ mặt tức giận kia là biết ngay rồi.

- Còn đánh trống lảng, đáng phạt.

Trần Dương Thần không thể chờ đợi thêm giây phút nào nữa, bèn ngậm lấy cánh môi nàng mà mút mạnh, đôi tay bắt đầu dò xét các đường cong trên cơ thể nàng, chiếc môi nóng trượt xuống phía cổ trắng ngần mút mạnh để lại một dấu hôn vô cùng nóng bỏng, rồi lại trượt dài xuống phía xương quai xanh, trên đường đi hắn để lại muôn vàn dấu hickey trên cơ thể Hạ Quyên Quyên.

Bầu ngực phập phồng e thẹn dưới lớp áo lót, Trần Dương Thần thô bạo xé toạc nó ra, để lộ một đôi bông đào vô cùng căng tròn, khiến máu sôi trong lòng hắn càng nóng hơn bao giờ hết, đôi tay xoa nắn nơi đây đặn ấy, chiếc lưỡi nghịch ngợm nhũ hoa của cô, như đang liếm láp một cây kem vậy.

- Á...anh...

Hạ Quyên Quyên run lên. Dưới sự kích thích của lưỡi hắn như vậy thì làm sao cô nàng có thể chịu nổi được chứ.

- Gọi Thần đi!

Lão đại ra lệnh, lệnh trời khó cãi bèn phải chấp nhận thôi.

- Thần...chậm...chậm... thôi...um...

Bàn tay nhỏ chạm vào tóc hấn, hấn đang không ngừng khiêu khích chỗ ấy của cô.

- Á...Thần...

Chiếc lưỡi của Trần Dương Thần ngoáy sâu vào trong cuốn lấy nụ hồng của cô rồi đùa giỡn, Hạ Quyên Quyên bắt lực đành nằm im, mặc sức hấn chơi đùa trên cơ thể nàng. Cảm giác của nàng bây giờ rất mơ hồ, căn bản không thể xác định được phương hướng, lý trí giờ đây đã biến mất... nhưng chỗ cho con tim này quyết định.

Nụ hồng hai bên đã căng cứng lên khiến vô cùng hài lòng, bàn tay bắt đầu mò mẫm nơi ấy của cô.

Nhưng mà...

Một sự hãi hùng hiện ra trước mặt hấn.

Một vũng máu đỏ tươi tràn ngập chiếc ga giường, hấn nhăn mặt đứng dậy, Hạ Quyên Quyên ngồi dậy, chỉnh lại áo che đi đôi bông đào căng kia.

- Ha ha thì ra bữa giờ cứ hay đau bụng...ra là đến tháng...

Cô hôn hờ khoe, coi như là thoát được một kiếp nạn.

Gương mặt đen xám giờ lại càng đậm rõ hơn. Hấn gầm lên.

- Thật là mất hứng!

Hấn bực tức nhìn cô. Sao lại đến đúng lúc vậy chứ.

- A! Thần! Vừa lúc em hết băng vệ sinh rồi, anh đi mua giùm em được không?

Cô nhân lúc đùa hấn, cơ hội ngàn năm mới có một mà, phải biết tận dụng chứ.

- Mua...băng vệ sinh sao?

- Đúng vậy, nếu được chồng yêu tự tay lựa chọn cho thì còn gì bằng?

Cô ông ọo nịnh hấn đôi ba câu, với tính khí thất thường của hấn e là sẽ từ chối, vì sự cao ngạo không cho phép hấn...hạ mình như vậy, nhưng mà...

- Chồng yêu sao?

Hấn mỉm cười, ánh mắt rất hài lòng. Hiếm khi thấy nàng nịnh nọt đến như vậy, thôi thì...

.....

Hấn ngu ngơ đứng trước quầy băng vệ sinh, đúng là rất nhiều loại, đây là lần đầu tiên hấn thấy mấy thứ này, cũng là lần đầu tiên hấn đi mua mấy cái này.

Đường đường là một lão đại đầy tôn kính của một tập đoàn lớn với một băng đảng khét tiếng đến chính phủ còn phải sợ mà giờ đây... phải đi mua băng vệ sinh cho vợ. Nếu để người khác biết chức thể diện của hấn sẽ bị tổn hại nghiêm trọng mất. Nhưng mà hấn cũng là dân làm ăn cho nên cái gì cũng sẽ có qua có lại...bởi vậy Hạ tiểu thư nhà chúng ta nhất định đã hứa với tên lão đại ngông cuồng này cái gì đó...nên hấn mới chịu từ bỏ thanh danh mà đi mua...băng vệ sinh cho cô nàng.

Hấn nhìn lướt qua một lần, mẫu mã khá là đa dạng không biết vợ hấn xài loại nào bí quá bèn mỗi hăng lấy hai ba cái, cho cô thoải mái lựa chọn.

Hấn mỉm cười rồi đi ra ngoài tính tiền. Ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn chị nhân viên.

- Tính tiền giùm tôi!

Vẫn là cái giọng bá đạo thích ra lệnh đó.

Cô nhân viên không những không sợ mà lại còn tỏ ra khoái chí. Ánh mắt lăm le nhìn hấn.

"Người gì đầu soái quá đi, gương mặt cân đối cool ngầu, đôi môi mọng đầy quyến rũ, nhất là lồng ngực rắn chắc kia, lớp áo mỏng làm sao có thể che khuất được những cơ múi đó chứ, nhìn cặp chân dài, thân hình cân đối là biết người này rất chú trọng về thể hình rồi, ôi trời, nhìn bộ đồ cũng đủ biết anh ấy nhiều tiền đến mức nào rồi...ôi trời nếu được...ở bên cạnh anh ấy thì sướng quá...ước gì..."

Cô nhân viên đứng đưa thân mình qua lại, ánh mắt đắm chìm nhìn hấn, phía khoe môi hình như đang chảy nước miếng.

"Hảo soái ca, muốn rụng trứng quá đi mất."

- Tính tiền giùm tôi!

Hắn mất kiên nhẫn nhắc lại lần thứ hai, đáy mặt lộ rõ vẻ không vui tí tẹo nào, hắn ghét nhất là thứ phụ nữ cà đẹo cà đẹo.

- A! Vâng! Xin lỗi quý khách...

Cô nhân viên vỡ mộng, đành ngậm ngùi xấu hổ tính tiền.

Đúng là, đời không như là mơ mà!

- Anh...có thể cho tôi xin Facebook được không?

Cô nàng xấu hổ lí nha lí nhí nói. Hắn không những không quan tâm còn vô tình bước ra ngoài, ngay cả cái liếc nhìn cũng không thèm đến xia.

Nàng ta tức lắm, bèn đá thật mạnh vào cái ghế, bĩu môi, mặt mày nhăn nhó khó chịu.

Lần đầu tiên cô ta gặp một người đàn ông bất lịch sự đến như vậy.

Đẹp trai thì sao chứ, đẹp trai mà không có đạo đức, phép lịch sự tối thiểu thì cũng bỏ đi.

---- hết chap 21 ----

☐ Càng nhiều thì chap ra càng nhanh nha các nàng.

Truyện tớ dở lắm sao? Sao chẳng thấy ai cmt vậy ☐☐ hu hu

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

1 Tuần sau.

Căn phòng lạnh lẽo mấp mờ ánh đèn sáng, người đàn ông lãnh huyết, hai tay đan xen vào nhau, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm chiếc nhẫn kim cương đặt trên bàn kia, khoé miệng hơi cong cong.

Nguyên bước vào, lễ nghi là điều đầu tiên.

- Lão đại.

Hắn dừng lại, ánh mắt nhìn Nguyên.

- Nói đi!

Chát giọng vẫn rất lạnh.

- Đã điều tra được nơi ở của hắn, có điều con cáo già này rất ranh mãnh, biết mình đã bị lộ nên nhanh chóng chuồn đi rất mau lẹ.

- Tên đó dám cài người vào tổ chức ta, còn giết người diệt khẩu...nhưng mà nhờ hắn mà tôi... mới tìm ra kẻ đã sát hại ba mẹ tôi...

- Vậy còn phụ nhân, khi nào ngài mới nói sự thật?

Hắn im lặng suy nghĩ.

- Giờ chưa phải lúc thích hợp!

- Vâng!

- Chuyện buôn bán vũ khí sao rồi?

- Ngày mai sẽ xảy ra giao dịch.

- Hừm, lô hàng này nhất định phải thu tóm được.

- Vâng, thuộc hạ đã hiểu.

Trần Dương Thần nhấp một ngụm trà, đắm chiều suy nghĩ.

Chuyện buôn bán vũ khí này hẳn quả thật từ trước đến giờ hẳn không hề thấy một chút hứng thú, thú vui lớn nhất của hẳn chính là buôn bán ma túy, những chuyện này đều là Nguyên xử lý, nhưng mà có điều lần này...lô hàng này thực sự rất quan trọng, không thể qua loa được.

- Lão đại!

-...?

Hắn không trả lời, ánh mắt đón chờ câu hỏi của thuộc hạ.

- Có một tổ chức muốn đổi đầu với tổ chức của chúng ta.

Trần Dương Thần vẫn lạnh như băng, gương mặt không một chút cảm xúc, đôi mắt có hơi nheo lại.

Nổi tiếng khi lên chức chỉ mới 6 tuổi, bàn tay dính đầy máu tươi từ khi còn nhỏ, đến cả chính phủ còn không dám đổi đầu với hắn, vậy thì kẻ nào gan to tà trời vậy...thực sự rất dũng cảm.

- Kẻ nào?

Giọng nói lạnh của hắn cất lên.

- Theo như thuộc hạ điều tra thì hẳn chính là anh trai của phu nhân - Hạ... Phong...Diệp.

Hạ Phong Diệp là ông chủ của tập đoàn Hạ thị "mới nổi" gần đây, do sự thông minh nhạy bén trong cách xử lý công việc mà hắn đã đưa tên tuổi của tập đoàn Hạ Thị vượt sang châu Âu đứng đầu về sản xuất vàng, nhưng lòng tham không chỉ dừng lại ở đó, tên này còn lập nên một tổ chức ảo xã hội đen tên là H.D.P, tên viết tắt của hắn. Tổ chức này lúc trước chỉ là ngọn cỏ lút đường cho tập đoàn của Trần Dương Thần - L.A. Nhưng không ngờ hắn quá chủ quan rồi, có lâu ngày rồi cũng thành mầm họa, đúng là chó hư không biết nghe lời mà.

- Chuyện này cậu biết cách xử lý rồi chứ?

Trần Dương Thần nhếch mép ngao nghể, hẳn biết cánh tay phải của mình làm việc ra sao mà, nói hắn quá tự tin khi để Nguyên làm hết mọi chuyện, có khi còn thay quyền xử lý mọi việc trong tổ chức, nhưng cái gì cũng sẽ có cái lí của nó, hắn rất biết nhìn người tài, đặc biệt rất bị dị ứng với những kẻ phản bội.

- Vâng!

Nguyên đáp lời rồi đi ra khỏi phòng.

Không khí lạnh lẽo lại bao trùm cả căn phòng, hắn cũng nhanh chóng rời khỏi rồi bước về phòng ngủ.

Cánh cửa lớn nhẹ nhàng mở ra, một bóng hồng xinh đẹp đang thiêm thiếp say giấc nồng, hắn nhoèn miệng cười rồi bước vào.

Trần Dương Thần bắt đầu giờ trò biến thái.

Hắn thì thầm gọi tên nàng.

- Tiểu Quyên!

Cô ưỡ ỏi đẩy ra rồi lăn đùng ra ngủ tiếp. Hắn mặt mũi nhăn nhó khó chịu. Từ khi bà di của nàng tới, hắn đã rất nhẫn nại để chờ đợi, 1 tuần không chạm vào cơ thể nàng, thực sự đối với hắn rất khó chịu, hôm nay phải bù vào những ngày mà Trần Dương Thần hắn đã bị thiệt thòi.

Bàn tay biến thái luồn vào lớp áo phông của Hạ Quyên Quyên, bắt đầu xoa xoa nắn nắn vật mềm mềm. Hắn thích thú mạnh bạo luồn vào trong lớp áo lót, chơi đùa với nú hồng đang ngủ say của cô.

Hạ Quyên Quyên nhăn mặt, cảm thấy cơ thể đang có điều gì không đúng, bèn vội vàng mở mắt, quả nhiên đúng như dự đoán, tên biến thái này đêm hôm khuya khoắt dờ dờ lưu manh đây mà.

Cô không vui bèn đẩy hắn ra, làn hơi nóng phả vào người cô, làm cô đỏ bừng mặt.

- Thần....đừng...

Trò chơi trên cơ thể nàng đối với hắn quả thực rất thú vị, thấy nàng tỉnh giấc van xin làm lòng hắn càng thấy hưng phấn hơn.

Trần Dương Thần hôn nhẹ lên cánh môi nàng, chiếc môi căng mọng ngọt ngào khiến hắn quyền luyến không cách nào muốn rời bỏ, hắn mạnh mẽ đưa chiếc lưỡi đá sâu vào trong khoang miệng nàng, bàn tay to lớn giữ chặt khuôn mặt Hạ Quyên Quyên để cho chuẩn tư thế, cô nàng bắt đầu thờ dòn dập.

- Uhm...Thần...

Nàng khẽ rên lên một tiếng yếu điệu, cả cơ thể nóng ran muốn hoà quyện cùng hắn.

- Tiểu Quyên, nói yêu anh đi.

Làn hơi ấm áp truyền đến tai cô, vừa ngọt lại vừa bá đạo.

Hắn nhanh chóng tháo hết lớp y phục rườm rà trên người nàng rồi ném xuống đất, cả cơ thể trần truồng nóng bỏng hiện ra trước mắt Trần Dương Thần...

- Uhm...Thần...đừng...

Đầu óc nàng bây giờ căn bản đã bị hắn mê hoặc, lí trí đã thực sự biến mất, giờ đây chỉ còn nhường chỗ cho...tình yêu...

- Nói yêu anh đi!

Hắn bá đạo ra lệnh lần hai.

Nàng im lặng, dường như đang suy nghĩ điều gì đó....thực sự nàng không thể biết tình cảm của mình dành cho hắn có phải là...tình yêu không???

Vậy còn cái chết của ba mẹ và em trai cô thì sao??? Và còn cả lời anh hai nói...Trần Dương Thần là một con cáo già rất ranh mãnh và khôn ngoan nhưng mà không biết từ lúc nào mà cô rất thích được nhìn hắn, được kêu hắn một tiếng ông xã, từ khi nào mà hắn trở nên dịu dàng với cô hơn, từ khi nào mà hắn tự mình chăm sóc cho cô...từ khi nào mà bọn họ đã...dành tình cảm đậm sâu cho nhau...đến họ cũng chẳng biết...

....

Hạ Quyên Quyên đắm say nhìn hắn, rồi mỉm cười. Giọng nói có pha chút hơi thở gấp gáp.

- Thần...em...yêu...anh...

Ba chữ này...thật sự là lời thật lòng...mà anh muốn dành đến cho em...từ rất lâu rồi...

....

---- Hết chap 22-----

250 □ đăng tiếp nhé các nàng:)

Bữa giờ mê phim diễn hy công lược quá nên quên mất đăng truyện cho các nàng đọc:)

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

- Thần...em...yêu...anh...

Ba chữ này...đều là lời thật lòng xuất phát từ tâm can của nàng.

Cô nhẹ nhàng ôm lấy đầu hắn rồi hôn nhẹ lên trán hắn.

Trần Dương Thần không hiểu sao gương mặt nóng bừng lên, nụ hôn đó giống như đang đánh dấu chủ quyền vậy...

Hắn lướt nhẹ môi nàng, mút nhẹ phần cổ rồi trượt xuống phía xương quai xanh, trên đường đi của hắn để lại vô vàn vết hôn ngọt ngào trên khắp cơ thể cô. Mút nhẹ rồi mút nhẹ, từng dấu rồi từng dấu, yêu và yêu...

- Hạ Quyên Quyên, anh yêu em!

Một lần nữa, không phải là ra lệnh mà là lời thú nhận vô cùng bá đạo, câu nói này của anh đối với em cũng là lời thật lòng..

Anh yêu em, tiểu Quyên!

Yêu từ rất lâu rồi!

...

Hắn nhẹ nhàng đưa cự long đi thẳng vào huyết đạo của nàng, lúc đầu hơi đau khiến nàng rên lên, bàn tay bấu chặt vào tấm lưng trần vạm vỡ của hắn, đôi chân thon vòng qua hông hắn trông mê người vô cùng.

- A! Thân...chậm...chậm...thôi...

Trần Dương Thân chuyển động chậm rãi trong cơ thể nàng, từng động tác của hắn khiến nàng cảm thấy cơ thể đang sắp không kiểm soát được nữa rồi.

Nhiệt độ căn phòng đột tăng cao, nóng bỏng vô cùng, cặp trai gái trần truồng quấn chặt lấy nhau trông như một bức tranh thủy mặc vậy.

- Tiểu Quyên, em thích không?

- A ~ Có...Thân...

Hắn nhích mạnh một xúi, đâm thẳng vào trong, âm đạo nàng càng ngày càng co rút hơn, cơ thể hắn như đang hoà cùng cơ thể cô vậy.

Sự co thắt ngày càng mạnh hơn, cự long vờn hoa huyết bé nhỏ của nàng, cứ đâm mạnh rồi lại rút, rồi lại tiến vào trong, tạo ra cảm giác khoan ái giữa hai cơ thể trần truồng.

Hắn mạnh mẽ găm lấy môi nàng rồi hôn ngấu nghiến, chiếc lưỡi đâm thẳng vào trong hút hết các mật ngọt trong khoang miệng của nàng. Nàng hơi khó thở dồn dập hô hấp.

- Ừm...Thân...từ...từ...

- Tiểu Quyên, em chỉ mãi là của anh thôi nghe không, sau này và mãi mãi, dù có chuyện gì xảy ra, đừng rời anh, có được không?

-....

Dường như hắn đã nhìn thấu tương lai giữa hai người bọn họ...một tương lai không hề...tốt đẹp.

- Tiểu Quyên, anh...yêu...em...

Vật nam tính cứ mãi đâm sâu, chạm đến chỗ sâu nhất của nàng, nàng thở dốc trông rất mệt mỏi.

Vừa dứt lời, một dòng dung dịch trắng đặc chảy dài trong âm đạo nàng, dòng sữa nóng lấp đầy trong cơ thể cô khiến cô cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Hắn từ tốn rút ra, dịch nhầy chảy dính đầy tấm ga giường, cô chưa kịp thở đều thì bị hắn nâng lên.

- Á! Anh làm gì vậy?

- Đổi tư thế!

- Hà!

- Tiếp tục.

Cô nàng ngờ ngác không hiểu chuyện gì, thì bị cái vật không xương cứng kia đâm thẳng vào trong lần nữa.

Lần này hắn xoay cơ thể Hạ Quyên Quyên đặt nàng trên trên hắn.

- Lần này cho em nằm trên!

- Hà! A!

Hắn động mạnh khiến nàng thét lên.

Cảm giác khoan ái cứ dần dần trôi qua cho đến khi nàng thiếp đi vì mệt. Hắn hành cô cho đến tờ mờ sáng mới buông tha.

Nếu đếm hiệp và bao nhiêu tư thế thì khó lòng mà đếm được.

....

Sáng ra hạ nhân đã "kính ngạc" thấy ông chủ của họ cười tủm tỉm bước ra khỏi phòng ngủ.

Còn Hạ Quyên Quyên thì ỉu xiu như cọng bún thiêu, lẩn qua lẩn lại, toàn thân đau nhức dữ dội.

Không ngờ tinh lực của hắn mạnh như vậy, hành nạng cả đêm không được yên.

Thật tức chết mà.

Đang bất động toàn thân bỗng một cuộc điện thoại gọi đến.

- Anh...là anh phải không?

- Quyên Quyên, em đang làm gì vậy? Có biết em đang tự nhấn mình vào chỗ nguy hiểm không?

- Anh...anh nói vậy là sao?

- Sao trắng gì nữa? Tin em và tên Trần lão đại kia kết hôn cả thế giới đều biết hết rồi.

- Sao? Sao cơ?

- Em quên cái chết của ba mẹ, của Long rồi sao? Hắn là một người rất độc ác đấy, em mau thức tỉnh đi, đừng để hắn làm cho lú lẫn nữa!

- Anh...Thần không phải người như vậy, anh ấy làm gì cũng đều có nguyên do hết!

- Quyên Quyên, từ khi nào mà em với hắn trở nên thân thiết vậy!

- Anh...

- Đừng nói nữa, ba mẹ ở dưới suối vàng đang uất ức ôm hận lắm em có biết không? Cả Long nữa, nó là em trai em đó, em quên rồi sao, ngày xưa hai đứa còn tắm chung, chia nhau từng miếng ăn mà! Đừng nói...em đã quên tất cả rồi nha, vứt bỏ mọi thứ để đến bên hắn, em thấy như thế có đáng không?

- Anh...em...xin lỗi...tất cả là tại em..

Nước mắt rơi lã chã trên sàn nhà, cô biết chứ, cô nhớ chứ, nhưng mà tất cả chỉ là quá khứ rồi mà, cái chết của ba mẹ coi như mạng đèn mạng, còn cái chết của cậu em trai làm sao mà cô quên được, ngày ngày nó luôn giày xé tâm can cô đây này, ai có thể thấu được.

Chỉ còn biết nói...lời xin lỗi.

- Quyên Quyên, đừng khóc việc em cần làm bây giờ là lấy trộm hồ sơ về lô hàng vũ khí của Trần Dương Thần. Cái đó rất quan trọng, anh cần nó.

- Nhưng mà, không được đâu...em không thể phản bội anh ấy.

Cô ngáp ngừng, không thể được!

- Quyên Quyên, em có coi anh là anh hai nữa không, chỉ một lần này thôi, anh chỉ nhờ em duy nhất một lần này nữa rồi thôi, thật ra công ty anh đang gặp trục trặc cần phải có tiền gấp, cho nên, em giúp anh đi, có được không?

-...

- Quyên Quyên, cả công ty này đều là mồ hôi nước mắt của ba và anh làm nên, nếu bây giờ mà mất thì anh... không còn mặt mũi nào để gặp ông ấy nữa cả...

-...

- Quyên Quyên chỉ lần này thôi, Trần Dương Thần gia tài đồ sộ như vậy, vụ buôn bán vũ khí này chỉ là con con đối với hắn thôi, em đừng lo.

-...

- Quyên Quyên!

- Được rồi! Chỉ...lần...này...thôi...

Nàng đau khổ đành buông giọng trả lời.

.....

----- hết chap 23 -----

Giờ lịch học của Hoài full tuần rồi, hai con mắt thâm như gấu panda vậy, nhưng sẽ cố gắng ra truyện sớm nhất có thể, đúng như lời hứa 250 □ đăng tiếp.

Khi nào đủ 250 □ Hoài đăng tiếp nhé.

Bye các nàng □

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

- Quyên Quyên!

- Được rồi! Chỉ...lần...này...thôi...

Cô đau khổ buông giọng trả lời, ngày lúc này đây lòng cô như dao cắt, nước mắt thì đầm đìa.

Nàng biết, hấn ghét nhất là cái gì?

Chính là sự phản bội...

Nhưng mà còn anh cô thì sao, người anh đã cùng cô lớn lên trong suốt khoảng thời gian ấu thơ, người đã nâng niu, bảo vệ cô khi còn thơ bé, chẳng lẽ cô lại vô tâm đến thế, thấy chết không cứu...

Nhưng mà còn hấn thì sao, sau khi biết cô lừa dối hấn, hấn sẽ thế nào? Chắc chắn toàn thân sẽ không còn được nguyên vẹn, bị ném vào hầm cho bò cạp, rắn rết cắn chích, để lũ chuột cống gặm nhấm thân thể đến khi mai một, thối rữa...

Hấn sẽ làm như vậy với cô sao? Vậy còn tiếng yêu của hấn...

Ba chữ anh...yêu...em thì sao?

Hạ Quyên Quyên đập mạnh vào lồng ngực, nơi này sao lại...co thắt đến như vậy chứ.

....

- Anh đợi kết quả!

-...

....

Nếu một ngày chúng ta không còn ở bên nhau nữa thì sao? Anh có đi tìm em không?

Em nói gì vậy! Anh sẽ không để em đi đâu!

Em yêu anh!

Anh cũng vậy, anh ở đây, em đừng suy nghĩ về thứ khoác ngoài anh nữa. Có được không!

Em muốn anh gọi em là bà xã...

Được, bà xã của anh, em hôm nay sao vậy?

Không có gì, chỉ là em nhớ anh, sau này chắc sẽ còn nhớ lắm...

Anh luôn cạnh em đây.

Anh à...nếu...chỉ là nếu thôi...em lỡ phản bội...

Ừm...Thần...

Đừng nói nữa, anh yêu em

.....

Sáng hôm sau...

Cả đêm nàng không tài nào chợp mắt được, cứ mỗi lần nhìn thấy anh, cảm giác tội lỗi trong lòng lại trỗi dậy. Thà rằng để cô đừng biết về sự thật này, thà rằng cô có thể mất trí nhớ thật...thì tốt biết mấy...

- Buổi sáng vui vẻ, bà xã.

Hắn mỉm cười, dụi cái đầu vào lồng ngực nàng, dạo này tần suất cười của hắn càng ngày càng nhiều, dĩ nhiên đó chỉ là trước mặt "người đẹp", còn trước mặt thuộc hạ thì...phải gọi là... không cảm xúc.

- Chồng à! Hôm nay vợ muốn đi chơi, chồng ở cạnh vợ ngày hôm nay có được không? Chỉ duy nhất ngày hôm nay thôi!

Hắn nhú mày nhưng rồi cũng cười cười rồi gật đầu.

- Được, bà xã của Trần Dương Thần này đã muốn chỉ có thể "cung kính không bằng tuân mệnh".

- Vậy anh mau đi chuẩn bị lệ đi. Em không muốn lỡ một giây phút nào đâu, bởi vì ở bên cạnh anh từng giây từng phút đối với em quý như ngàn vàng vậy, anh hiểu không?

- Hôm nay sao em lại nghiêm trọng dữ vậy, anh đi liền đây.

Chút.

Trần Dương Thần hôn sâu vào trán nàng một cái rồi tìm tìm ra ngoài.

Nụ cười trên môi nàng khế tất, từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má, nàng hiểu mà, giây phút hạnh phúc này sao nàng có thể đắm chìm vào nó vậy chứ...nàng hiểu mà, hạnh phúc là một khái niệm quá xa vời...chỉ có thể nhìn mà không thể chạm tới được...

Cho nên từng giây phút được ở bên anh, em sẽ cố gắng trân trọng nó, ghi nhớ cất nó trong kí ức mình đến suốt đời này.

...

Hôm nay Hạ Quyên Quyên gỡ bỏ lớp trang phục xa hoa, cầu kì kia đi, khoác lên mình chiếc áo hoodie rộng màu hồng kết hợp quần jean xanh dài, đi một đôi giày Gucci trắng có phần để hơi điệu, trông rất cá tính.

Cô bước ra ngoài khiến giai nhân phải sững sờ mà há to mồm. Đó giờ chỉ thấy nàng quý phái, sang trọng, hôm nay lại trẻ trung, nổi bật, nhìn rất hợp, chỉ có điều....

Trần Dương Thần mặc trên mình một bộ vest xám xịt, gương mặt lạnh lùng không sắc thái.

Cô nhăn mặt, chạy lại quát vào mặt hắn.

- Anh không còn bộ nào khác nữa ư, đi chơi chứ có phải đi làm đâu.

-...

- Anh! Đi theo em

-...

Hắn hoàn toàn câm nín, mặc cho Hạ Quyên Quyên chửi bới dữ dội.

...

Đi được một hồi họ dừng chân tại một cửa hàng bán đồ thể thao nam.

- Anh lại đây.

Hắn nhăn mày khó hiểu bước tới.

-...

- Cả ngày mặc vest không thấy nóng nực hay khó chịu sao? Lại đây, mấy bộ này nhìn rất hợp với anh.

Hạ Quyên Quyên lấy ra mấy bộ đồ rồi dúi vào tay hắn, đẩy đẩy cái thân hình to lớn đi vào phòng thay đồ.

- Anh thay đi cho em xem.

Hắn dừng lại, khẽ nhếch nhếch cái môi.

- Anh không biết thấy, chỉ bằng em giúp anh thay được không?

-...

- Được không?

- Không được, lớn già đầu rồi đến cả chuyện thay quần áo cũng không làm được là sao?

-...

- Anh mau vào lẹ, tốn thời gian của em quá.

-....

Hắn ưỡ oải nhếch cái thân hình to lớn đi vào trong thay đồ.

Còn nàng thì dựa salon cười tủm tỉm đợi hắn, không biết bộ dạng hắn thế nào nữa, thường ngày mặt đá lạnh như thế hôm nay đột ngột trở thành người khác, chắc là buồn cười lắm đây.

...

5 phút sau.

Cuối cùng màn mong đợi của cô cũng đã tới nhưng có điều có vẻ khác với những gì cô nghĩ...

Trần Dương Thần cao to điển trai khoác trên mình chiếc áo phong màu trắng, đặc biệt ở giữa có in hình chữ "Fuck" trông ngầu vãi chưởng.

Chiếc quần thể thao màu đen hơi rộng tạo điểm nhấn cho cặp chân dài miên man, đôi giày Adidas màu đen tuyền đầy ấn tượng, hắn bước ra hai tay xỏ túi quần lại càng thêm ngầu lòi.

Các nhân viên nữ trong cửa hàng không ngừng la hét lên vì ngưỡng mộ, một soái ca ngoài đời thực, hoàn mỹ khó mà tả nổi.

Trần Dương Thần đưa tay lên vuốt mái tóc, môi cong lên điệu cười vô cùng ngạo mạn bước đến bên nàng như một chàng hoàng tử lạnh lùng nhưng trái tim thì lại chứa đựng đầy sự ấm áp.

- Thế nào? Đẹp trai không?

Hắn ngạo nghễ hỏi.

----- hết chap 24 -----

Thả sao đi ☐

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Trần Dương Thần bước ra hiên ngang như một vị thần Hy Lạp, ánh hào quang toả lấp lánh, khiến dân chúng không ngừng la hét.

" Oh my god, soái quá đi thôi."

"Trời ơi trái tim tôi đang đập rộn ràng lên đây này."

"Không ngờ lại có người đẹp trai đến như vậy, phải chăng là anh em sinh đôi thất lạc của ngôi sao nổi tiếng nào."

"Á, muốn lại gần quá đi."

...

- Thế nào? Đẹp trai không?

Hắn ngao nghể cười tiến lại sát tai cô thì thầm, mùi long đản quyến rũ lan tỏa.

Hạ Quyên Quyên đơ một vài giây, thật sự...rất là soái...

Đúng là người đẹp mặc gì cũng đẹp.

Khuôn mặt ửng hồng nhẹ, ánh mắt có chút bối rối.

Những cô nhân viên kia không ngừng thét lên vì sung sướng. Lần đầu được đón tiếp một vị hảo soái ca mà, trong lòng khó dấu nổi được niềm hạnh phúc.

- Cũng...cũng bình thường thôi!

Hắn nheo mày, nhếch môi cười, biết ngay là đang dối lòng mà.

- Em đang chảy nước miếng kìa.

- Làm...làm gì có chứ!

Cô đưa tay lên quẹt miệng, xấu hổ đẩy hắn ra rồi bỏ chạy.

....

Sở thú Animals so Cute.

Nơi đây hồi nhỏ cô nàng vốn hay đến đây lắm chỉ là giờ lớn rồi chưa có dịp đi lại, phần khác cũng bận bịu, hôm nay cuối cùng cũng đã có thể quay lại đây, thật tốt quá. Lại còn được đi với... người "bạn trai mặt một sắc thái", nhưng mà thôi "đẹp là được rồi".

- Woa! Là gấu trúc này! Dễ thương quá!

Hạ Quyên Quyên không dấu nổi cảm xúc vui sướng khi nhìn thấy bé panda này. Hồi đó do sở thú vẫn còn nghèo nên chưa đủ kinh phí xây chuồng trại, giờ thì tốt rồi đầy đủ tiện nghi, mấy đứa con nít bây giờ thật có số hưởng mà.

Trần Dương Thần mỉm cười, tay đan xen với tay nàng, cúi đầu xuống thì thầm.

- Em thích không? Hay để anh cho người xây một cái sở thú riêng cho em nhé! Baby!

Dĩ nhiên, cô nàng chắc chắn sẽ đỏ ửng khuôn mặt lên, nhưng...tất cả đã làm rồi, sau bao nhiêu trò treu chọc của tên "mặt một sắc thái" này thì nàng đã rút ra rất nhiều kinh nghiệm, phản ứng đỏ mặt chỉ dành cho mấy nàng thiếu nữ mới lớn thôi...

Hạ Quyên Quyên đâm mạnh vào bụng hắn, tiết nhiên, nó chẳng xi nhê gì với tên lão đại "mình đồng da sắt" này.

- Có tiền thì ngon lắm sao? Hừ!

Cô bực bội quay ngoắt đi, để hắn ngơ ngác nhìn, hắn chiều cô như vậy...chưa đủ sao.

Đám vệ sĩ theo đuôi này giờ, đang lấp ló trong bụi cây để chờ mệnh lệnh của hắn, nhưng mà mặc dù nói là xã hội đen nguy hiểm nhưng mà bộ dạng bây giờ của bọn họ chẳng khác gì... những thanh niên đi ăn trộm, chuyên rình mò người khác.

...

- A! Nhìn kìa, là khi đột đó! Cái mặt nó ngáo chưa kìa!

Cô nàng sung sướng nhảy cẫng lên, đó giờ chỉ thấy khi đột trên tivi, giờ mới thấy tận mắt.

- Ủ!

- Nhưng mà nhìn nó có phần hơi hao hao giống...anh...

Cô ngáp ngừng từng chữ cuối, mém chút phụt cười vào mặt hấn, và đương nhiên mặt hấn xám xịt lại, ánh mắt hấn lên tia giận dữ.

- Giống chỗ nào?

Giọng nói lại trở về một lão đại "lạnh lùng".

- Thì cái mặt... "không cảm xúc" đấy. Ha ha ha.

- Em...ngày mai khỏi lết xuống giường, hôm nay cả gan dám trêu chọc Trần Dương Thần này.

- Ấy, em chỉ đùa thôi! Tha cho em đi mà!

- Hừm! Lệnh trời khó cãi! Không nói nhiều.

- Anh...ức người quá đáng.

...

Một buổi sáng dài đằng đẵng chỉ để ngắm mấy con thú làm hấn vô cùng chán và mắt kiên nhẫn nhưng vẫn cố gắng mỉm cười để nàng vui.

Chỉ là đám vệ sĩ nháo nhào lộn xộn núp trong bụi cây cố gắng để phu nhân không phát hiện được, nếu để lộ không biết ông chủ sẽ xử trí bọn họ ra sao nữa.

Dừng chân ở rạp chiếu phim.

Hạ Quyên Quyên lẳng lặng ngắm nhìn xung quanh.

Cả rạp không hề có một bóng người.

Chuyện này là sao? Chẳng lẽ lại là...

- Tại sao không có ai ở đây vậy?

Cô nghi ngờ nhìn hấn.

- Anh đã bao trọn cái rạp này rồi. Chỉ riêng hai chúng ta thôi, bà xã có thấy lằng mạn không?

- Anh...anh...

Cô tức điên người...thật hết nói nổi mà...

Cả buổi sáng bị một đồng vệ sĩ theo sau, cô cố gắng kiềm chế lắm rồi, giờ lại bao trọn rạp...thế này còn gọi gì là hẹn hò nữa chứ...thật nhạt nhẽo....

-...

....

Xem phim xong, Hạ Quyên Quyên mở điện thoại ra, xem gì đó rất chăm chú.

Vì do là cô nàng lần đầu hẹn hò nên không biết nên làm những gì.

Địa điểm tiếp theo là màn ăn tối dưới ánh đèn lằng mạn, có hoa hồng và tiếng đàn piano du dương. Đây là tiết mục mà cô nàng chờ đợi nhất trong ngày.

Nhà hàng Queen & King.

Nhà hàng này tọa lạc tại trung tâm thành phố S, bề dày lịch sử là điều khỏi phải nói, những vật trang trí ở đây đều mang phong cách cổ điển nửa đầu thập niên những năm 80, cách bài trí vô cùng tỉ mỉ và cẩn thận.

Cả nhà hàng được xây theo hướng Đông, phía trước là biển cả, phía sau là đất liền nơi giao lưu buôn bán.

Gió biển thổi rì rào làm làn tóc dài của cô bay phấp phới trong gió, quuyền rũ nhưng đầy nhẹ nhàng, làm lay động các cánh đàn ông ở đó.

Biết cô nàng không thích hấn bỏ tiền bao trọn nhà hàng này nên hấn đành ăn tối chung với những kẻ "đáng ghét" kia.

- Thần, nhìn kia! Những bọt sóng lăn tăn từ biển khó khăn lắm mới đến được đất liền, chưa kịp hưởng thụ lại phải về với biển mẹ, thử hỏi chúng cố gắng để rồi đạt được điều gì?

Nàng hơi lảng giọng, dường như đang có tâm sự khó nói, chỉ có thể mượn sự vật để ẩn dụ cho tiếng lòng của mình.

Trần Dương Thần nheo mày, hấn không biết là cô nàng lại có chuyện gì nữa đây, ánh mắt vô cùng khó hiểu.

- A! Em đùa thôi, hôm nay em muốn cùng anh có một bữa tối lãng mạn, chỉ có anh và em, sau này... không biết bao giờ có thể quay lại đây nữa...phải không?

- Nếu em thích, ngày nào anh cũng sẽ dẫn em đi.

-...

- Sao thế? Có tâm sự gì à?

- Không! Chỉ là...em sẽ thấy nhớ anh...

-...

- Nếu có người phản bội anh thì sao? Mặc dù anh đã đặt hết sự tin tưởng lên người đó nhưng họ...rồi cũng phản bội anh...anh sẽ...giết họ...phải không?

Cô cố gắng nuốt những giọt nước mắt kia vào trong lại, cố gắng giữ tâm không rung, ánh mắt có chút...lo sợ...câu trả lời...từ người kia...

-...

Hấn im lặng một hồi, lạnh lùng nhìn cô.

-...

- Đúng! Anh ghét nhất là sự phản bội.

"Thình thịch"

Lòng ngực đập mạnh liên hồi, không phải là vì sự ngượng ngùng nữa mà là...đau...

Nơi đây đột ngột siết chặt đến khó thở, rất khó thở, đau điếng, ước gì...hấn có thể hiểu...

- Em khóc sao?

Một giọt lệ rơi dài trên gò má, cô nhanh chóng khéo léo xử lý.

- Gió to quá, bụi bay vô mắt em rồi, anh đừng để ý.

- Em hôm nay rất lạ.

- Không có gì đâu! Chỉ là em thấy hơi mệt thôi, em muốn về nhà nghỉ ngơi.

- Được, em mệt thì chúng ta về!

-...

Thật sự rất mệt mỏi, trái tim dường như đang rỉ máu mà than khóc, đúng, phản bội là một tội đáng kiếp, nhất là...phản bội tình yêu của hấn...

Cô rất sợ, nếu sau này hai người trở thành... người dưng...thì sẽ ra sao, sẽ chẳng gọi nhau bằng những cái tên đầy thân thuộc nữa...

Thần! Em yêu anh...

Câu này sợ sau này...khó mà có thể nói được...bởi vậy cho nên...em muốn yêu từng phút từng giây ở bên cạnh anh...

Để sau này sẽ khỏi phải hối hận...

----- hết chap 25 -----

Đừng đọc chùa nữa các cậu ui ☐☐

Sao đi au ra nhanh nè ☐☐

....

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Hạ Quyên Quyên mệt mỏi tựa đầu vào cửa kính của xe, u buồn nhìn cảnh vật ngoài kia.

Ước gì họ sinh ra đều là người thường như những người dân kia thì tốt biết mấy, sẽ chẳng có thù hận hay giết chóc gì cả.

Như vậy chẳng phải tốt hơn sao, tình yêu như một nụ hồng sớm nở tối tàn, tùy vào người chăm sóc xem nó có thể trụ được bao lâu.

- Thần!

Cô gọi hấn, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

- Sao vậy?

- Em...yêu...anh...

- Hừm?

- Anh hãy nhớ kĩ điều đó, đừng quên...em..

- Em định đi đâu sao? Không được sự cho phép của anh, em không được đi đâu, nghe chưa!

Hạ Quyên Quyên chỉ mỉm cười rồi quay mặt đi, dường như muốn né tránh cặp mắt chim ưng kia.

Cô hiểu người như cô thì có tư cách gì để yêu chứ...

Ước gì hai ta...chưa từng gặp nhau...

....

Đêm hôm đó, nhân lúc Trần Dương Thần ngủ say, cô nhẹ nhàng bước ra khỏi cửa.

Để tránh trường hợp hấn đột ngột thức giấc, nên cô đã bỏ thuốc ngủ vào ly rượu vang kia. Cô biết nếu hấn tỉnh dậy, ắt sẽ hận cô nhưng mà cô không thể thấy chết mà không cứu nhìn gia tài của anh mình bị hủy hoại được.

....

Ban đêm cả căn biệt thự rộng lớn trở nên tĩnh mịch núp bóng dưới màn đêm tối, không một bóng người, không một tiếng cười tiếng nói, chỉ còn tiếng gió thổi rì rào xuyên suốt qua những cánh cửa sổ.

Đôi chân rón rén nhẹ nhàng qua các vách hành lang. Có điều hôm nay rất kì lạ.

Mặc dù bây giờ là đêm khuya, nhưng mà lại không có một bóng người qua lại, thường thì sẽ có một vài người hầu đi lại canh gác, hoặc sẽ có vệ sĩ đứng ở phía cửa.

Thật sự rất kì lạ, nhưng mà thôi kệ, như vậy không phải dễ dàng hành động hơn sao.

Nàng không chần chừ gì nữa mà bước thẳng đến thư phòng.

Căn phòng lạnh lẽo y như lãnh cung trong các bộ phim cổ trang vậy, lần đầu cô được vào đây, tận mắt nhìn căn phòng này, thật sự rất hoành tráng, đúng là lão đại có khác, cái gì cũng to.

Cô nhanh chóng mở từng ngăn hộp tủ, nếu đã là tài liệu mật chắc chắn sẽ cất ở nơi quan trọng được bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng mà căn phòng này rộng

lớn như vậy lục tung hết kiểu gì thì kiểu cũng rất mất thời gian, chỉ có thể dùng não để suy nghĩ thôi.

Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.

Đúng, nơi nguy hiểm chính là nơi an toàn...

Hạ Quyên Quyên đứng dậy tiến về phía bàn làm việc.

Tay lơ chạm nhẹ vào mặt bàn, một cảm giác lạnh thấu xương thấm vào da thịt cô.

Tiết trời hôm nay sao lại giảm mạnh đến như vậy.

Không thể chờ đợi thêm giây phút nào nữa, Hạ Quyên Quyên bắt đầu với đồng hồ sơ trên bàn, đúng như cô nghĩ một tập hồ sơ màu đen được xếp phía dưới cùng, bên trong bộ hồ sơ là những dòng chữ ghi lại các địa điểm, thời gian nhận lô hàng vũ khí, chúng được ghi chép lại rất tỉ mỉ nào là số lượng, nơi giao dịch,...

Cô nhanh chóng gấp lại nhét trong người.

Lấy điện thoại ra bấm một dãy số rất dài.

- Alo, em đã có thứ anh muốn rồi.

- Anh đang ở trước cổng đây.

- Được, em ra ngay.

...

Đúng là rất kì lạ, cô ra ngoài không có một chút trở ngại gì. Vốn vô tư nên Hạ Quyên Quyên cũng không quan tâm mấy.

Nhanh chóng tiến lại chiếc xe Ferrari Enzo đang đậu bên đường kia.

Cánh cửa xe mở ra, Hạ Quyên Quyên bước vào ngay.

Cô nàng vì không muốn bị phát hiện nên đã chạy như ma đuổi, nên bây giờ hơi thở có phần hơi gấp gáp.

Một ly nước được đưa đến trước mặt cô, cô nhanh lẹ lấy nó húp trọn hơi.

- Quyên Quyên.

Giọng nói vô cùng trầm ấm, hoàn toàn khác xa với "mặt một sắc thái" kia.

Người này không ai khác chính là Hạ Phong Diệp, anh trai của Hạ Quyên Quyên, dáng người cao lớn, ngũ quan cân đối, đôi môi mỏng vô cùng quyến rũ đang nhếch lên nhìn nàng.

Hắn lịch lãm trong bộ vest đen tuyền, chiếc cà vạt sọc trắng xanh chính là điểm nhấn.

- Đây là hồ sơ của anh.

Cô đưa tập hồ sơ đến trước mặt hắn, rồi tính quay trở đi.

- Em tính đi đâu? Em tính quay về bên cạnh hắn ta đúng không?

- Em...

- Em nghĩ hắn sẽ tha thứ cho hành động phản bội của em sao? Quyên Quyên à, em biết anh thích em mà, không mấy gả cho anh đi.

- Anh bị điên rồi! Chúng ta là anh em đó!

- Nếu như anh nói anh và em không phải anh em ruột thì sao?

- Sao? Anh đang nói cái gì vậy?

- Em có biết tại sao năm đó anh lại bị ba đuổi đi không?

-...

- Từ nhỏ anh đã luôn rất thích em, anh cứ tưởng đó chỉ là tình cảm anh em nhưng khi đến năm anh 16 tuổi anh thấy em nắm tay một thằng con trai khác, không hiểu sao lồng ngực anh rất đau, cảm giác độc chiếm lại trở dậy, năm 17 tuổi anh đã nghe lén được cuộc nói chuyện của ba mẹ, và biết họ đã nhận nuôi em vào lúc em mới sinh ra...

- Chuyện này...là thật sao?

- Đúng vậy, anh đã thử đi xét nghiệm ADN, đúng như anh nghĩ, năm ấy anh quyết định xin ba mẹ tác thành cho hai chúng ta, em biết không khi đó ba đã nổi trận lôi đình, phản đối rất kịch liệt, còn nói anh quá bông bột chưa hiểu chuyện, anh đã quyết định ra đi để chứng minh rằng bản thân đã trưởng thành.

- ...

- Quyên Quyên, anh đã thành đạt rồi, đã có thể chu toàn lo cho cả đời sau này, em có đồng ý gả cho anh không?

- Không được! Em đã kết hôn với Thần rồi!

Hắn ta nheo mày lại, tức giận nắm lấy cổ tay cô kéo mạnh.

- Từ khi nào mà em và hắn trở nên thân thiết vậy.

- Anh mau buông em ra.

Cô xoay người định bỏ đi.

- Em đi đâu? Em không thoát khỏi anh đâu? Em định trở về bên cạnh tên đó phải không? Anh không cho phép, em nghĩ xem, hành động phản bội của em hẳn liệu có còn tin tưởng em như trước không, sẽ còn yêu thương em nữa không?

- Buông ra, em sẽ không về bên anh ấy, và cũng tuyệt đối không đi cùng anh.

- Đã quá muộn rồi.

Hạ Quyên Quyên hốt hoảng, đầu bắt đầu trở nên mơ hồ, đôi mắt lão đạo không nhìn thấy rõ, có cảm giác rất buồn ngủ...

- Trong nước...có thuốc mê, anh...anh giờ trò...

Cô định giơ tay lên đánh vào mặt hắn nhưng vô dụng, Hạ Quyên Quyên ngất lịm đi ngã xuống hắn nhanh chóng đỡ nàng vào lòng, mỉm cười xoa xoa mái tóc đen nhánh, đắm chìm nhìn người con gái nằm trong lòng đang say giấc.

- Đêm nay em sẽ là của anh, Quyên Quyên.

Môi hắn khẽ nhếch lên điệu vẻ gian tà.

----- hết chap 26 -----

Trung thu vui về nha các reader ☐☐

☐ Nha!

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Khách sạn Diamond plaza.

Chiếc xe Ferrari Enzo đầy sang trọng tập gọn vào cửa khách sạn. Một người đàn ông cao lớn, đôi chân dài thoăn thoắt, gương mặt lạnh lùng không góc chết bước ra khỏi xe.

Trên đôi tay dài đầy rắn chắc kia là bế một một nàng tiên đang say giấc, gương mặt nàng xinh đẹp, mái tóc dài đen mượt rũ xuống phần vai, đôi môi mọng nhìn vô cùng quyến rũ.

Tất cả nhân viên đều cung kính cúi đầu chào. Một người đàn ông đứng tuổi lạnh lẽo chạy lại.

- Ông chủ, phòng đã được chuẩn bị sẵn sàng mời ngài đi theo tôi.

Hắn chỉ gật đầu, rồi cúi xuống nhìn người con gái đang miên man ngủ kia, cười nhẹ rồi bước thẳng vào trong.

...

Phòng 171, dãy VIP.

Hạ Phong Diệp chốt chặt khoá cửa, rồi nhẹ nhàng đặt Hạ Quyên Quyên xuống giường, dịu dàng cời đôi giày cao gót cho cô.

Khách sạn này thuộc sở hữu của tập đoàn Hạ Thị nên chắc chắn sẽ không một kẻ nào có thể làm hỏng cuộc vui của ông chủ họ và cô.

Hạ Phong Diệp vuốt ve gương mặt nhỏ của cô, hắn cười thầm, tại sao tiểu mèo con này lại quyến rũ như vậy chứ.

- Quyên Quyên à, em có biết anh khao khát em như thế nào không?

Nhớ năm đó khi hắn mới 5 tuổi, cô được ba hắn mang về trong hoàn cảnh toàn thân dính đầy máu, hắn lúc đầu có chút kinh sợ, hắn biết ba hắn là sát thủ giết người, nhưng hình ảnh này có vẻ khó mà tiếp nhận được.

Nhưng mà có một điều lạ, mang tiếng là sát thủ giết người nhưng sao lại cứu một đứa bé chứ? Ngày hôm đó ba và mẹ hắn đã cãi nhau ầm trời, mẹ hắn cứ tưởng ông ấy ngoại tình rồi có con riêng, đúng là nực cười thật, mang tiếng là sát thủ giết người không chớp mắt mà lại rất "sợ vợ".

Nhưng mà lúc đó anh còn quá nhỏ, mẹ lại bảo đó là em gái ruột của anh, do từ nhỏ hay bệnh nên được gửi vào chùa, bây giờ lớn rồi chùa cũng không nhận nữa đành trả về, anh cũng ngây thơ mà tin theo những lời đó, thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua, anh cũng dần dần quên mất sự việc năm ấy, cứ coi em là em gái ruột của mình, nhưng từ khi thấy em lớn lên rồi trưởng thành trở thành một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, khiến bao nhiêu thằng đàn ông phải chết mê chết mệt, ánh mắt bọn họ như là muốn ăn tươi nuốt sống em vậy, làm anh vô cùng ganh ghét, tức giận, không hiểu cảm giác khi đó là thế nào, giờ thì anh đã hiểu rồi, cảm giác khi ấy là...cảm giác ghen tuông đố kỵ của một người đàn ông đối với một người con gái mà mình yêu thương.

Hắn cười nhẹ rồi hôn lên trán cô một cái.

- Quyên Quyên, em càng lớn càng rất đẹp mê hoặc lòng người, không biết tên Trần Dương Thần kia đã hưởng thụ cơ thể em bao nhiêu lần nữa, nhưng giờ thì khác, cả cơ thể này sẽ là của anh.

Đôi tay dài miên man vuốt ve cặp chân dài trắng thon, ánh mắt nổi lên đã tâm cháy bỏng.

Khoé môi khẽ nhếch lên, đứng khựng người dậy.

- Đợi anh đi tắm sạch sẽ rồi sẽ làm thịt em, chờ anh xíu nha!

Hắn đá nheo mắt rồi phấn khởi đi thẳng vào phòng tắm, hắn biết nàng rất ghét dơ dáy nên thôi đành hoãn lại 5, 10 phút vậy, từ từ rồi cũng được, hắn đã chờ được mấy năm chẳng lẽ mấy phút này mà chờ không nổi.

...

Rào...

Tiếng vòi hoa sen chảy dài.

Hạ Quyên Quyên vội vàng mở mắt, khi này may mà uống ít nước nên thuốc ngấm ít. Cô bật dậy chạy ngay ra cửa, cố gắng mở khoá cửa nhưng hoàn toàn vô dụng.

Khoá này phải dùng thẻ VIP mới mở được, cô suy nghĩ một hồi rồi chạy nhanh lại cái áo khoác vest đang treo trên giá kia, nhanh chóng lục lọi tìm kiếm thẻ, có điều kiểm mãi chẳng thấy đâu.

Tên này đúng là quá gian manh mà. Lòng nàng càng hồi hộp, hoảng sợ hơn, thời gian bây giờ không còn nhiều nữa.

Nhịp đập tim ngày càng mạnh hơn, đôi tay run rẩy sắp không thể kiềm chế được, chân bắt đầu loạn choạng.

Rầm

Hạ Quyên Quyên luống cuống vô tình làm đổ rầm cái giá treo đồ rơi xuống đất, gây tiếng động lớn vang vào trong phòng tắm.

Vốn nhanh nhạy, hắn lập tức phát hiện ngay, nhanh chóng khoác áo choàng vào rồi bước ra.

Những bọt sóng lăn tăn trên mái tóc hắn, gương mặt góc cạnh liếc nhìn xung quanh, điểm dừng chính là chiếc giường.

Người đã biến mất, khe liếc ra cửa, cửa không mở, chắc chắn người vẫn còn trong đây. Hắn khẽ cười lớn.

- Quyên Quyên, anh biết em vẫn còn ở đây mà.

-...

- Quyên Quyên, anh xin lỗi nhưng mà anh rất yêu em, em có thể ra đây không?

-...

- Quyên Quyên, anh sẽ không làm hại em đâu, anh thề đấy, bởi vậy...hãy ra đây đi.

-...

- Anh hứa sẽ nhẹ nhàng thôi, sẽ không làm em đau đâu.

-...

Hạ Quyên Quyên run sợ nhìn qua khe hở, người đàn ông cao lớn mà cô hết mực yêu thương, bây giờ đây lại đòi chiếm đoạt cô.

Từng tiếng của hắn rất rõ ràng, vang vọng khắp căn phòng, cô biết hắn đang nổi lên máu sói trong lòng, sẽ không kiềm chế lại được đâu, chỉ có con ngu mới tin lời hắn nói.

Thần ơi, cứu em với!

Thình thịch... thình thịch...thình thịch... lồng ngực đập mạnh mãi không thôi. Tiếng bước chân ngày một gần hơn, cách nhau chỉ còn...3 bước...2 bước...1 bước...

Kết...

Cánh cửa mở toang ra đồng thời là tiếng cười ngạo nghễ của tên đàn ông kia.

- Thấy rồi, em luôn thua anh trong trò chơi trốn tìm, bé con.

---- hết chap 27----

□ Ít quá các cậu ơi, cho tớ ít động lực đi, dạo này học nhiều quá vẫn cố gắng đăng truyện cho mấy cậu đọc nè □

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Hàng nước mắt chảy dài pha trong đó là sự sợ hãi tột cùng.

Hạ Phong Diệp kéo mạnh cô ra khỏi cái tủ quần áo chật chội kia.

Hắn mỉm cười rồi hôn nhẹ lên trán nàng, gạt giọt nước mắt kia đi, ôn tồn nói.

- Đừng sợ, anh ở đây.

Giọng nói vô cùng rùng rợn cứ mãi vang vọng trong tâm trí cô. Cô sợ hãi bật thật chặt đôi tai lại.

"Thần ơi, cứu em với!"

- Quyên Quyên, mở mắt ra nhìn anh.

Cô tịt mịt lắc đầu lia lịa, hàng nước mắt không ngừng chảy.

- Quyên Quyên, đêm nay anh sẽ nhẹ thôi, em đừng như vậy nữa được không? Anh đau lắm, ngay chỗ này này, em có bao giờ từng cảm nhận nó thử một lần chưa?

- Không! Anh điên rồi! Mau buông em ra trước khi mọi việc đi quá xa.

- Quyên Quyên!

Hạ Phong Diệp hét lên. Đôi mắt nổi đầy tia gân màu đỏ.

- Anh...

- Quyên Quyên, anh xin lỗi, anh không cố ý lớn tiếng...

- Em biết là anh rất yêu thương em mà phải không? Nhất định sẽ không làm hại đến em phải không? Anh à...đừng như vậy nữa, ba mẹ sẽ không yên tâm nơi chín suối được đâu...

-...

- Anh...em là em của anh mà...anh ơi...hu... hu... hu

-...

- Em...thật sự yêu tên khốn đó ư?

Hắn ta trầm giọng đột ngột, ánh mắt hắn về tức giận.

Hạ Quyên Quyên gật đầu liên tục, ánh mắt vô cùng chân thực.

- Đúng, em yêu anh ấy, rất yêu, xin anh tha cho em...

Hạ Phong Diệp đen sầm gương mặt lại, khoé môi khê nhếch lên đầy ảm ý.

- Hừm...vậy thì lại càng không...đêm nay anh sẽ không nương tay đâu, người phụ nữ của anh...

....

Hạ Phong Diệp ném mạnh cô lên chiếc giường, ánh mắt thèm thuồng liếc nhìn một loạt từ trên xuống dưới, cơ thể của tiểu mỹ nhân này quả thực rất mê người, chả trách tên Trần Dương Thần kia ngày đêm sùng ái nàng.

- Đồ khốn!

Hạ Quyên Quyên hét toáng lên, đôi chân liên tục lùi về phía sau cho đến khi đụng trúng mép giường, cô rùng mình lấy tay che thân.

- Mặc kệ em gọi anh như thế nào? Điều đó anh không quan tâm, điều anh muốn nhất bây giờ đó chính là...được ân ái cùng em...Quyên Quyên à...

Hạ Phong Diệp như mãnh thú tiến lại gần con mồi không chút do dự.

Hắn nhào tới, như "chó nhào tới cục xương" ngấu nghiến gặm nó.

- Á! Buông tôi ra... Đừng...đừng mà...

Cô khó chịu đẩy mạnh hắn ra nhưng bất thành, hắn liên tục hôn lên cổ cô một cách mạnh bạo, đôi tay tham lam vờn xuống chiếc lưng trắng nõn nà. Cô đập mạnh vào lưng hắn, đôi chân dài không ngừng đạp mạnh.

Nhưng mà như vậy chỉ làm hắn thêm kích thích thôi. Vật nam tính đã cương cứng lên lúc nào không hay, hắn mỉm cười, cảm nhận chân cô đang không ngừng chà xát nó, khiến hắn rất hài lòng...

- Không! Buông tôi ra.

-....

- Không! Thần! Anh ở đâu?

Cô hét to lên, trái tim như sắp vụn vỡ, tấm thân này sẽ không còn trong sạch khi đứng trước mặt anh nữa, sẽ không còn đủ tư cách để nhìn anh nữa...

Hạ Quyên Quyên như sắp không khống chế nổi nữa rồi, cô quá yếu, nếu như...nếu như ông trời ban cho cô thêm sức mạnh thì tốt biết mấy...như vậy...cô có thể thoát khỏi nơi đây rồi...

Cô mệt rồi... không còn sức nữa...đôi chân cũng không còn đạp mạnh như trước nữa...

Em xin lỗi, nhưng mà em nghĩ...đã đến lúc mình đi gặp ba mẹ rồi...

Cô ngất lịm đi, phía khoé môi có chảy một dòng máu...

...

Đoàngggggggg!

Tiếng súng vang khắp trời, như mảnh hổ kiêu ngạo hùng hồn nhưng cũng không kém phần bá đạo.

Phạch...phạch...phạch...

Một chiếc trực thăng đen tuyền như con cá kinh lao ra từ màn đêm tối.

Một dáng người cao lớn, gương mặt vô cùng tức giận lao vào tấm cửa kính trông cực ngầu.

Hắn mặt ngầu ra lệnh.

- Phá kính!

Rầm.

Tấm cửa kính vỡ tung té, những mảnh vỡ trong suốt làm nền cho Trần Dương Thần ngao mạn nhảy từ trực thăng vào, hắn nhếch môi, chuyện này đối với hắn chẳng là gì cả.

Gương mặt lãnh huyết nhìn tên đàn ông đang đề lên người con gái của hắn, lòng hắn lại nổi lên tia hờn ghen. Nhưng hắn vẫn cố kìm nén lại, chia súng nhắm thẳng vào đầu Hạ Phong Diệp.

- Hay lắm, Trần Dương Thần cuối cùng mày cũng mò tới được đây, khá lắm.

Hạ Phong Diệp vỗ tay hoan đón chào vị khách không mời mà đến.

- Cầm cái miệng chó mày lại, hôm nay sẽ là ngày giỗ của mày.

Hạ Phong Diệp mỉm cười, hắn biết Trần Dương Thần đâu chỉ nổi cái danh, tia bắn của hắn chỉ có trúng chứ không có lệch, hắn đã được huấn luyện từ tấm bé nên độ bắn chuẩn không ai có thể sánh bằng hắn, ngay cả thủ hạ thân tín của hắn - Nguyên.

Có câu " Quân tử trả thù mười năm chưa muộn", hôm nay hắn lùi một bước, ắt tương lai sẽ tiến vạn bước...

Nếu muốn thoát khỏi cảnh này, chỉ còn một cách...

Vừa dứt lời, một màn bom khói lan khắp căn phòng. Trần Dương Thần vẫn rất bình tĩnh xử lý chỉ có điều...

Đoàng...đoàng... đoàng...

Hạ Phong Diệp quá ranh mãnh, đã kịp thoát cái mạng chó của hắn.

Đoạn tính đuổi theo nhưng tầm mắt lại dừng trên người cô, hắn tá hỏa giật mình, một dòng máu tươi chảy dài trên miệng cô.

Hắn run rẩy lập tức bế cô lên rồi chạy lên chiếc trực thăng một cách chuyên nghiệp.

- Đến bệnh viện, ngay lập tức!

Hắn hung dữ ra lệnh, đôi mắt không rời cô dù chỉ là nửa khắc, lần đầu tiên hắn có cảm giác hoảng sợ như thế này.

- Không được, tiểu Quyên, em không thể có mệnh hệ gì được...

Hắn đau đớn hôn nhẹ lên môi cô, liếm sạch chỗ máu, cô mơ màng mở mắt.

Bóng hình người con trai đó, sao mà quen thuộc quá vậy, không phải chắc là cô đang nhìn lầm thôi, đúng vậy, chỉ là ảo giác...

Hàng lệ lăn dài trên khoé mắt, chạm vào tay hắn.

Cô mỉm cười rồi chìm vào trạng thái hôn mê.

Nụ cười ấy vô cùng mãn nguyện, cô đẹp lắm, rất đẹp, chỉ là trái tim này...sao cứ mãi co thắt lại vậy...

Thật vui, ảo giác được nhìn thấy anh là em cũng mãn nguyện rồi, em yêu anh...chàng trai mà cả đời này em không thể có được...

- Không! Tiểu Quyên à! Em không được nhắm mắt, mở mắt ra nhìn anh đi, đừng mà, đừng...làm ơn...

Tại sao em lại chọn cách ngu ngốc vậy chứ...tại sao lại tự kết liễu đời mình nhanh như vậy, em không chờ anh sao... không còn yêu anh nữa hay

sao...tiểu Quyên...

Đừng bỏ anh lại một mình mà!

----- Hết chap 28 -----

☐ Đi các nàng.. không biết nên HE hay SE đây....

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Trụ sở chính của Hạ Phong Diệp.

Hắn lãnh huyết nhìn cảnh vật về đêm, những ánh đèn đường nhộn nhịp về đêm quả thực rất lung linh, mê người, bóng dáng cao lớn anh tuấn phản chiếu qua tấm kính lớn kia, trên gương mặt đôi lúc lại nheo lại.

Không biết, Quyên Quyên có sao không nữa? Anh xin lỗi. Nhưng mà đêm nay anh lại không thể chiếm hữu được em rồi.

Chân mày Hạ Phong Diệp co lại, đôi tay lắc lắc ly rượu vang rồi đưa lên miệng khẽ nhấp một miếng, nhìn người phụ nữ ướt át nằm trên giường kia, thân hình ưỡn ẹo vô cùng gợi cảm, nhưng mà hắn lại chẳng hài lòng tí nào.

Tình dục đối với hắn hiển nhiên rất bình thường, chỉ cần hắn gạt đầu, bao nhiêu phụ nữ lại không chịu nổi mà đổ trước hắn chứ.

Năm đó lần đầu tiên hắn làm chuyện đó khi mới vừa tròn 20 tuổi, trong một cuộc tụ họp bạn bè, do quá chén hắn đã nhìn lầm một cô gái thành Hạ Quyên Quyên, thế là dục vọng chiếm hữu bèn nổi lên, đêm đó là lần đầu tiên hắn định nghĩa được hai chữ "ân ái".

Nhưng tất cả bọn họ chỉ là thể xác, cái hắn cần chính là bản gốc là người thật, là một Quyên Quyên xinh đẹp nét na mà hắn ao ước, mơ tưởng...

Cuối cùng thì sao, lại bị kẻ thù cướp mất...

Hắn lắc nhẹ ly rượu, ánh mắt vô cùng thâm thúy.

Một tên thù hạ nhanh lẹ chạy vào, thì thầm vào tai hắn.

- Ông chủ, có tin khẩn!

- Chuyện gì?

...

Dường như điều này rất quan trọng, hắn đột ngột nhấn mảy, ném thẳng ly rượu xuống mặt sàn vỡ tung toé.

- Cút!

Hắn quát lên, đôi mắt đỏ ngầu tức giận tột độ.

Người phụ nữ đang trần truồng say giấc bỗng bị đánh thức. Môi cô ả khẽ cong lên, đôi chân thon dài khẽ bám víu co co chân hắn, bộ ngực đồ sộ cọ vô số lần, dáng người đẹp chuẩn khỏi cần phải nói, gương mặt cũng vô cùng thanh tú, mũi miều, chỉ tiếc là...chỉ là một con điếm.

- Diệp! Có chuyện gì sao? Sao lại tức giận vậy chứ?

Giọng nói vô cùng ngọt ngào khiến đàn ông nào cũng phải chết mê chết mệt, đôi tay xoa xoa cái lưng hắn, nhụ hoa chạm lấy vòm ngực to lớn.

- Hừm...

Hắn nheo mày bẻ bóng cô ta lên ném thật mạnh xuống giường. Tự tay ném thẳng chiếc áo tắm đang mặc xuống giường, rồi rút cự long ra đâm mạnh vào trong cô ta.

Nàng ta khẽ rên lên yêu kiều.

- Ừm...a...a... Diệp...chậm...chậm thôi...

Hắn vẫn im lặng, nhắm chặt hai mắt lại và tưởng tượng người đang ở dưới thân hắn rên rỉ là Hạ Quyên Quyên. Người con gái đẹp hơn hoa ấy.

- A....a....a... Diệp...

Nàng ta rên rỉ trong sung sướng, của hắn thực sự rất to, lấp đầy cơ thể nàng ta, khiến nàng ta vô cùng phấn khích, đôi chân dạn mở rộng hơn, để vật nam tính kia dễ bề hành động.

Nàng ta co rút mạnh mẽ, đôi chân thon dài quăn lấy lưng hắn, ưỡn ngực ngưỡn cô lên mà rên la.

Hắn động mạnh hơn, đâm vào nơi sâu nhất của cô ta, đôi tay không chịu yên phận bóp mạnh bầu ngực căng tròn kia, ả đau đón rên lên.

- Á! Diệp...a....a....từ từ thôi...em...em cho anh mà...đừng vội...

- Nói yêu anh đi, Quyên Quyên...

Dù là ở đâu, hay làm gì thì hình bóng ấy vẫn rất sâu đậm trong lòng hắn, sẽ chẳng bao giờ phai đi được...chẳng bao giờ...

- Em yêu anh, Diệp!

Nàng ta rên rỉ yêu kiều, hắn lại càng động mạnh hơn, đồng tử co thắt càng làm hắn tò mò muốn xâm phạm đến nơi sâu thẳm nhất của cô ta.

- Quyên Quyên!

Hắn thở mạnh rồi ra một lều trong âm đạo của cô ta, mồn ân ái cứ thế tiếp diễn liên tục trong đêm.

Trong khi đó, người thì đang hưởng thụ sung sướng, có người lại...đang đau khổ tột cùng...

Bệnh viện Hoàng Gia.

Khu phòng bệnh VIP.

Trần Dương Thần mặt mũi bơ phờ lặng lẽ ngắm nhìn cô. Có thể hắn không để ý nhưng khoé mắt hắn đang chảy nước.

Đừng bỏ anh mà...

Là anh sai rồi, là anh có lỗi với em...

Cả cuộc đời Trần Dương Thần này chưa bao giờ xin xỏ một ai cả, nhưng mà chỉ xin em hãy tỉnh lại...anh cầu xin em đó...

Hạ Quyên Quyên nằm im lặng trên chiếc giường bệnh, khuôn mặt trông nhợt nhạt vô cùng.

May mà đến bệnh viện kịp thời, chứ nếu không...e là khó mà bảo toàn tính mạng...

Trần Dương Thần mặt mày tái mét lặng nhìn người con gái đang ngủ say, đó đối với hắn như một cực hình vô cùng lớn, cô cứ im lặng như vậy sao mà hắn sống tiếp đây.

Hắn đau lắm, vô cùng đau, nơi lồng ngực trái này, nó như ngàn dao đâm vào vậy, rất đau.

- Tiểu Quyên, anh cầu xin em, đừng ngủ nữa có được không, đã 1 tuần rồi, em giận anh đến như vậy ư, ghét anh đến như vậy ư, tại sao lại không chịu tỉnh lại chứ...tại sao...

Hắn chà sát bàn tay trắng nõn nà của cô, tại sao nó lại lạnh đến như vậy chứ, không phải em bảo mình là người ấm áp nhất thế gian này hay sao...

- Tại sao...tại sao lại không chịu ấm thế này. Bàn tay này chắc là hư mất rồi, rõ ràng anh đã truyền hơi ấm cho em rồi mà...

- Tiểu Quyên à, em hành hạ anh đủ chưa, anh nói cho em biết, em mà không tỉnh lại...anh sẽ...sẽ cả đời này không tha thứ cho em đâu...có nghe không...lão đại này đã nói thì nhất định sẽ làm đó...

- Tiểu Quyên, anh không muốn thấy em cứ mãi im lặng thế này nữa. Anh ra lệnh cho em mau mau tỉnh lại.

- Vợ à, em mau tỉnh lại đi, còn lo cho con chúng ta nữa chứ...em không lo cho con sao?

----- hết chap 29-----

☐ Đi để nhanh ra chap nè ☐

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Hạ Quyên Quyên nửa tỉnh nửa mơ, mơ mơ màng màng, rung nhẹ hàng mi, đôi mắt lưu ly từ từ mở ra.

Cô nhích nhẹ thân mình, một cảm giác đau đến thấu xương, chân hoàn toàn cứng đờ không thể cử động được, cô lão đảo cặp mắt vài vòng, nơi đây nhìn giống như bệnh viện vậy...

Hạ Quyên Quyên dụi mắt, nhắm chặt rồi mở lại lần nữa, đúng là thật rồi.

Nhưng mà, hôm đó... cô nhớ vì không muốn chịu đựng nỗi nhức nhối đó, nên cô đành cắn lưỡi tự sát, nhưng vì đau quá chịu không được nên chỉ cắn nhẹ, chảy rơm rướm, lúc đó, chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ rồi bất tỉnh nhân sự, sau đó cứ tưởng đi gặp diêm vương luôn rồi chứ, ai dè phúc lớn mạng lớn, sống sót qua cơn đại nạn.

Cánh cửa lớn mở ra, Hạ Quyên Quyên giật mình nhắm tịt mắt lại, nằm bất động diễn như thật.

Trần Dương Thần bước vào, trên tay là bó hoa lưu ly đẹp mê hồn, hân mỉm cười nhìn người con gái đang nằm trên giường bệnh, rồi đặt bó hoa vào trong cái lọ thủy tinh gần đó.

Hắn lại gần hôn nhẹ lên trán cô một cái ngọt ngào.

- Chào buổi sáng, vợ yêu!

Cô giật nảy mình, đôi mi khẽ rung lên.

Không phải là cô đang ở trong tay Hạ Phong Diệp sao? Sao Trần Dương Thần lại ở đây? Chuyện này rốt cuộc là sao?

Chỉ còn một cách đó là im lặng... lắng nghe.

Hắn ngồi xuống, tay nâng niu bàn tay trắng nõn nà của cô.

- Hôm nay là tròn 15 ngày em nằm ở đây rồi đó, em tính ngủ như vậy đến bao giờ nữa?

...

- Bác sĩ nói, con chúng ta phát triển rất tốt...

Hạ Quyên Quyên sững sờ, tay khẽ giật lại, không thể tin những điều cô vừa nghe được.

Trong bụng cô đang có một sinh linh bé nhỏ...

Cô làm mẹ rồi sao?

Hắn ghen ngào rồi nói tiếp.

- Không biết là con gái hay con trai nữa đây, nếu là con gái chắc sẽ rất xinh đẹp giống như em, nếu là con trai... thì anh sẽ huấn luyện nó trở thành một lão đại lạnh lùng, mạnh mẽ giống như ba của nó, sẽ dạy nó dùng súng điều luyện ngay từ nhỏ...

Hạ Quyên Quyên tức giận bật dậy, ánh mắt đủ để găm nát con người kia.

Trần Dương Thần bất động vài giây.

- Tiểu Quyên!

- Anh... thật xấu hổ khi có một người chồng như anh...

-...

- Tôi sẽ không để con mình bạo lực, xã hội đen như cha nó đâu!

Mắt nàng rơm rớm như muốn bùng trào cảm xúc ức chế, không thể tin nổi, lại còn dám nói dạy nó dùng súng...

- Tiểu Quyên, anh...xin lỗi!

Hắn mỉm cười ôn nhu ôm chặt lấy cô, bàn tay xoa xoa cái lưng Hạ Quyên Quyên, cái đầu ngo ngoáy nghịch ngợm mái tóc cô, hít một hơi dài thưởng thức hương thơm trên người cô.

- Cảm ơn em đã tỉnh lại, cảm ơn...

Hạ Quyên Quyên khóc bù lu bù loa đầm mạnh mấy cú vào lưng hắn, gào lên khóc.

- Đồ khốn, biết vậy tôi không tỉnh lại nữa cho rồi.

- Đừng khóc nữa, tỉnh lại là tốt rồi, anh thực sự rất nhớ em, đừng bao giờ rời xa anh nữa được không?

- Em...xin lỗi...

- Không sao? Chỉ cần em bình an là đủ rồi...

-...

- Thần.

Cô gọi hắn, giọng nói hơi ngập ngừng, cô biết hắn cũng biết rồi nhưng mà vẫn nên thú tội trước thì hơn.

- Sao vậy?

- Em...

-...

- Em đã ẩn cấp tài liệu mật của anh, giao nó cho anh hai của em, em đã phản bội anh...em không còn xứng đáng với anh nữa...em là một con người đê tiện phải không? Biết trước là sẽ bị anh hận nhưng em vẫn làm...em...xin lỗi...anh có quyền hận em...có quyền giết em... bởi em biết mình đã phạm phải điều cấm kị...đó là sự phản bội...

Hắn chau mày, suy nghĩ một hồi rồi mới cất tiếng đáp lại.

- Tiểu Quyên à! Em có biết mình đang nói gì không? Sao anh lại giết vợ mình, giết mẹ của con anh được chứ?

- Nhưng mà...

Trần Dương Thần nhanh tay chặn miệng cô lại, đoán được rằng cô nàng sẽ nói điều không mấy tốt đẹp.

- Không sao! Anh sẽ vì em mà phá bỏ luật lệ một lần.

Hạ Quyên Quyên sững lại vài giây, hắn đang nói gì vậy?

Người tôn trọng luật lệ như hắn mà lại vì cô mà phá vỡ quy tắc sao?

Khác hẳn với con người mà cô đã gặp trong quá khứ, người mà giết người không chớp mắt, tàn sát người vô tội, coi thường mạng người như cỏ rác...

Hắn đã thực sự thay đổi, thay đổi rất nhiều...trở nên ôn nhu hơn, dịu dàng hơn, không còn ép buộc cô như trước nữa...

- Thần...tại sao...lại đối xử tốt với em như thế chứ?

- Bởi vì em là người quan trọng nhất trong cuộc đời Trần Dương Thần này, nếu sau này anh có làm em phải chịu tổn thương thì hãy nhắm vào đây, ngay chỗ trái tim đang đập này, một góc 90° kết liễu cuộc đời anh.

- Thần...

Cô hạnh phúc, trái tim nhỏ không ngừng đập mạnh, giọt nước mắt sung sướng lăn dài trên gò má, cô mỉm cười, lòng đã nhẹ đi bớt phần nào...

Hắn nhếch môi cười, hai tay vuốt vuốt mái tóc dài của cô.

- Tiểu Quyên, anh chỉ có một thỉnh cầu nho nhỏ thôi.

Cô tươi tắn đáp lại ngay.

- Anh làm em nổi da gà quá đấy, lão đại của tôi ạ!

- Thật ra thì...

Hắn nửa chữ nói, nửa chữ dừng, làm Hạ Quyên Quyên há hốc mồm ngồi nghe.

- Thì sao?

- Thật ra thì nửa tháng nay em cứ ngủ li bì làm anh cảm thấy cơ thể rất khó chịu, chỉ là thiếu cảm giác có một người phụ nữ...

Cô xấu hổ đỏ mặt.

- Chúng ta làm bù nhè có được không? Một ngày 24 tiếng chúng ta chỉ làm 2 lần thôi, từ 12h sáng đến 12h tối và từ 12h tối lại đến 12h sáng, chỉ hai lần thôi, anh hứa sẽ nhẹ nhàng.

....

- Anh...anh rút ra khỏi đây cho tôi!

Hạ Quyên Quyên tức giận phang cái gối vào mặt hắn, nổi con thịnh nộ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Từ ngày Hạ Quyên Quyên mang "long thai" đến giờ, vị "thiên tử" nào đó bắt đầu có những biểu hiện lạ vô cùng cùng bất thường.

Đầu tiên là thỉnh thoảng tùm tùm cười vu vơ, thứ hai đó là đi làm muộn và về nhà sớm bất thường, gương mặt cũng bớt phần nào vẻ lạnh lùng.

- Nhìn nè, tiểu Quyên, con nó đang động đấy!

Trần Dương Thần nũng nịu áp mặt vào cái bụng nhỏ của Hạ Quyên Quyên, đám gia nhân đi qua muốn cười lắm nhưng cũng đành nhịn, thấy lão đại như vậy quả thực đến Nguyên cũng không quyên.

Hạ Quyên Quyên cười cười rồi trả lời.

- Anh sao vừa thôi, mới có 2 tháng thì làm gì có chân tay mà động đấy chứ!

- Chắc chắn nó là một tiểu công chúa xinh đẹp rồi!

Hạ Quyên Quyên thờ dài liếc nhìn căn phòng. Căn phòng màu hồng này được thiết kế rất tinh xảo, bốn bề là các đồ vật chuyên dụng cho trẻ con nào là thú nhồi bông đủ kiểu, nôi dùng để ru ngủ em bé, bình sữa,...v...v, trên tường có dán đủ loại hình nào là các nàng công chúa disney, lâu đài, ngựa thần...v...v Tất cả đều là đồ dụng dành cho con gái.

- Anh thật là...mua lắm đồ vậy...lỡ đứa trẻ là con trai thì sao?

- Anh chắc chắn đó là con gái!

Hắn nhấn mạnh từng chữ.

- Kì lạ! Tất cả đàn ông đều mong ước có con trai, anh thì lại khác. Tại sao vậy?

Hắn đứng dậy nhấc bông cô lên đặt nhẹ nhàng lên cặp đùi săn chắc, hôn nhẹ lên môi cô rồi nói.

- Bởi vì nếu là con trai...sau này nó sẽ bám víu lấy em riết...kiểu gì em cũng sẽ yêu nó mà quên anh...

- ANH! Con chưa ra đời mà anh đã bắt đầu ghen với nó rồi...thật là một người cha tồi mà...

Hạ Quyên Quyên bật mạnh dậy đẩy hắn ra, tức giận bước ra khỏi phòng.

Trần Dương Thần mặt ngơ ngác đuổi theo, không biết hắn đã nói sai ở chỗ nào nữa, hắn...hoàn toàn không biết...

- Tiểu Quyên, anh sai rồi...!

Vị lão đại nào đó mặt dày bám víu lấy vị phu nhân đang hàm hực bỏ đi kia, làm đám gia nhân tá hỏa cười.

- Chúc mừng anh, Trần tổng, thai nhi phát triển rất tốt.

Bác sĩ Daniel nổi tiếng là một người có kinh nghiệm lâu năm nhất trong nghề được Trần Dương Thần thuê từ Pháp về để thuận tiện việc chăm sóc đứa nhỏ.

- Vậy ông hãy mau kê mấy loại thuốc dưỡng thai tốt nhất cho vợ tôi đi.

- Vâng

- Daniel, làm cách nào có thể biết đứa bé là con trai hay con gái?

Daniel mỉm cười, ông biết Trần Dương Thần xưa nay vốn rất ít nói, mặt lạnh như băng, nhưng hôm nay gặp lại...xém chút xíu là không nhận ra luôn.

Nhớ năm đó, ông gặp hấn vào một buổi chiều mưa giông, lúc đó ông cũng gần 40 mười rồi, mặc dù tinh thông y thuật nhưng cũng chỉ khám lai rai trong các bệnh viện nhỏ, nhờ hấn cứu vớt mà có thể sang Pháp du học, thành đạt như ngày hôm nay.

Daniel quay sang nhìn người phụ nữ đang ngồi trước mặt mình kia, cô gái có đôi mắt hai mí to tròn sáng như lưu ly, gương mặt vui vẻ đang chờ kết quả từ ông.

- Trần phu nhân bữa nay có thèm ăn đồ gì không? Bây giờ thai nhi phát triển chưa rõ ràng nên đành chỉ còn xài tạm cách dùng được lưu truyền trong dân gian này thôi.

Hạ Quyên Quyên suy nghĩ một hồi rồi trả lời.

- Bữa giờ không hiểu sao tôi lại thích ăn bánh ngọt, chocolate,...v...nói chung là mấy đồ ăn mà có vị ngọt là tôi đều ăn tất, thành ra bây giờ tăng kí vì vì.

Bác sĩ phá lên cười, cuối cùng thì cũng có đáp án rồi. Trần Dương Thần nheo mày, không biết rốt cuộc ông bác sĩ này có câu trả lời gì mà lại cười lớn đến như thế, thật khiến một người cao ngạo như hấn phải tò mò.

- Nói đi, có phải là con gái không?

- Chuyện này cũng chưa có thể kết luận được, phải đợi đến vài tháng nữa mới có thể xác nhận chính xác nhưng mà theo kinh nghiệm mấy mươi năm của tôi thì có thể là một...cậu nhóc...

Hạ Quyên Quyên vui mừng tính quay sang mở tiệc ai dè Trần Dương Thần phát điên đập mạnh vào chiếc bàn.

- Ông nói cái gì? Cậu nhóc ư?

- Cậu bình tĩnh lại nào? Không phải tôi nói chỉ là phỏng đoán tạm thời thôi sao, vẫn chưa chắc chắn mà.

- Hừm...không thể chịu nổi cái mùi bí bách của cái bệnh viện này, đi về thôi Tiểu Quyên!

- A! Gì vậy? Chưa khám xong mà, Thần!

Hấn không quan tâm, lôi mạnh cô ra khỏi phòng, gương mặt vô cùng hàm hực, hấn đã quyết định là con gái là phải là con gái, không thể nào là con trai được.

- Em thấy con trai hay con gái gì cũng được, anh có thể huấn luyện nó trở thành một người mạnh mẽ giống với ba nó, không thích sao?

- Tiểu Quyên, cái vấn đề là anh sợ thằng nhóc hư đốn này sẽ quấy rầy "chuyện vui" của hai chúng ta.

- Anh! Đồ vô liêm sỉ! Cái gì mà chuyện vui của hai chúng ta chứ! Biến đi, em không muốn nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của anh nữa!

- Tiểu Quyên, anh chỉ nói đúng sự thật thôi mà!

Cô đập mạnh vào lồng ngực hấn rồi bỏ đi, hấn chỉ có thể lắc đầu, đúng là người ta nói đồ có sai "phụ nữ mang bầu thường khó tính, sinh chuyện phi lý."

-----hết chap 31 -----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Đã 3 tháng kể từ khi vụ án cấp hồ sơ mật của cô diễn ra, kể từ lúc đó Hạ Phong Diệp vẫn chưa liên lạc lại với Hạ Quyên Quyên, phải chăng điều này có liên quan đến Trần Dương Thần.

Trung tâm mua sắm.

- Được rồi, em sẽ cân trọng mà, anh đừng lo cứ tiếp tục họp đi!

Hạ Quyên Quyên cúp máy, sáng giờ hán đã quấy rối nàng rất nhiều lần rồi. Thực sự rất bức bối như kiểu bị giám sát ấy, làm cô không quen một chút nào.

- Đúng là vợ ông lớn, đi mua sắm mà không cần phải nhìn giá, cuộc sống bây giờ quả là thích thật!

Hạ Quyên Quyên tủm tủm cười xách một đồng hồ hiệu bước ra khỏi cửa hàng, nào là túi xách, áo quần, giày cao gót...đủ thứ.

- Nguyên! Đem giùm tôi cái này cất ra xe với!

- Vâng! Thưa phu nhân.

Trần Dương Thần lo sợ cô có mệnh hệ gì nên đành giao trợ thủ đắc lực là Nguyên đây đi giám sát Hạ Quyên Quyên thay cho hán, tránh có tên đàn ông nào nhăm nhe cô, chỉ có "một đi không trở lại"...

Nguyên tuân lệnh mang hành lý ra xe. Sáng đến giờ hán luôn là tâm điểm của mọi sự chú ý, nào là các cô nương xinh đẹp, cho đến các quý bà trung niên hay các bà lão cao tuổi...đều liếc nhìn hán không chớp mắt. Đúng là sức hút của đàn ông thật ghê gớm, cô tự nhủ lòng mình....chẳng lẽ ai làm xã hội đen cũng đều đẹp trai....???

Cái bầu mới 3 tháng nên cũng chưa gọi là to lắm, vẫn có thể chưng diện những bộ đồ sang chảnh được, đợi thêm mấy tháng nữa vác cái bụng to chình ịch là khỏi đi đâu luôn, bởi thế nên hôm nay cô dành nguyên khoảng thời gian này để mua sắm, ước mơ này của cô cuối cùng cũng đã trở thành hiện thực.

Định bụng ghé phòng vệ sinh rửa tay, vừa bước đến cửa phòng, Hạ Quyên Quyên giật mình sửng sốt vì bắt gặp người quen.

- Anh!

Cô hét lên nhưng lại bị bịt miệng lại một cách nhanh chóng, hán "suyt" một cái cổ ý không muốn gây náo loạn.

Hạ Quyên Quyên nhìn hán, tức giận hất mạnh cánh tay ra.

Những việc mà hán làm hán nghĩ mình còn đủ tư cách đứng trước mặt cô hay sao chứ?

- Anh buông tôi ra! Chúng ta từ nay coi như không quen biết!

Hạ Quyên Quyên nhanh chóng xoay người đi nhưng lại bị một lực mạnh kéo tay lại.

- Quyên Quyên, em nghe anh nói đã.

- Từ lúc anh có ý định cưỡng bức tôi thì khi đó chúng ta đã không còn là anh em nữa rồi.

- Quyên Quyên, là anh sai rồi, là khi đó anh bị mất kiểm soát.

- Anh đừng nói nhiều nữa, mau buông tôi ra!

...

Hạ Phong Diệp neho mảy, hôm nay hán diện một bộ vest xanh đen, mái tóc vuốt ngược chải chuốt kỹ lưỡng, ánh mắt tha thiết nhìn cô.

- Quyên Quyên, nếu anh nói Trần Dương Thần đang lợi dụng em thì sao?

Hạ Quyên Quyên đứng hình, toàn thân như có một luồng điện kích qua, đôi môi rung rung quay lại, ánh mắt đầy sự nghi ngờ pha chút lo lắng nhìn hán ta.

- Anh đừng lừa tôi! Anh nghĩ tôi là con ngốc ư?

- Những lời anh nói đều là sự thật, nếu có nửa lời giả dối chết không toàn thây.

Lời thề độc vừa rồi càng làm cô thấy hoang mang vô cùng, hẳn liệu có đang lừa cô nữa phải không? Thần yêu cô như vậy mà...

-...

- Em có nhớ số tài liệu mà em đưa anh không?

-...

- Những tài liệu đó đều là giả, nhờ đó mà công ty anh thua lỗ nặng nề, em có biết không?

- Ý anh là sao? Em...vẫn không hiểu?

- Em ngốc quá nên mới bị hắn lợi dụng như vậy đấy, hãy nghe rõ từng lời anh nói đây, Trần Dương Thần đã biết trước kế hoạch của chúng ta, hắn thừa nước đục thả câu, hắn lợi dụng em để dụ anh mắc bẫy, làm công ty anh tổn hại nghiêm trọng, tất cả là do người mà em gọi thân mật hàng ngày gây ra đấy...hắn biết nhưng vẫn cố tình lừa dối em, lợi dụng em để đánh bại anh.

- Anh...em không tin...anh lại đang lừa em đúng không?

- Quyên Quyên à, nếu em không nhận người anh này, không tin người anh này thì hãy nhớ đến những việc thời thơ ấu mà chúng ta đã từng trải qua mà tin tưởng anh thêm một lần nữa được không?

- Anh...có bằng chứng gì mà vu khống cho anh ấy chứ?

- Quyên Quyên, không tin em cứ về trực tiếp hỏi thẳng hắn ta đi. Anh tin nếu đã là một lão đại thì ắt hẳn chuyện này đối với hắn chẳng là gì...hắn sẽ cho em câu trả lời...

-...

- Anh đợi câu trả lời của em.

Hắn vỗ nhẹ vai cô rồi nhún nhủ lời cuối.

- Gã thuộc hạ kia sắp quay lại rồi, anh không thể ở đây lâu, anh luôn mãi chờ em, anh tin có một ngày em sẽ hiểu được những thứ anh làm bây giờ đều là vì em.

-...

Hạ Phong Diệp nhanh gọn lẹ biến mất, Nguyên đã đến lúc nào không hay.

- Phu nhân nên về rồi, lão đại đang chờ ở nhà.

Hạ Quyên Quyên chân rung, tâm lý hoàn toàn mơ hồ, những điều vừa rồi đều là sự thật ư? Thần làm vậy với cô ư? Thì ra chỉ là lợi dụng...chứ căn bản làm gì tồn tại cái thứ gọi là tình yêu?

Thật nực cười mà!

Ngay từ đầu đã xác định chỉ là quan hệ trên thể xác, chứ làm gì tồn tại định nghĩa tình yêu?

Là tự cô đa tình nữa rồi!

Chắc câu "anh yêu em"...

Chẳng lẽ hắn làm tình với ai cũng đều nói câu đó sao?

Khoé mắt cay rưng rưng hàng lệ dài, sự thật còn chưa rõ ràng nhưng mà lòng cô sao lại đau thế này chứ?

Cô biết anh cô chỉ là lừa cô thôi! Thần...anh ấy thật lòng mà phải không?

Người ta luôn có câu "lòng dạ con người luôn khó đoán" đúng là thâm thật...

Nửa tin nửa ngờ, cô đành phải bước tiếp, chỉ có thể xác nhận chắc chắn mới có thể kết luận được...

...

-----hết chap 32 -----

Thắc mắc chỗ nào thì cứ hỏi nhé ♥□

Đạo này ít sao, ít cmt quá ☐

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Chiếc cổng lớn của căn biệt thự dần mở ra, chiếc xe Bugatti Veyron màu đen tuyền chạy nhanh vào.

Hạ Quyên Quyên bồn chồn lo lắng, lòng đã không yên trên cả đoạn đường trở về, nếu sự thật là vậy thì cô...sẽ không biết đối mặt với chúng như thế nào đây.

Nguyên nhanh chóng mở cửa xe cung kính mời cô ra. Hạ Quyên Quyên xoa nhẹ cái bụng, ánh mắt không dấu nổi sự lo lắng.

"Ba con chắc sẽ không lừa dối mẹ con ta đâu phải không?"

...

Trần Dương Thần sang chảnh một chân vắt lên nhau, trên tay là tờ báo tài chính, thỉnh thoảng lại nhấp miếng cafe đang để bên cạnh kia.

- Thần...

Cô định gọi thì...

- Thần, em chuẩn bị xong đồ ăn rồi...

Một cô gái trẻ đẹp bước ra từ căn phòng bếp với chiếc váy trắng ngắn ngang đầu gối tựa thiên thần, khuôn mặt đẹp không góc chết, giọng nói thì ngọt ngào đầy mị hoặc.

Hạ Quyên Quyên chết lặng, không phải hấn vốn ghét phụ nữ sao?

Trần Dương Thần định vội đứng lên thì thấy cô đang bắt thần đứng đó, sợ cô hiểu lầm bèn vội vã lên tiếng giải thích.

- Tiểu Quyên đừng hiểu lầm, cô ấy là Mỹ Tuyết, là con của người chú kết nghĩa của anh, cô ấy từ nhỏ đã đi học nên mới về nước hôm nay đâm ra chưa tìm được chỗ nghỉ ngơi nên anh cho cô ấy ở nhờ một hôm.

...

Thực sự càng làm cô lo lắng nhiều hơn, những lời vừa rồi...có thật là chính miệng hấn nói ra không?

Không phải hấn ghét nhất là phải giải thích cho người khác sao? Không phải hấn ghét nhất là phụ nữ sao?

Mỹ Tuyết vui vẻ bắt tay cô, cười cười giọng ngọt ngào cất tiếng.

- Chào chị, em là Mỹ Tuyết, là vị hôn thê của anh Thần.

- Cái gì! Vị hôn thê?

Hạ Quyên Quyên hốt hoảng bật giọng. Trái tim ngay lúc này đây không ngừng đập mạnh, tự dặn lòng mình phải cố kìm nén.

Trần Dương Thần cười cười, rồi ôn tồn ôm vai cô nói.

- Em đừng chọc cô ấy nữa!

Hạ Quyên Quyên nén cơn giận nhìn hấn với ánh mắt hình dao găm.

Cô hoàn toàn bị thụ động trong hoàn cảnh này.

Mỹ Tuyết ỏng eo kéo tay hấn lại rồi cọ cọ cái đầu vào lồng ngực hấn.

- Anh Thần, đi ăn đi, người ta đói lắm rồi.

...

- Được rồi, tiểu Quyên mau đi thôi.

Hắn đẩy nhẹ cánh tay cô ta ra rồi nhanh nhẹn tiến đến cô âu yếm choàng lấy vai cô một cách tình tứ.

Nhìn ánh mắt nàng là hắn biết nàng đang nổi máu ghen tuông rồi nhưng lại cố nhịn, cô gái này thật không giống hàng ngày mà.

Cô chỉ mỉm cười cho qua chuyện, cô khẽ thở dài chắc chỉ là do cô quá đa nghi thôi. Nhưng mà còn chuyện đó thì sao...

Cô khẽ ngược lên chăm chăm nhìn hắn, ánh mắt hắn sâu thẳm không thấy đáy, ước gì cô có thể đọc thấu suy nghĩ của hắn thì tốt biết mấy...

Chuyện đó...chắc để sau này rồi hỏi cũng được...điều cô lo lắng nhất bây giờ chính là...đưa con nhỏ này...mong mọi điều bình an tới nó...

Hạ Quyên Quyên mỉm cười xoa cái bụng nhỏ, Trần Dương Thần thấy vậy cũng liền bắt chước theo, khung cảnh bây giờ như là cảnh một gia đình hạnh phúc khiến người khác nhìn vào phải bất giác mà ghen tị.

Mỹ Tuyết đứng từ xa ánh mắt căm phẫn nhìn Hạ Quyên Quyên, bờ môi mím chặt, tay cuộn thành nắm đấm không ngừng run lên, điều đó chứng tỏ ả đang tức giận đến mức nào.

Rõ ràng ả vẫn đang đứng ở đây mà sao hắn có thể âu yếm với một người phụ nữ khác như vậy chứ, cô ta thật đáng ghét và cả cái thai trong bụng cô ta nữa...

Khoé môi Mỹ Tuyết khẽ nhếch lên cười một cách ngạo nghễ.

Lại sắp có phim hay để mà coi rồi.

Cứ chờ mà xem

- Anh Thần, anh ăn cái này đi, cái này là do chính tay em nấu đó.

Mỹ Tuyết vươn người lên gấp cho hắn miếng thịt bò, Trần Dương Thần chỉ gật đầu rồi thôi. Hạ Quyên Quyên này giờ bắt mắt nhìn hành động của cô ả đối với chồng mình mà bất lực chả làm được gì. Thật sự rất tức.

- Anh Thần cái này cũng ngon nè!

Cô ta ngọt ngào như đường cát giọng mê hoặc. Trần Dương Thần vẫn hiện ngang chưa bị khuất phục, quay sang gấp cho Hạ Quyên Quyên miếng ức gà thơm ngon.

- Tiểu Quyên, em mau ăn cái đi, đi chơi từ sáng tới giờ mệt rồi phải không?

- Thần...

- Anh Thần, anh xem kia chị ấy có tay chân mà, có thể tự gấp được mà. Anh xem người ta vì nấu đồ ăn cho anh mà phỏng hết tay rồi đây này.

Mỹ Tuyết dơ mười ngón tay lên, đúng là có bóng...một chút xiu ở ngón út...

Trần Dương Thần chỉ nheo mắt, tỏ ý không mấy quan tâm cho lắm.

Hạ Quyên Quyên này giờ đã rất chướng tai gai mắt nhưng vẫn cố nhịn cho qua chuyện. Nếu cô tức giận sẽ hại đến đứa nhỏ trong bụng mất bởi thể chỉ có thể nhịn...nhịn...và nhịn...

- Thần, em no rồi, muốn lên phòng nghỉ.

- Tiểu Quyên, sao em ăn ít vậy, không sao nếu em mệt có thể lên nghỉ trước cũng được, anh sẽ lên cùng em.

- Thôi không cần, anh mau ăn đi.

Lòng nàng thực sự đang rất bức, rõ ràng là muốn hắn ở bên cạnh nhưng miệng lại nói dối, cảm giác khó chịu này là sao chứ?

Hạ Quyên Quyên bước nhanh lên cầu thang, gương mặt đột ngột tái mét nhưng vẫn cố cười. Trần Dương Thần phía sau bỗng gọn lên trên khoé môi một nụ cười mỉm.

"Tiểu Quyên của anh cũng biết ghen rồi sao?"

....

Chương 34

- Anh Thần, đêm nay em qua ngủ với anh được không? Em sợ ở một mình lắm.

Mỹ Tuyết ông ọo nắm lấy tay Trần Dương Thần, mỉm cười quyến rũ, bộ ngực lác qua lác đung đưa.

Trần Dương Thần chỉ lạnh lùng đẩy tay ả ra.

- Được rồi đừng nhõng nhẽo nữa, chị dâu em đang có thai đừng để cô ấy chịu đả kích.

- Anh Thần, anh thật quá đáng mà, người ta vì lo lắng cho anh mà từ Mĩ bay qua đây, anh không quan tâm người ta thì thôi hà cớ gì phải nạt nộ gì như thế chứ? Hức...hức...

- Cô ấy đang mang thai con của anh, đừng để anh nhắc lại lần thứ hai.

Trần Dương Thần tỏ ý nhắc nhở, ánh mắt đang không hài lòng.

- Anh Thần, anh vì cô ta mà to tiếng với em, anh thật quá đáng mà.

- Câm miệng, đừng để anh phải nổi nóng.

- Anh...anh quá đáng, em sẽ méc ba cho mà xem..

Trần Dương Thần chỉ liếc một cái rồi tính bỏ đi thì vừa kịp Nguyên xuất hiện, hần nhìn cô gái đang mít ướt kia rồi ngoảnh mặt bỏ đi.

- Lão đại, có chuyện rồi!

- Đợi tôi ở thư phòng.

- Vâng.

Ả ta tức giận lắm, ở đây mọi người hầu, thuộc hạ đều rất khinh thường ả đâm ra tức tối lắm.

Ả nắm chặt váy tức tối bước lên phòng.

[Truyện chỉ được đăng trên Wattpad và Facebook chính chủ, vui lòng không edit dưới mọi hình thức, các bạn đang vi phạm luật bản quyền, hãy xin phép một tiếng.]

Thư phòng.

Trần Dương Thần ánh mắt chìm ưng nhìn đồng hồ sơ đang nằm trên bàn.

- Lão đại tất cả hồ sơ đều ở đây hết, bây giờ nên xử lý thế nào đây?

- Uống công tôi tin tưởng lão ta đã lâu, không ngờ lại "đem rắn cắn gà nhà" mà.

- Vậy...

Nguyên ngập ngừng nhìn ánh mắt đang lạnh lùng kia, hần có lẽ đã biết kết quả rồi.

- Giết!

- Vậy còn Mỹ Tuyết!

- Cô ta...tôi chỉ muốn dùng cô ta để làm tiểu Quyên ghen tí thôi, vậy là đủ rồi, cho cô ta đi theo bọn chúng luôn đi, bữa giờ thấy cô ta quá là chướng mắt rồi.

- Vâng, thuộc hạ hiểu rồi!

[...]

Trần Dương Thần cót kết mở cửa, nhìn bóng lưng trần của người con gái đang nằm gọi cảm quyến rũ vô cùng, làm vật gì đó đang im lìm ngủ bỗng tỉnh giấc, căng cứng lên, hần mím cười tiến lại, bàn tay chạm nhẹ vào cánh tay kia, thì thầm gọi.

- Vợ ơi, ngủ rồi sao?

...

Hắn ngạc nhiên, đây đâu phải mùi nước hoa của Tiểu Quyên đâu.

Hắn đẩy mạnh cô ta ra, cầm súng chìa thẳng vào đầu cô ả.

- Ai?

Hắn hét lên.

- Anh Thần là em đây.

Cuối cùng thì cô ả kia cũng lên tiếng, bộ váy ngủ gọi cảm hở hang hết chỗ nói càng làm tôn lên vẻ đẹp yêu kiều của Mỹ Tuyết.

- Tiểu Quyên đâu?

- Anh Thần đêm nay em nguyện dâng hiến cho anh.

- Ra ngoài!

- Anh Thần, em có chỗ nào không bằng cô ta chứ?

- Câm miệng và ra ngoài ngay!

- Anh...hức...hức...

Mỹ Tuyết đau đớn nát lòng chạy nhanh ra ngoài, con người của Trần Dương Thần nổi đầy những vạch đỏ làm ả càng hoảng sợ hơn, cây súng của hắn là không phân biệt phải trái, bất kể già hay trẻ đâu, tốt nhất nên tránh xa vẫn tốt hơn.

Ông quân gia thấy thế liền chạy vào, hấp tấp nói.

- Thưa ông chủ!

- Phu nhân đâu?

- Ban nãy phu nhân nói đi ngắm cảnh trên sân thượng.

Trần Dương Thần không nói lời nào chỉ nhanh chóng hành động, trong lòng bức bối khó tả.

Cái cô ngốc này, đúng là không biết giữ chồng mà.

Hạ Quyên Quyên hít một làn hơi dài cảm nhận khí trời trong lành khi về đêm, mái tóc dài xõa xuống bay phấp phới trong gió, gương mặt thanh tú chứa đựng đầy tâm sự.

Cô sợ khi biết sự thật, rồi chuyện này sẽ đi về đâu, có thật là anh ta chỉ lợi dụng cô để giết ba cô và đánh bại anh cô không?

Thật sự rất hoang mang, nếu ngày nào đó cô và hắn thật sự xa lìa nhau thì sao đây còn đứa trẻ này...

Còn chuyện Hạ Phong Diệp nói nữa, ba mẹ ruột của cô đang ở đâu, liệu họ có đang nhớ về cô không? Hay là đã quên mất có đứa con gái này rồi.

Tại sao họ lại bỏ rơi cô chứ? Tại sao lại không chịu nuôi cô hay là họ đã không còn tồn tại trên đời này rồi.

Rất rất nhiều điều mà cô muốn biết nhưng e là khó khăn.

Điều cô cần làm nhất là phải hỏi thẳng tên Trần Dương Thần kia, rốt cuộc là vì tình yêu hay tình dục...

...

Một bàn tay ấm khẽ vòng qua bụng cô, làn hơi ấm áp vô cùng quen thuộc phả vào gáy nàng.

- Làm gì mà ngần ngại ra thế?

- Sao anh lại ở đây?

- Vợ đó, không lo giữ chồng là mất đấy!

- Không sao em có đủ điều kiện để lo cho con em mà, không có anh cũng chẳng sao!

- Sao lại không ở trong phòng?

- Ban nãy có cô hầu gái vào báo máy lạnh bị hư nên em ra đây hóng gió tí, có chuyện gì sao?

- Không có, chỉ là anh thấy nhớ em, xa em một tí là anh lại thấy lòng mình bất an rồi, sau này đừng đi đâu xa nữa nhé! Được không?

- Được.

Cô mỉm cười hôn trán hắn một cái. Hắn phần khích định lợi dụng hôn môi nàng nhưng lại nhanh chóng bị chặn lại.

- Em...có chuyện muốn hỏi anh... chuyện này vô cùng quan trọng...em muốn anh nói thật...đừng dấu diếm em điều gì nữa...

Trần Dương Thần tròn xoe mắt nhìn cô, ánh mắt của cô vô cùng nghiêm túc, chắc chắn là rất quan trọng rồi.

- Được, anh hứa sẽ nói thật, em hỏi đi!

...

Hạ Quyên Quyên chần chờ một hồi rồi cũng lên tiếng, chuyện này không thể dấu được nữa, cô cần phải biết.

- Có phải...anh đã biết hết mọi chuyện rồi phải không? Anh căn bản chỉ đang lợi dụng em...có đúng không?

- Đúng vậy!

Hắn thân nhiên thừa nhận ngay lập tức.

...

----- hết chap 34-----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Hạ Quyên Quyên chần chờ một hồi rồi cũng lên tiếng, chuyện này không thể dấu được nữa, cô cần phải biết.

- Có phải...anh đã biết hết mọi chuyện rồi phải không? Anh căn bản chỉ đang lợi dụng em...có đúng không?

- Đúng vậy!

Hắn thân nhiên thừa nhận ngay lập tức.

...

- Anh đã biết chuyện em giả mất trí nhớ, anh đã phát giác ra chuyện em và anh hai sẽ liên lạc với nhau, cả chuyện em sẽ lấy cấp hồ sơ mật nữa, tất cả anh đều nắm trong lòng bàn tay và điều khiển nó theo ý của anh, suy ra kẻ có lợi nhất trong vụ này không ai khác chính là Trần Dương Thần, và em...kẻ ngu ngốc chuyên bị lợi dụng lại trở thành con rối điều khiển giữa hai người.

- Tiểu Quyên, ngoài này gió thổi mạnh quá sẽ ảnh hưởng đến con đấy, chúng ta mau vào nhà đi.

Hắn tìm mọi lý do cố ý né tránh như vậy càng làm cô tổn thương hơn, chứng tỏ điều cô nói hoàn toàn là sự thật.

- Có phải trước giờ anh chỉ lợi dụng em để như mỗi anh hai em và giết chết ba em phải không? Anh nói đi!

Hạ Quyên Quyên giờ đây đã không còn được bình tĩnh nữa, cô rất muốn biết người chung chăn gối với cô bấy lâu nay rốt cuộc là người như thế nào?

- Tiểu Quyên à, em bình tĩnh lại đi.

- Anh mau nói đi, đừng dấu em nữa có được không?

- Tiểu Quyên!

Trần Dương Thần bắt đầu cúi đầu.

- Thần, em xin anh.

...

Ánh mắt cô tha thiết trong như lòng đại dương, hoà quyên từng đợt lệ dài càng làm đôi mắt bồ câu này đẹp hơn, hần nhìn cô một hồi lâu, cái nhìn chứa đựng bao nỗi xót xa, giọng nói trầm ấm vô cùng quen thuộc cất lên.

- Đúng vậy, tất cả anh đều biết hết. Tất cả đều nằm trong kế hoạch của anh, đúng vậy, anh thừa nhận mình đã lợi dụng em, tập hồ sơ em lấy cấp cũng là giả, anh chỉ muốn thử lòng em, không ngờ...

...

Trái tim Hạ Quyên Quyên như muốn xé ra từng mảnh, xót đau vô cùng, hàng nước mắt này giờ vẫn cố kiềm chế đành phải tuôn dài, lòng này đau muôn phần, ra vậy, chỉ là lợi dụng chứ làm gì có thể yêu nhau chứ, cô lại tự mình đa tình cho rằng hần thật lòng yêu cô, giữ mạng sống của cô lại chỉ để như Hạ Phong Diệp sắp bấy, đúng rồi hần là một lão đại ngông cuồng cao cao thượng thượng mà, sao lại vì một kẻ bình thường như cô mà thật lòng chứ...

- Thật nực cười mà...lợi dụng tôi, tôi sinh ra chỉ là công cụ để các người lợi dụng trả thù lẫn nhau hay lắm...

- Tiểu Quyên, hãy bỏ qua những chuyện đó, nó đã là quá khứ rồi đừng quan tâm nó có được không?

- Anh có thấy mình nực cười không? Anh lợi dụng tôi, giết ba mẹ tôi, gián tiếp giết chết Long rồi lại dùng tôi đánh bại Hạ Phong Diệp, hay lắm, quá sức hoàn hảo, vậy mà tôi cứ nghĩ mãi nhưng mà nghĩ mãi vẫn không ra... giờ thì hiểu rồi...lí do anh giữ cái mạng này của tôi...

[Truyện chỉ được đăng trên wattpad và Facebook Thanh Hoài (chính chủ) vui lòng không edit, lấy cắp mang đi bất kì đâu cả, xin hãy tôn trọng lẫn nhau.]

- Tiểu Quyên, chuyện này không phải như em nghĩ đâu, anh thực sự...

- Anh im đi, anh định nói gì...yêu tôi sao? Tôi đã chán nghe những lời nói đó rồi.

- Tiểu Quyên, anh không biết nên giải thích như thế nào cho hợp lí nhưng tình cảm này đối với em là thật...

- Anh nghĩ sau bao nhiêu chuyện tôi còn tin tưởng anh sao? Anh nói đi tiếp theo anh sẽ giết ai, Hạ Phong Diệp hay Hạ Quyên Quyên tôi hay là đứa bé này...

Hần chau mày lại tỏ vẻ khó chịu.

- Em có biết mình đang nói gì không?

- Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, tôi muốn ở một mình.

- Không được! Anh sẽ không đi đâu cả.

Trần Dương Thần biết cô sẽ nhất định tìm cách rời xa hần, điều đó tất nhiên là không thể được, hần không cho phép. Hần biết mình lúc đầu đã lợi dụng cô nhưng tình yêu của hần dành cho cô là thật, tại sao cô cứ nhất mực không chịu hiểu cơ chứ?

- Anh nhất quyết không đi phải không?

- Đúng vậy!

- Vậy thì để tôi đi. Chúc anh hạnh phúc bên cạnh người mới.

Hạ Quyên Quyên co chặt hàng chân mày, gạt giọt nước mắt kia đi, cố gắng giữ bình tĩnh, lòng đau như cắt...

- Không được, anh không cho phép!

Trần Dương Thần nắm chặt cánh tay Hạ Quyên Quyên ôm chặt giữ nàng trong lòng mình.

- Mau buông tôi ra.

- Tại sao em lại không chịu hiểu chứ?

- Anh...đừng để tôi phải cảm hận anh.

Ánh mắt hằn lên tia hận làm hấn giết mình, đây là lần đầu tiên hấn thấy ánh mắt đó của cô...và cũng là lần đầu tiên hấn thấy mình run sợ trước một người như vậy.

- Anh yêu em!

Cô cười lạnh một tiếng.

- Hừ...anh căn bản còn không biết ba chữ kia nghĩa là gì...buông ra...

Sau một hồi giằng co quyết liệt cuối cùng vì sợ cô bị đau nên hấn đành buông ra, hấn nghĩ từ từ cô cũng sẽ nguôi giận nếu làm cô tức giận thêm chỉ tổ gây phiền, cũng không có ích lợi gì.

Hạ Quyên Quyên nhìn người con trai này lần cuối, gương mặt này, giọng nói này, và cả...tình cảm này mãi mãi không thuộc về cô...cô là cái thá gì mà phải để một lão đại như hấn yêu thương, chiều chuộng mình chứ?

Trái tim này đau lắm, anh có biết không? Tôi thật là tự thấy mình nhục cười mà...lúc đầu tiếp cận anh chỉ muốn giết chết anh để trả thù cho ba mẹ và em trai...vậy mà đã lỡ yêu anh từ khi nào không hay...

Anh đối xử với tôi tốt lắm, tôi đã ngỡ là thật...

Nhưng tất cả chỉ là lừa dối.

Tất cả nên kết thúc ở đây thì hơn.

Đã quá đủ rồi.

- Minh chia tay nhau từ đây...

- Không được, anh không cho phép.

Hấn dấn vào tường, cái cô ngốc này, sao mọi chuyện lại thành ra như vậy chứ?

Hạ Quyên Quyên chạy nhanh xuống phía cầu thang mặc sức hấn đuổi theo phía sau.

- Anh còn đuổi theo tôi nữa, tôi sẽ từ từ cho anh xem, đằng nào cái mạng này anh cũng đâu cần nữa, phải không?

- Tiểu Quyên, anh...

- Tôi muốn yên tĩnh, xin anh đừng làm phiền nữa. Anh còn tiến thêm bước nữa là tôi nhảy xuống cho anh xem.

- Đừng, anh sẽ đứng ở đây, cho nên xin em đừng...

Hạ Quyên Quyên chớp cơ hội chạy nhanh xuống cầu thang...nhưng rồi...

- Đi chết đi, đồ tiện nhân.

- Á.....!

Một lực đẩy mạnh làm cô loạng choạng lăn xuống cái cầu thang, một giọng cười hả hê đứng trên nhìn xuống, nhìn vũng máu chảy dài từ phía chân cô, làm ả càng sung sướng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Hạ Quyên Quyên nhanh chóng bước xuống cầu thang, nhưng đột ngột dừng lại. Bất gặp Mỹ Tuyết đang đứng đó ngáng đường. Hạ Quyên Quyên hét lên.

- Tránh ra!

- Cô nghĩ mình là ai mà được anh Thần yêu chứ?

- Cảm miệng và tránh ra, tôi không có thời gian để đôi co với cô. Mau tránh ra.

Hạ Quyên Quyên không còn tâm trí để đôi co với cô ta, nên nhanh chóng lách vai, không thèm để ý đến cô ả, tiếp tục bước xuống cầu thang.

"Khốn kiếp dám khinh tôi."

Mỹ Tuyết nhăn mày nhăn mặt, đôi môi đỏ chót khẽ cười lên vẻ gian tà. Ầ ết lớn.

- Đồ tiện nhân, đi chết đi.

Mỹ Tuyết đẩy mạnh Hạ Quyên Quyên, làm cô mất thăng bằng rồi lao đảo lăn xuống phía dưới cầu thang, bụng cô đập mạnh vào chân cầu, một dòng máu tươi chảy ra từ phía chân cô. Cô đau đớn ôm lấy bụng, bàn tay run rẩy đụng vào vũng máu...Cô thở hồn hển cầu cứu...

- Á...đau...đau...quá...cứu...tôi...làm...on cứu con...tôi...

- Ha ha, không có đứa trẻ này thì coi như cô không còn giá trị lợi dụng gì, để xem anh Thần còn yêu thương cô nữa không?

- Làm on...cứu con tôi...tôi van xin cô...

- Ha ha tiện nhân, cô nghĩ tôi sẽ cứu cô sao, đi mà chết đi.

Nhịp thở của Hạ Quyên Quyên bắt đầu lạc nhịp, mồ hôi lấm tấm trên trán, bàn tay đầy máu run lấy bấy giờ lên để mong tìm kiếm sự giúp đỡ của người phụ nữ ác độc kia.

- Tôi đau quá...đau...

- Mặc kệ cô, anh Thần với tôi cũng coi như là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, yên tâm cô cứ chết đi, về phần anh ấy cứ để tôi lo.

Mỹ Tuyết hả hê nhìn dòng máu tươi chảy ngày một nhiều trên sàn, Hạ Quyên Quyên đau đớn ôm bụng, bên trong đau đớn làm cô càng khó thở hơn, mồ hôi hột chảy càng nhiều, tâm thức cũng bắt đầu mất dần. Cô mệt quá...sắp không chịu nổi rồi...

Con cô...đừng...xin đừng...

- Tiểu Quyên!

Trong ánh mắt lơ mơ của cô, một bóng hình con trai vô cùng quen thuộc, anh đẹp trai lắm...cũng ấm áp lắm...nhưng có lẽ chúng ta không nên gặp nhau...

Ước gì tôi được biến mất...ước gì hai ta chưa từng gặp nhau...

Tôi yêu anh...còn anh chỉ lợi dụng tôi...

Mẹ xin lỗi con...kiếp này hai ta... không có duyên rồi...

Tôi mệt rồi...ngủ đây...

....

Giọt nước mắt chảy dài trên khoé mắt, cô nhắm dần mắt, bên môi khẽ nở nụ cười...vô cùng hạnh phúc...

- Không, tiểu Quyên, mau tỉnh lại đi.

Nguyên vừa vịn chạy đến, nghe tiếng hét của Hạ Quyên Quyên làm hấn phát hoảng mà chạy vô.

- Lão đại!

- Mau gọi xe cấp cứu cho tôi.

- Vâng.

Hắn thở dốc, mồ hôi toát ướt đầm đầu đón ôm lấy cô, ánh mắt hẳn lên tia giận dữ nhìn Mỹ Tuyết.

- Anh Thần không phải em làm đâu, là cô ấy tự té...hãy tin em..

- Câm miệng, nhốt cô ta lại cho tôi.

- Vâng.

Một tên thuộc hạ nhanh chóng ép cô ả lại, Mỹ Tuyết vùng vẫy, hết mực van xin.

- Anh Thần hãy tin em, là cô ta, là cô ta tự té mà...em không có liên quan gì cả...anh Thần...

Giọng hét nghe chói tai dần dần biến mất trong quầng vắng.

Trần Dương Thần nắm chặt đôi tay nhỏ bé của cô đang dần lạnh ngắt đi.

- Tiểu Quyên sao em lại lạnh thế này, em nhất định không được có chuyện gì nghe không?

Cô mơ mơ hồ hồ đứng lặng im trong khoảng không gian mờ mịt, sương mù khói trắng ngày một dày đặc, xa xa là một ngôi nhà nhỏ, cô thấy trong đó có ba, có mẹ và có cả Long, đứa em trai bé bỏng của cô, cô vui lắm, lâu lắm rồi mới được gặp họ, tính mở cửa đi vào thì đằng xa vang lên một tiếng gọi quen thuộc.

Nó quen lắm...rất quen...nhưng cô lại không thể biết được chủ nhân giọng nói đó là ai...bóng người đó xa xa, mờ ảo huyền diệu trong làn sương mù dày đặc kia, anh vẫy tay với tôi, nhưng tôi lại chẳng thể làm gì, vì trái tim tôi không cho phép mình phạm sai lầm lần nữa...

Xin lỗi...

....

Trần Dương Thần run rẩy, bàn tay lạnh ngắt đan xen vào nhau, mồ hôi không ngừng tuôn ra, lần đầu tiên hắn lại cảm thấy run sợ đến như vậy.

Nhìn phòng cấp cứu ánh đèn sáng, cánh cửa đóng kín đến ngộp thở, hắn đã đợi ở đây 4 tiếng đồng hồ rồi, tại sao lại lâu đến như vậy chứ...hắn chỉ ước gì thời gian có thể quay trở lại...hắn sẽ không để chuyện này xảy ra...sẽ không..

- Lão đại, ngài đã chờ ở đây 4 tiếng rồi, cũng nên về nghỉ ngơi, mọi chuyện ở đây cứ để thuộc hạ lo.

Nguyên nhìn gương mặt xuống sắc của hắn cũng là lần đầu tiên thấy hắn có những biểu hiện như vậy.

- Tôi không sao, cô ấy còn chưa biết sống chết thế nào, sao tôi có thể nhõn nhợ nghỉ ngơi chứ!

Nguyên chỉ gật đầu rồi lùi về phía sau.

20 phút đồng hồ trôi qua, cửa phòng cấp cứu mở ra, hắn bật dậy lập tức xông thẳng đến vị bác sĩ vừa bước ra kia.

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

Vị bác sĩ kia chỉ lắc đầu, nhìn gương mặt người đàn ông nổi tiếng giết người không chớp mắt đang lo lắng cho một người phụ nữ, làm ông cũng thấy ngạc nhiên.

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức...

Câu nói vừa dứt, mọi thứ như sụp đổ, hắn ngã quỵ xuống đất, không thể nào, cô ấy... không thể nào...

---- hết chap 36----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Gã bác sĩ lắc đầu.

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức, do bệnh nhân xuất huyết quá nhiều cho nên...đứa bé đã không thể giữ nổi, mong gia đình đừng quá đau buồn, hiện tại tình trạng bệnh nhân cũng đang rất nguy kịch xin người nhà hãy giữ bình tĩnh.

Nói xong ông ta nhanh chóng đi trở vào phòng cấp cứu. Hấn nghe xong choáng váng mặt mày, đám thuộc hạ không dám nhìn thẳng đành phải quay mặt đi.

Trần Dương Thần gục xuống ghế, gương mặt thất thần, hấn nhắm chặt mắt vào, đôi tay không ngừng xoa xoa đầu.

Cả cuộc đời hấn chưa từng có cái cảm giác này, hấn thực sự rất sợ, rất sợ...

Con hấn...đứa bé mà hấn từng hàng mong ước...nó mất rồi...

Đúng...từ lúc đầu hấn chỉ muốn lợi dụng cô để trả thù cho ba mẹ hấn...lúc đầu ngay cả hấn cũng không hề nhận ra thứ tình cảm này...hấn chỉ thích sủng ái cô...chiều chuộng cô...hấn muốn cô toàn tâm toàn ý yêu hấn...hấn ghét nhất là sự phản bội, nhưng lại vì cô mà phá lệ một lần.

Hấn yêu cô...điều này là thật...nhưng hấn không biết phải bày tỏ làm sao...

Lòng hấn rối bời vô cùng.

Chỉ mong em bình an là đủ rồi.

...

Bóng tối lặng lẽ bao trùm căn phòng bệnh, người đàn ông một nhòai lặng ngấm người con gái đang ngủ say kia.

Gương mặt cô nhợt nhạt tưởng chừng như không còn một chút sinh khí gì cả.

Hấn đau lắm, nhưng có lẽ sẽ còn đau khổ hơn khi cô tỉnh dậy và sẽ hỏi "con cô đâu rồi..."

Hấn nên trả lời sao đây, hấn đau nhưng cô còn đau hơn.

Cạch.

Cánh cửa phòng mở ra.

Nguyên cùng với một bộ vest đen bước vào, gấp đầu thể hiện sự kính trọng.

- Lão đại.

- Chuyện gì nói đi, cô ấy không thích ồn ào.

Hấn khẽ vuốt ve gương mặt Hạ Quyên Quyên, ánh mắt hoàn toàn chìm đắm vào nàng.

- Mỹ Tuyết nên xử lý thế nào đây thưa lão đại.

Động tác dịu dàng bỗng ngừng lại, đôi mày khẽ chau lại, ánh mắt hấn lên những đường màu đỏ.

- Đưa cô ta trực tiếp đến gặp tôi. Tôi sẽ cho cô ta biết thế nào là sống không bằng chết.

- Vâng! Thuộc hạ đã hiểu, xin phép.

Nguyên gấp người rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Trần Dương Thần nhòm người dậy, đôi môi khẽ chạm môi nàng rồi dừng đó một lúc lâu.

...

Có thể em không biết, nhưng chúng ta đã từng gặp nhau từ rất lâu rồi...em có thể quên nhưng anh thì không..

Năm đó, khi anh vừa tròn 6 tuổi, tại đám tang của ba mẹ anh, một cô gái tựa thiên thần đến trước mặt anh, giọng nói như thiên thần đó làm anh mãi đến giờ vẫn không quên được.

- Sao anh lại khóc? Đã là đàn ông không nên khóc đâu hãy mạnh mẽ và đừng cảm lên.

- Em thì hiểu gì chứ...em có biết ba mẹ anh...hức...hức...

Bàn tay nhỏ đó khẽ vỗ vai anh, lặng lẽ ngồi xuống bậc thềm tâm sự với anh.

- Thôi đừng khóc nữa, anh đẹp trai vậy khóc xấu lắm có biết không?

Cô bé đó nở nụ cười toe toét trước mặt anh, anh đã say đắm ngay từ phút ấy, chỉ mong có thể gặp lại em.

- Em có phải trải qua chuyện như anh đâu mà biết? Bây giờ anh mồ côi cha mẹ rồi, sẽ không còn người thân nữa, sẽ không còn ai ở bên anh nữa, anh sẽ cô đơn chết mất thôi.

Cô bé đó lẩn tránh một hồi rồi trả lời.

- Thôi thì em đành gả tấm thân này cho anh nhé, mai mốt sẽ an ủi anh tiếp, ngày nào cũng vậy.

- Ui, thân em ai thêm lấy chứ...có cho anh cũng không nhận.

- Anh...quá đáng lắm luôn á.

Em đột ngột hét toáng làm anh giật mình, khi đó anh chỉ muốn trêu chọc em một xíu thôi, ai dè làm em giận đến như vậy.

- Thôi, anh đùa đấy, em nói phải giữ lời đấy nhé.

- Lòi gì thế?

- Thì sau này sẽ kết hôn với anh, ngày ngày an ủi anh...

- Nhưng anh bảo có cho anh cũng không thêm lấy mà.

- Đúng vậy nhưng mà anh không thích cho không, anh chỉ thích đi chinh phục thôi. Đợi anh lớn nhé.

- Lớn đi rồi tính tiếp.

- Ranh con lấu cá, thế em tên gì?

- Hạ Quyên Quyên!

- Anh là Trần Dương Thần, sau này hai ta sẽ còn gặp lại, chờ anh rước em về nhé.

Tạm biệt em.

[...]

20 năm sau.

Khoảng thời gian dài đủ để anh vực dậy mọi thứ, anh trở thành một lão đại mà khiến ai cũng phải khiếp sợ, anh luôn tìm kiếm em, cho đến một hôm.

Công ty L.A.

Trụ sở tập đoàn của anh trong chuỗi những tập đoàn lớn trải dài từ khắp nơi trên thế giới.

- Thưa boss, đây là Hạ Quyên Quyên sẽ là thư kí mới của ngài.

- Tôi tên là Hạ Quyên Quyên, sẽ là thư kí của boss, mong boss chiếu cố tôi. Tôi sẽ cố gắng hết mình.

Lúc đó em không biết đâu, cái cảm giác đó đâu, thực sự...

Tôi đã chờ em rất lâu rồi..

Nỗi nhớ nhưng ấy giờ đã nhẹ được phần nào.

....

Đêm đó tôi cố tình tạo ra một bữa tiệc để chào đón em, nhưng cái mục đích lớn nhất đó là..."ăn thịt em".

- Cho cô ấy uống cái này.

- Thưa sếp, thuốc này là...

Gã nhân viên ngập ngừng hỏi.

- Có tin tôi cho anh nghỉ việc không?

- Xin lỗi, tôi hiểu rồi, xin anh lượng thứ cho tôi lần này.

Tên nhân viên đó biết mình đã nhiều chuyện nên đã nhanh chóng tẩu thoát, hoàn thành đại sự mà tên "đại boss" kia giao phó.

Trần Dương Thần khẽ nhếch môi cười gian xảo.

Thuốc...kích...dục...

---- hết chap 37----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vờ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

- Cho cô ấy uống rồi đưa lên phòng tôi.

- Vâng, rõ thưa sếp.

Đồng hồ điểm 12h, cửa phòng mở ra, Hạ Quyên Quyên lao đảo bước về phía chiếc giường trắng kia, miệng thì cứ mãi than nóng.

- Nóng quá...nước...nóng..

Trần Dương Thần bước ra từ phòng tắm, hương thơm của sữa tắm vang khắp phòng, đám bọt nước bám trên cơ thể săn chắc kia, hắn nhếch môi cười nhìn nữ nhân đang loạng choạng vì thuốc kích dục kia.

- Có cần tôi giúp một tay không?

Hắn mạnh mẽ giữ cô vào lòng mình, âu yếm nói.

- Boss, tôi nóng quá, cả cơ thể đều nóng.

- Vậy để tôi giúp em đỡ nóng nhé bé con.

Hắn gian manh nhìn con thỏ non trắng muốt mập mạp kia đang tự dâng mình kia cho loài sói hung ác đang đói khát thèm thường muốn nếm thử vị thịt kia.

- Boss.

Chưa để Hạ Quyên Quyên nói dứt câu, Trần Dương Thần đã hung hăng nhấc bổng cô lên ném thẳng lên phía giường, đôi chân dài thon gọn lộ một màu trắng nõn nà.

- Anh định làm gì vậy?

Cô mơ màng hỏi, cố lấy lại ý thức nhưng không được, ban nãy vì vui quá nên đã quá chén, đâm ra giờ say khướt.

Hắn nhìn từ trên xuống dưới một lần, dừng ngay cặp đùi thon dài kia, đôi tay biến thái bắt đầu rình mò. Hạ Quyên Quyên hoảng sợ rụt chân lại.

- Boss, anh đang làm gì vậy! Đây là phòng tôi đó, dù anh có là sếp tôi đi chăng nữa thì..

Con ma men làm gương mặt cô nàng trở nên quẩn rũ hơn, đỏ đỏ lại hồng hồng, ngọt ngào khó cưỡng.

- Thì sao?

- Tôi muốn anh ra khỏi đây!

- Xin lỗi có lẽ điều đó, tôi không làm được rồi.

- Anh..

- Đêm nay hãy để tôi phục vụ em.
- Á! Không được.
- Im lặng nào bảo bối, vì em mà tôi phải dâng hiến tấm thân "trong trắng" giữ suốt mấy mươi năm đây này, em nên tự hào vì nó.
- Không được, cái đồ đáng ghét này.

Trần Dương Thần nhanh chóng ngấm lấy đôi môi mọng, cắn mút nó, chiếc lưỡi điêu luyện nhanh chóng treu ghẹo, chơi đùa trong khoang miệng cô, bàn tay không yên phận bắt đầu mò mẫm khám phá.

- Á!

Hạ Quyên Quyên khẽ rên lên tiếng yếu điệu.

- Đêm nay sẽ là một đêm ngọt ngào của chúng ta, em thích không?

Truyện chỉ được đăng trên wattpad và Facebook chính chủ Thanh Hoài, vui lòng không edit hay chuyển Ver, ăn cắp dưới mọi hình thức, kể cả ghi nguồn, tất cả lí do đều không chấp nhận.

Hạ Quyên Quyên cảm thấy nhịp thở bắt đầu mạnh. Bàn tay hần ranh mãnh đang chạm vào nơi kín đáo của cô, làm cô càng xấu hổ, gương mặt ửng hồng như trái gấc. Cô như muốn bưng nỏ.

- Đừng đụng vào chỗ đó.
 - Xem này, không ngờ mới chỉ chạm nhẹ chút xíu mà nơi này của em đã ẩm ướt đến như vậy rồi, em thật là nhạy cảm quá đấy.
- Hần ranh mãnh treu đùa.
- Anh dám treu tôi, đồ sói già gian manh.
 - Là em tự dâng mình, đã là sói thì tất yếu sẽ thêm thịt, mà con thỏ này hết sức là vừa mắt, lại trắng trẻo mập mạp, em nói xem con sói già này liệu không ăn có coi là bị ngu xuẩn không?

- Nóng quá...

- Vậy nên để tôi giúp em bớt nóng hơn nhé.

Thế là quá trình sói ăn thịt thỏ non bắt đầu.

[...]

Tiếng chuông điện thoại

Trần Dương Thần bừng tỉnh, nhìn người con gái đang trần truồng nằm bên cạnh kia ngủ ngon lành cảnh đào, hần chỉ mỉm cười, không uống công lần đầu của hần trao cô.

Hần với tay lấy chiếc điện thoại trên bàn kia, một dây số quen thuộc hiện lên.

Hần nhấc máy.

- Có chuyện gì sao?
- Lão đại, đã tìm được kẻ sát nhân đã hạ sát ba mẹ ngài.
- Nói đi.
- Tên Long mà đã ăn cắp thông tin mật của tổ chức chúng ta chính là con của bọn họ, bọn họ cũng chính là cha mẹ nuôi của Hạ Quyên Quyên, hình như điều này cô ấy không hề biết, ngoài ra còn có một người anh trai tên là Hạ Phong Diệp, nghe nói đang mở công ty ma.
- Công ty ma sao?
- Vâng! Hình như hần cũng là một tay lão luyện trên thương trường.
- Được rồi, ngày mai tôi muốn nghe được tin tốt.
- Vâng, thuộc hạ đã hiểu.

Nguyên lưỡng lự một hồi, tính nói điều gì đó nhưng rồi lại thôi.

- Còn chuyện gì nữa sao?

- Thuộc hạ chỉ nghĩ nếu Hạ Quyên Quyên biết lão đại giết ba mẹ cô ấy ắt sẽ...hận ngài...

- Tôi đủ sức để chờ cô ấy tha thứ, thời gian qua cô ấy sẽ hiểu thôi.

- Vâng. Thuộc hạ đã quá nhiều chuyện rồi.

- Được rồi, mau hành động đi.

- Rõ!

[...]

Trần Dương Thần ném chiếc điện thoại xuống ghế sofa, rồi tiến lại phía giường ngủ.

- Ừm.

Hạ Quyên Quyên khẽ rên lên một tiếng. Mỗi nàng bị hãm khoá chặt lại.

- Ừm...ừ...ừ...

- Anh lại muốn em rồi, cô gái à!

Hắn mỉm cười nhìn vật căng cứng phía dưới kia, rồi động mạnh vào hoa huyệt nàng làm nàng đau đớn thét lớn, men say trong người càng làm họ hưng phấn hơn.

- Đau quá...đồ khốn...

Hạ Quyên Quyên hét toáng lên.

Trần Dương Thần bàn tay to lớn nắm chặt vào hai cặp mông căng tròn của cô di chuyển vào trong một cách nhẹ nhàng hơn, làm nơi ấy của cô ngày một co thắt lại, bao trùm lấy vật nam tính kia.

Hắn bắt đầu thờ gấp, động càng mạnh hơn, cứ đâm rồi lại đâm cho đến khi chạm đến đáy, làm nàng càng cảm thấy toàn thân tê dại hơn. Nàng khẽ rên ri lên tiếng yếu kiêu.

- Ừ...ừ...a...đau...

- Thích không bảo bối.

- Thích...mà đau quá...

Dù gì đây cũng là lần đầu của cô, không đau mới lạ.

Nhiệt độ trong phòng nóng bất thường, thân thể người con gái và người con trai trần truồng quấn quýt lấy nhau mãi không rời, cứ thế cho đến sáng.

[...]

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Anh biết mình đã lợi dụng em nhưng anh biết lỗi rồi, Trần Dương Thần này cứ nghĩ sẽ nắm trọn được mọi chuyện trong lòng bàn tay...

[...]

Căn phòng lạnh lẽo, ánh sáng len lỏi vào từng góc, mập mờ yếu ớt, Trần Dương Thần lãnh đạm gác chân lên đùi, ánh mắt sắc lẹm nhìn người phụ nữ đang nằm vật vã dưới sàn. Á ta rũ rượi như một con rắn.

Nơi này không chỗ nào khác chính là tập đoàn L.A, công ty con của Trần Dương Thần trong chuỗi những tập đoàn trải dài trên thế giới.

Mật đạo này được thiết kế với những tầng khác nhau, mỗi tầng là một cánh cửa dẫn tới thế giới "địa ngục". Vô cùng đáng sợ với "một đi không trở lại" đã vào rồi thì khó lòng mà ra.

- Dội nước cho cô ta tỉnh.

Nguyên ra lệnh cho đám thủ hạ. Mỹ Tuyết yếu ớt nằm ỉu xiu trên mặt sàn đá, ả đã bị nhốt ở đây 3 ngày 3 đêm rồi, không được ăn uống gì cả đâm ra cơ thể không còn sức sống, gương mặt trắng bệch như xác sống vậy.

Một tên áo đen nhanh chóng đem xô nước đến hưng hăng tạt thẳng vào mặt cô ta, làm cô ta đang say giấc bỗng giật mình tỉnh lại, đầu tóc rũ rượi, lớp trang điểm đã trôi gần hết, nhìn gương mặt mộc của ả mà buồn nôn hết chỗ nói.

Ả ta thấy Trần Dương Thần đang chăm chăm nhìn ả, ả mới hốt hoảng lết tới bám víu vào quần hần, thất thanh kêu la, giọng vô cùng oan ức.

- Anh Thần là em sai rồi, em không cố ý đẩy chị ấy đâu, anh tha cho em đi.

Nguyên chương mắt lệnh cho đám thủ hạ lôi cô ta ra.

- Nói đi, mục đích cô tiếp cận tôi.

- Anh Thần anh nói gì vậy?

- Còn dẻo miệng?

- Em thật lòng thật dạ để yêu anh mà, anh nở lòng nào hoài nghi em sao?

- Câm miệng lại!

- Anh Thần, anh sao vậy chứ? Sao anh lại vì một người đàn bà xa lạ mà hất hủi em chứ? Ba em là huynh đệ kết nghĩa với ba anh mà...anh không nhớ ngày xưa chúng ta chơi thân với nhau như thế nào sao?

Giọng Mỹ Tuyết ngọt như mía đường, ả mỉm cười nhìn ánh mắt Trần Dương Thần đang xiêu lòng kia, ả nắm chắc phần thắng trong tay rồi.

- Hừm vậy sao?

- Đúng vậy...còn nữa...

Trần Dương Thần cười lạnh làm ả phát run, ngừng lại một chút, vẫn không dám cất tiếng.

- Đưa cho cô ta xem.

Ả hoảng sợ, rút cuộc hần muốn cho ả xem cái gì?

Một màn hình phẳng hiện lên trước mặt ả, ả run rẩy, đôi môi cắn chặt vào nhau, tay đầm mạnh xuống mặt đất.

- Lâm Mỹ Tuyết, con của ông trùm buôn lậu ma túy Nghiêm Mặc Huy, từ nhỏ vốn được đào tạo thành một sát thủ chuyên nghiệp, từng ám sát thành công những kẻ làm việc cho chính phủ, và mục đích cô đến đây, hần cô hiểu rõ hơn ai hết.

Hần lờm ả, ánh mắt vô cùng sắc lẹm làm hần phát hoảng, miệng hét lên cười.

- Ha ha ha...thì ra anh biết hết rồi...vậy mà anh vẫn giữ tôi ở bên cạnh...

- Câm miệng, mau khai hết đi.

- Hừ...tôi cứ tưởng anh sẽ thích tôi nhưng không ngờ mình đã quá tự tin rồi.

Ả chau mày nhìn hần, giọng nói vô cùng đê tiện.

- Hừm...Có phải cái chết của ba mẹ lão đại có liên quan đến cha con cô đúng không?

- Ha ha ha...Trần Dương Thần ời là Trần Dương Thần, ba tôi là chú của anh đấy...anh nở giết sao? Đúng vậy, chính ba tôi đã sai ba cô ta giết ba mẹ anh đấy...nhưng cái không ngờ nhất cứ tưởng ông ta chết ba tôi sẽ lên nắm quyền không ngờ... không ngờ con ông ta còn giỏi hơn ông ta nữa...ha ha ha...

Đúng là mình tính không bằng trời tính mà.

- Chỉ tiếc là cô đã sai rồi.

- Sao cơ?

Hắn cười lạnh. Á hốt hoảng.

- Con cáo già đó sắp lọt lưới rồi.

- Đồ khốn, anh đã nhận ra tôi ngay từ đầu, dùng tôi để làm ba tôi sa lưới...hay lắm Trần Dương Thần nổi tiếng là lão đại không có nhân tính vậy mà chỉ biết lợi dụng phụ nữ nếu tin này đồn ra ngoài thì sao?

- Cô nghĩ mình còn có cơ hội để nói hay sao?

- Khốn kiếp, ba tôi sẽ đến cứu tôi nhanh thôi.

- Chỉ e là mạng lão ta còn khó giữ.

- Đồ khốn, đồ dê tiện.

Á hét toáng lên, định đứng dậy cướp lấy súng bắn Trần Dương Thần nhưng vô dụng, Nguyên đá một cước làm ả lăn nhào ra mặt đất.

Trần Dương Thần đứng lên, cười nhạt nhẽo, giọng trầm lạnh cắt.

- Các anh em, đêm nay cơ thể cô ta là của các chú đấy. Nhớ! Khiến cô ta sống không bằng chết.

- Vâng, thuộc hạ đã hiểu, xin lão đại yên tâm.

Đám thủ hạ đồng thanh tuân mệnh, nói xong hắn nhanh chóng bước ra ngoài, mặc sức những tiếng kêu la thất thanh vang vọng khắp mặt đạo.

Cường hiếp tập thể như vậy, chắc ả thích lắm?

Dám khiến con tôi chết, tôi sẽ khiến cho kẻ đó phải sống không ra sống mà chết cũng không chết được, cả đời bị dày vò.

- Á! Khốn kiếp! Trần Dương Thần!

Giọng hét lạnh sóng lưng vang ra từ mặt đạo, đám thủ hạ sung sướng khi được thưởng thức một nữ nhân nhan sắc tuyệt mỹ như vậy, chắc hẳn rất kích thích.

...

[...]

Ánh trăng xuyên vào tấm rèm cửa, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ngắm cảnh vật qua tấm cửa kính kia.

- Lão đại tên cáo già đó nên xử thế nào đây?

- Đừng vội, dù gì ông ta cũng từng giúp ba tôi đạt được cái chức lão đại này chứng tỏ hắn cũng ghê gớm không kém gì, sống được đến giờ này chắc hẳn cũng thủ đoạn lắm đấy, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

- Vâng, là thuộc hạ đã khinh suất.

- Dụ hắn sa lưới.

- Chẳng lẽ, ngài định...

- Đúng vậy, không phải ta đang giam giữ con gái rượu của hắn sao.

- Vâng, thuộc hạ đã hiểu.

- Được rồi, cậu cả ngày cũng mệt rồi nên về nghỉ ngơi đi.

- Vâng!

Nguyên nhẹ nhàng bước ra ngoài, giờ đây trong phòng chỉ còn mỗi hắn, đôi môi hắn khẽ nhếch lên cười về tà mị.

- Cũng nên kết thúc rồi! Ông chú ạ!

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

